

சிவோஹம் பாராயணத் தொகுப்பு
சிவார்ப்பண மஞ்சரி - 006

ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மீயம் (மதுரை மான்மீயம்)

அடியார்கள் அனைவரும் ஸ்ரீமீனாட்சியின் அருள்பெறஅர்ப்பணிப்பு
சிவோஹம் சிவார்ப்பண ஞானதானம் - 2025 11/02 தைப்பூசம்

ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மீயம்

கருத்துச் சுருக்கம்

அத்தியாயம் - 1

ஸ்ரீ கைலாஸம் என்ற மலை மேருமலையின் நடுவே உள்ள பெருமலை. அதன் நடுவே வெள்ளியாலான சிகரம் ரஜதாசலம் (வெள்ளிமலை) எனப்படும். சிவபெருமான் கோயில் கொண்டுள்ள அரண்மனையின் நடுவே நவசக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்ட நவரத்தினத்தாலான பீடத்தின் மீது பரம்பொருளான சிவபெருமானது ஸ்ரீகண்டபரமேசம் என்ற லிங்கம் அமைந்துள்ளது. தானே தோன்றியது. பேரொளியும் பேராற்றலும் பேரறிவும் பேரானந்தமும் வடிவானது. பிரும்மா முதலிய தேவர்களும் யக்ஷர் கின்னரர் முதலிய மற்ற தேவரினமும் தம்தம் நலனுக்காகவும் முக்தி பெறவும் அவரை வழிபடுகின்றனர். அங்கு அசைவற்றலிங்க வடிவிலும் நடமாடும் தெய்வமாகவும் நின்றுஅருள்புரிகிறார். கைலாஸம் போன்று அதே பெருமையும் புகழும் பெற்ற இருபத்தைந்து ஸ்தலங்களில் அதே லிங்கவடிவிலும் நடமாடும் தெய்வமாகவும் அம்பிகையுடன் அருள் புரிகிறார்

கைலாஸத்தில் ஸ்ரீகண்டபரமேச்வர லிங்கத்தின் கோடி யோசனை பரப்புள்ள ரத்தினத் தூண்கள் கொண்ட மஹா மண்டபத்திற்கு எதிரே சிவதீர்த்தம் என்ற நீர்த்தேக்கம் மங்களங்களை வழங்குவதற்கென அமைந்துள்ளது. அதன் கரையில் விச்வகர்மா தன் தவப்பயனாகக் கட்டிய ஆயிரக் கால் மண்டபத்தில் அமைந்த ஆஸனத்தில் வ்யாஸ முனிவரின் சீடரான ஸூதர் சிவனைத் த்யானித்தவராக அமர்ந்துள்ளார். சிவன் ஆலயம் கொண்டுள்ள ஸ்தலங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்பிய சிவனடியார்களான எண்ணாயிரம் முனிவர்கள் அங்கு கூடி ஸ-சதரை வணங்கி விண்ணப்பித்துக் கொண்டனர்.

“ஸுசதரே! மேரு, மந்தரம், கைலாஸம், ஸ்ரீசைலம் முதலிய பல சிவக்ஷேத்ரங்கள் உள்ளன. அவற்றில் சிறந்ததும் சிவனையும் தேவியையும் வழிபடுவதற்கேற்றதும் சிவபெருமானும் பார்வதீ தேவியும் எப்போதும் அருள் புரிவதுமான ஸ்தலமொன்றை அறிமுகப்படுத்துவீராக. (42-55).

ஸுதர் கூறினார் - ஈசன் கோயில் கொண்டுள்ள ஸ்தலங்களைப் பற்றி ஸ்காந்த புராணம் விரிவாகக் கூறுகிறது. ஸநத்குமார ஸம்ஹிதை, ஸதஸம்ஹிதை, சங்கரஸம்ஹிதை, பிரம்ஹஸம்ஹிதை, வைஷ்ணவ ஸம்ஹிதை, ஸௌர ஸம்ஹிதை என்று அதன் ஆறுபகுதிகளில் ஒன்றான சங்கர ஸம்ஹிதை சிவனால் பார்வதிக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. அதனைத் தாயின் மடியில் அமர்ந்து கேட்ட ஸ்கந்தன் அகஸ்தியருக்குக் கூற அவர் அதை முனிவர்களுக்குக் கூறினார்.காசி சிவக்ஷேத்ரங்களில் மிகச் சிறந்தது. அங்கு கங்கையில் மணிகர்ணிகையில் நீராடி ஸ்ரீ ருத்ரத்தின் நடுவிலுள்ள சிவபஞ்சாக்ஷர மந்த்ரஜபம் செய்துவிசுவேசுவரனை வழிபட்டு அவரது அருள் பெற்ற வஸிஷ்டர். முதலான முனிவர்கள் நாரதரிடம் சிவக்ஷேத்ரங்கள் பற்றிக் கூற விண்ணப்பித்தனர். நாரதர் வியாஸரைக் கூறப் பணிக்க வியாஸர் அகஸ்த்யரை அணுகும்படி சொன்னார்.

அகஸ்த்யர் சிவபக்தர்களில் சிறந்தவர். கைலாஸத்தில் சிவனைக் காணத் தேவரும் மற்றவரும் கூட, பாரத்தால் கைலாஸபூமி தாழ பாரதத்தின் தென் பகுதி உயர்ந்தது. அகஸ்த்யரைச் சிவபெருமான் தெற்கே அனுப்ப பூமி சமநிலை பெற்றது. விந்திய மலையைத் தாழ்த்தியும் வாதாபியையும் இல்வலனையும்அடக்கியும் தெற்கே வந்த அகஸ்தியர் தாமிரபரணியில் நீராடி சிவனை வழிபட்டு வந்தார். பரமேசுவரரிடமிருந்து மொழி இலக்கணம் கற்று தமிழ் மொழி சிறந்த சீர்மிக்க வடிவம் பெறச் செய்தார். முனிவர்கள் அவரைச் சென்றடைந்து மிகச்சிறந்ததும் புராதனமுமான சிவக்ஷேத்திரம் பற்றிக் கூறக் கோரினர். விக்நேசுவரரையும் ஹாலாஸ்ய நாதரையும் மீனாக்ஷியையும்

வணங்கிவிட்டு மிகச் சிறந்த சிவக்ஷேத்திரமான ஹாலாஸ்யத்தைப் பற்றி அகஸ்த்யர் விளக்கினார்.

அத்தியாயம் - 2

ஹாலாஸ்யமும் ஸ்வர்ண பத்மாகரமும்

(மதுரையும் பொற்றாமரைக் குளமும்)

அகஸ்தியர் கூறுகிறார் - ஹாலாஸ்யத்திற்குச் சமமான க்ஷேத்திரமும் பொற்றாமரைக் குளத்திற்கு ஈடான தீர்த்தமும் ஸுந்தரேசருக்கு ஈடான தெய்வமும் மூவுலகிலும் இல்லை. 68 சிவக்ஷேத்திரங்களில் பதினாறு முக்கியமானவை. அவற்றிலும் விச்வேச்வரர் ஆலயம் கொண்டுள்ள **காசீ**, **காளஹஸ்தீச்வரர்** ஆலயம் கொண்ட தென்கைலாஸமெனும் காளஹஸ்தி, ஈசன் ஆனந்த நடனம் புரிகிற புண்டரீகபுரம் என்ற **சிதம்பரம்**, இந்த **ஹாலாஸ்யம்** என நான்கும் மிகச் சிறந்தவை. அவற்றிலும் சிறந்தது ஹாலாஸ்யம். தானே தோன்றிய ஹாலாஸ்யேசலிங்கம், பாபத்தைப் பொசுக்குகிற பொற்றாமரைக்குளம் (ஹேமபத்மாகரம், ஹேமாப்ஜினீ) இவை இரண்டும் மிகச் சிறந்தவை

ஹாலாஸ்யம் பிரும்ஹாவின் பிரும்மரந்த்ரத்தின் அருகிலுள்ள த்வாதசாந்தமாகும். பூலோகத்திலுள்ள கைலாஸம். சிவனது லீலைகள் பல நிகழ்ந்த இடம். ஜீவன் முக்தி தருமிடம். பிரும்மஹத்தி பாபத்தால் நலிந்த இந்த்ரனது பாபம் நீக்கிய இடம். பாபங்கள் அனைத்தையும் வாஸத்தால் நீக்கும். எறும்பும், யானையும் முக்தி பெற்றனர். சிவனது உடையிலுள்ள சந்த்ர கலையிலிருந்து பெருகிய அமுத தாரையில் நனைந்து பூமி இனிமை பெற்றதால் இது மதுரையானது. சிதம்பரத்தில் நிகழ்ந்த நடனத்தை விட மாறுதலாக சிவன் நடனமாடிய இடம். பெரும்வேள்விகளை முறைப்படி புரிவதால் பெறும் புண்ணியத்தை இங்கு வசிப்பதால் பெறலாம். கங்கை யமுனை, காவிரி முதலிய புண்ணிய நதிகளின்நீராடிய புண்யத்தையும்

முறைப்படி உபவாஸமிருப்பதாலும் கடும் வ்ரதம் முதலிய வற்றாலும் பெறுகிற பாப நீக்கத்தையும் இங்கு வசிப்பதால் பெறலாம். இந்த ஷேத்ரத்திற்கு ஹாலாஸ்யம், பூலோககைலாஸம், ஜீவன்முக்திபுரம், சதுஷ்கூடபுரம், துவாத சாந்தம் என்றவாறு பல பெயர்கள் உண்டு.

பிரும்மாதியர் அங்கிருந்த சிவலிங்கம் பல்லாண்டுகளாக நீராட்டம் பெறாததைக் கண்டு சிவனிடம் வேண்ட தானிருக்குமிடத்தின் தென்கிழக்கு மூலையில் தன் சூலத்தால் குத்த அண்ட ஓட்டின் கீழிருந்து உலகின் காரணமாக இருந்த அமுதநீர் அந்த துவாரத்தின் வழியே பொங்கி வந்தது. சிவபெருமான் தன் தலையில் பெருகுகிற கங்கையின் நீரையும் அத்துடன் கலந்து பெரும் தடாகமாக்கினார். சிவநிலை தருவதால் அது சிவதீர்த்தம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதால் பரதீர்த்தம். எல்லா தீர்த்தங்களுக்கும் முதலானதாக மதிக்கப்படுவதால் ஆது தீர்த்தம். கங்கையுடன் இணைந்ததால் சிவகங்கை. அவ்வாறே பாபநாசனம், ஞானதீர்த்தம் முக்திதீர்த்தம் என்றுவாறு பல பெயர்கள் உண்டு. இதிலுள்ள நீரால் சிவனது ஆணைப்படி ஸுந்தசேருக்குத் தினம் நீராட்டம் நடைபெறுகிறது. இதில் நீராடி சவனை வழிபடுவதால் பாபமும் மனக் குறையும் நீங்கிப் பெருவாழ்வு பெறலாம். இங்கு செய்யப் பெறுகிற தானம் தவம் வழிபாடு முதலியவை எல்லையற்ற பலன்களைத் தருகின்றன.

அத்தியாயம் - 3

ஸுந்தரரின் திருவிளையாடல்கள்

மேரு, மந்தரம், கைலாஸம், காச, ஸ்ரீசைலம் முதலான இடங்களில் ஸ்வயம்பு லிங்கங்கள் தானே தோன்றுவதற்கு முன்பே கடம்பம் காடான ஹாலாஸ்யத்தில் ஸ்வயம்புவாக லிங்கம் தோன்றியது. உமையுடன் எப்போதும் காட்சி அளித்ததாலும், மிகஅழகாகத் தோன்றியதாலும் ஸோம - (ஸ-உமா) ஸுந்தரர் என்று தேவர் பெயரிட்டனர். எல்லா லிங்கங்களுக்கும்

மூலமானதால் மூலலிங்கம். எல்லாமானவரானபடியால் சிவன் மீதுபட்ட பிரம்படி எல்லா ஸ்தலங்களின் லிங்கங்களிலும் காணப்பட்டதால் அந்த வடு காணப் பெறுகிறது. 64 லீலைகளை இங்கு புரிந்துள்ளார். இவர் ஸமஷ்டி லிங்கவடிவினரானதால் இவரை வழிபடுவதால் மற்ற அனைத்து லிங்கங்களையும் வழிபட்டதாகிறது.

பரத்வாஜம் எனும் கருங்குருவிக்கு மிருத்யுஞ்ஜய மந்த்ரம் உபதேசித்து பறவைகளில் சிறந்ததென்ற புகழைத் தந்தவர். நாரைக்கு முக்தி தந்தவர், பிட்டுக்கு மண் சுமந்தவர். நரியைப் பரியாக்கிப் பாண்டிய மன்னனிடம் தந்தவர் வேதத்தை நிந்தித்தவர்களை சூலத்தில் ஏற்றியவர். பன்றிக் குட்டிகளுக்குத் தாய்ப் பன்றியாகி முலைப்பால் தந்தவர் - என்றிவ்வாறு அருள்புரிந்த தேவர் வேறு எவருமில்லை. எல்லா தேவர்களும் ஏனையவரும் இவரிடம் அருள்பெற இங்கு வந்து வழிபட்டுத் தன் நிலையில் உயர்வு பெறுகின்றனர். பாபங்களும் குறைகளும் நீங்கி நன்னிலை பெறுகின்றனர்.

இவரது வழிபாட்டு முறையில் புரிகிற செயல் ஒவ்வொன்றும் மனிதனுக்கு எல்லையற்ற நன்மைகளைத் தருகின்றன. ஹாலாஸ்ய க்ஷேத்ரத்தில் அவர் ஒருவரே அழகர் என்பதால் **ஹாலாஸ்யஸுந்தரர்**; கர்பூரம் போன்று ஒளி மிக்கவரானதால் **கர்பூர ஸுந்தரர்**; கதம்பக் காட்டின் அழகர் என **கதம்பவந ஸுந்தரர்**. கஸ்தூரிப் பொட்டால் அழகியவர் **கஸ்தூரி ஸுந்தரர்**. **ஸோமஸுந்தரர், பாண்டிய ஸுந்தரர்**, என்று அமுதமான அவரது வடிவழகைக் கண்டு அவரிடம் லயிப்பர். அவரது அறுபத்து நான்கு லீலைகளையும் வரிசையாக இனி விளக்குவேன் எனக் கூறி வரிசையாக லீலைகளின் பெயரை அகஸ்த்யர் விளக்குகிறார்.

அத்தியாயம் - 4

லீலை-1. விருத்திரனின் வதம்

தேவர்களின் தலைவன் இந்த்ரன் விசுவகர்மாவால் அமைக்கப் பெற்ற ஸுதர்மா என்ற ஸபையில் அமர்ந்து மூவுலகையும் ஆண்டான். ஸபையில் நடனமாடிய திலோத்தமையின் அழகில் மயங்கியவன் தன்குரு பிருஹஸ்பதி ஸபைக்கு வந்ததை அறியாமல் அவரை வரவேற்று உபசரிக்காததால் மனமுடைந்த பிருஹஸ்பதி தேவருலகைவிட்டகனறார். நடனம் முடிந்ததும் மனம் தெளிந்த இந்த்ரன் குருவிடம் தவறாக நடந்து கொண்டதையும் அவர் அகன்றுவிட்டதையும் உணர்ந்தான். இந்தச் செய்தி அறிந்த அஸுரர்கள் குருவை அவமதித்த இந்த்ரனையும் தேவர் படையையும் எளிதில் வென்றனர். தேவர்கள் இந்திரனுடன் பிரும்மாவிடம் சென்று உதவ வேண்டினர்.

த்வஷ்டாவின் புதல்வனும் மூன்று தலைகள் உள்ளவனுமான விசுவரூபனைக் குருவாகக் கொள்ளும்படி பிரும்மா கூறினார். அவரிடம் சென்று அவரைக் குருவாக வரித்து அவரிடமிருந்து **சிவகவசம்** எனும் **வஜ்ரக்கூடு** போன்ற மந்த்ரம் பெற்று அதன் வலிமையால் அஸுரர்களைத் தேவர்கள் வென்றனர். விசுவரூபர்தன் ஸகோதரியின் புதல்வர்களான அஸுரர்களிடம் அன்பு பூண்டு மறைமுகமாக அவர்களுக்கு உதவுவதைக் கண்ட இந்த்ரன் விசுவரூபனை வஜ்ராயுதத்தால் வெட்டினான். அவரது உடலிலிருந்து பறவைகள் வடிவில் உயிர் அகன்றது. இந்த்ரனுக்கு நேர்ந்த பிரும்மஹத்தி பாபத்தை அவன் பூமியிடமும், நீரிலும் பெண்களிடத்திலும் மரங்களிடத்திலும் பங்கிட்டுத் தந்தான். வெட்ட வெட்ட நிரம்புகிற ஆற்றலை பூமிக்கும், ப்ரசவிக்கும் வரை புருஷனுடன் உடலுறவு கொள்வதைப் பெண்களுக்கும், பனியாகிக் கெட்டியானாலும் இளகுவதை நீருக்கும் வெட்ட வெட்ட துளிர்ப்பதை மரங்களுக்கும் ஈடாக இந்த்ரன் தந்தான்.

விசுவரூபரின் தந்தை தன்மகனைக் கொன்ற இந்த்ரனுக்கு எதிரியாக ஒரு புத்திரனை வேண்டியாகம் புரிந்தார். விருத்திரன் தோன்றினான். தினமும் ஒரு வில்லடி வளர்ந்த அந்த அஸுரனை வெல்ல இந்த்ரனால் இயலவில்லை. வஜ்ராயுதமும் பயனற்றுப் போனது. திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது தேவரும், அஸுரரும் தம்தம் ஆயுதங்களைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கத் ததீசி முனிவரிடம் தந்தனர். இந்த்ரனின் மந்தீரசக்தி மிக்க வஜ்ரமும் அதில் ஒன்று. ததீசி அதனை விழுங்கி முதுகின் நடு எலும்புக்கூட்டில் அவற்றைப் பதித்துக் காப்பாற்றி வந்துள்ளதை விஷ்ணு நினைவு படுத்த ததீசியிடம் சென்று இந்த்ரன் ஆயுதத்தைத் தரவேண்டினான். ததீசி தன் யோகபலத்தால் சிரமமின்றி உயிரை விட்டார்.

இந்திரன் அவரதுமுதுகெலும்பைக் கொண்டு வஜ்ராயுதம் அமைத்து அதனால் விருத்ரனை எதிர்த்தான். விருத்ரன் பயந்து கடலில் மூழ்கி மறைந்தான். நான் (அகஸ்தியர்) கடல் நீரைக் குடித்து வற்றச் செய்தேன். விருத்திரன் அங்கு யோக நிலையில் அமர்ந்து சித்தமடங்கி இருந்தான். இந்த்ரன் வஜ்ராயுதத்தால் அவனைக் கொன்றதும் அவனைப் பிரும்ம ஹத்திபாபம் நிழலாகத் தொடர்ந்தது. அதனைக் கண்டு பயந்த இந்திரன் கைலாஸம் சென்று தாமரைத் தண்டினுள் நுழைந்து மறைந்து வாழ்ந்தான். நஹுஷன் இந்திரப்பதவி பெற்றுத் தேவருலகை ஆண்டான்.

இந்திரன் துயருற்று பிருஹஸ்பதியைத் தியானித்ததும் அவர் நேரில் வந்தார். இந்திரனது குற்றத்தை மன்னித்தார். சிவலிங்க வழிபாடே இதற்குரிய கழுவாய் எனக் கண்டக்குரு ஒவ்வொரு தீர்த்தத்திற்கும் சென்று நீராடி சிவனை வழிபடக் கூறினார்.

அத்தியாயம் - 5

லீலை-1 - இந்த்ரனுக்கு அருள் புரிதல்

பெரும்பாபம் நீங்குவதற்காக குருவின் வாக்யத்தைக் கேட்ட இந்த்ரன் பயம் நீங்கியவனாகக் அமராவதி சென்று குருவுடன் உச்சைசிரஸ் என்ற தன் குதிரையேறி பூமியில் இறங்கி கைலாஸம் முதலிய க்ஷேத்திரங்களுக்குச் சென்று புனித நதிகளில் நீராடிச் சிவனை வழிபட்டான். பிரும்மஹத்தி எல்லா விடத்திலும் அவனைத் துரத்தியது. வழியில் வேட்டையாடுவதில் நாட்டத்தால் காடுகளில் சுற்றியவன் ஸோமஸுந்தரர் இருக்குமிடம் வந்தான். வேட்டையில் நாட்டம் குறைந்து தயை அதிகமாவதை உணர்ந்த இந்த்ரன் கடம்புக் காட்டில் நுழையும் போதே பிரும்மஹத்தி தன்னை விட்டகன்று விட்டதை உணர்ந்தான். அங்கு எல்லா உயிரினங்களும் அன்புடன் பழகின. எதிரில் பெரும் தடாகம் தென்பட்டது. அதில் நீராடினான். அதன் வடமேற்கில் ஒரு லிங்கம் இருந்தது. அதனைச்சுற்றி வந்த கிளிகள் **சிவ! சம்போ மஹாதேவ / சங்கர!** என்று இறைவனைப் பாடின. பிருஹஸ்பதியிடம் தான் செய்ய வேண்டியதைப் பற்றிக் கேட்டான்.

“இந்தத் தடாகத்தின் கரையில் ஒரு ஆலயத்தைக் கட்டி, அதில் இந்த லிங்கத்தை வைத்துப் பூஜிப்பாய்" என்று குரு கூற உடன் விசுவகர்மாவை அழைத்து கோவில் கட்டச் செய்தான். பூக்களால் வழிபட விரும்பி காட்டிலிருந்து பூக்களைக் கொணரத் தன் தேவகணங்களை ஏவினான். எங்கும் பூ கிடைக்கவில்லை. தன் வெண்குடையை லிங்கத்தின் மீது தாங்கினான். அதற்குள் விசுவகர்மா கோவிலைக் கட்டி முடித்தான். அந்த அழகிய அலங்கரிக்கப் பெற்ற கோவிலில் ஈசனை வைத்து வழிபடத் தொடங்கினான். புஷ்பங்களைக் கொணரச் சென்றவர்கள் பக்கத்திலுள்ள காடுகளில் தேடியும் பூ கிடைக்காமல் திரும்பினர்.

இறைவன் தன் அருளால் தடாகத்தில் தங்கத் தாமரைகளைத் தோற்றுவித்தார். அவற்றைக்கொண்டு வந்து ஈசனையும், தேவியையும் இந்த்ரன் வழிபட்டான். இந்த்ரன் முன்னே மிகவும் ஸுந்தரனாகத் தேவியுடன் இறைவன் காட்சியளித்தார். அதனைக் கண்டானந்தித்த இந்த்ரன் தேவனைத் துதித்து வணங்க, இறைவன் அதை ஏற்று அருள் புரிந்தார். தினமும் தனது வழிபாட்டை ஏற்க இந்த்ரன் வேண்டியதும், இறைவன் கூறினார். பிரும்மஹத்தி பாபம் நீங்கியது. இந்த உன்னால் அமைக்கப் பெற்ற விமானம் உன் பெயருடன் விளங்கட்டும். ப்ரளய காலத்திலும் இது அழியாதிருக்கட்டும். ஆண்டு தோறும்வஸந்த ருதுவில் சித்திரை மாதத்தில் சித்திரை நக்ஷத்திரம் கூடிய பௌர்ணமியில் தேவர்களுடன் வந்து பொற்றாமரைக் குளத்திலுள்ள பொற்றாமரைகளால் அர்ச்சித்து வழிபடுவாயாக என்றருளி மூலலிங்கத்தினுள் மறைந்தார். அதிலிருந்து இந்நாள் வரை சித்திரைத் திருநாளை இந்திரன் தேவர்களுடன் வந்து கண்டுகளித்துச் செல்கிறான். இந்திரனுக்கு அருள் புரிந்ததே **மதுரையில் நிகழ்ந்த முதல் லீலை.**

அத்தியாம் -- 6

2 - ஐராவதத்தின் சாபநீக்கம்

அகஸ்தியர் கூறுகிறார் - போரில் ஜம்பன் என்ற அஸுரனை வென்ற இந்த்ரன் நான்கு தந்தங்கள் கொண்ட தனது ஐராவதத்தின் மீது அமர்ந்து தேவர்களின் வெற்றி முழக்கத்துடன் அமராவதி திரும்பினான். துர்வாஸர் காசிக்குச் சென்று தீர்த்தங்களில் நீராடி காமேச்வரலிங்கத்தை ஸ்தாபித்து வழிபட்டார். அப்போது சிவனது தலையிலிருந்து தாமரையொன்று கீழே விழுந்தது. அதனைப் ப்ரஸாதமாகத் தலையால் ஏற்றுத் திரும்புகையில் வழியில் இந்திரனைக் கண்டதும் அவனிடம் அந்தத்தாமரையை அளித்தார். இந்த்ரன் வெற்றி இறுமாப்பால் மதர்த்தவனாக, அதனைப் பெற்றதும் ஐராவதத்தின் மீது போட்டான். அது பூவைக் கீழே தள்ளிக் காலால் மிதித்து

நசுக்கி விளையாடியது சிவப் ப்ரஸாத்தை அவமதித்த இந்த்ரன் பாண்டியனின் பிரம்பால் தலையில் அடிபடட்டும் என்றும் ஐராவதம் தெய்வத் தன்மையை இழந்து இரு தந்தங்களுடன் காடுகளில் சுற்றி வரட்டும் என்றும் துர்வாஸர் சபித்தார். தேவர்கள் வேண்டியதும் ஹாலாஸ்யத்தில் பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடி ஸோமஸுந்தரரை வழிபட்டு ஐராவதம் தன் முன் நிலையைப் பெற அருள் புரிந்தார். அவ்வாறே கிரீடத்தில் பாண்டியனின் பிரம்படியைப் பெற்று இந்த்ரனும் சாபத்திலிருந்து மீளட்டும் என்றார்.

ஐராவதம் இரண்டு தந்தங்களுள்ள காட்டு யானையாகி பூமியில் சுற்றி மதுரையையடைந்தது. பொற்றாமரையில் நீராடியதும் நான்கு தந்தங்களைப் பெற்று, இழந்திருந்த தெய்வத் தன்மையையும் பெற்றது. தன் இனத்தவரால் தாங்கப் பெற்ற விமானத்தின் கீழுள்ள ஸுந்தரேச்வரரைப் பொற்றாமரைகளால் வழிபட்டது. அதில் மனம் நிரம்பி அங்கேயே வசிக்கத் தீர்மானித்தது. இறைவன் அதனை மீண்டும் இந்த்ரனது வாஹனமாகப் பணிபுரியப் பணித்தார். மதுரையை விட்டகல மனமின்றி அங்கே தன் கால்களால் குளம் தோண்டி அதன் கரையில் விநாயகரையும், ஈசனையும் கோயிலில் ஸ்தாபித்து ஐராவத தீர்த்தம், ஐராவத விநாயகர், ஐராவதேசுவரர் எனப் பெயரிட்டது. தேவேந்த்ரன் மறுபடி தேவப்பணிக்கு வரும்படி ஐராவதத்திற்கு ஆணையிட்டான். ஐராவதம் தேவரை வழிபட்டு அங்கிருந்து அமராவதி நோக்கிக் கிளம்பியது. அது கிளம்பிய இடம் **ஐராவதபுரம்** (யானையடி) எனப்படும். **இது இறைவனின் இரண்டாவது லீலை.**

அத்தியாம் --- 7

3. மதுரா நகரம் அமைத்தல்

அகஸ்தியர் கூறுகிறார்:- பார்வதீதேவி பரமேசுவரனை அடர்ந்த அந்தக் கடம்புக் காட்டை நகரமாக்க வேண்டினாள். தனஞ்ஜயன் என்ற வைசியன் சிறந்த சிவபக்தன். தான் சேமிக்கிற செல்வத்தைத் தர்ம வழியில் பயன்படுத்திவந்தான். செல்வம் திரட்ட, வியாபார நோக்குடன் மேற்கு திக்கில் சென்று திரட்டிய செல்வத்தை எடுத்துக் கொண்டு திரும்புகையில் அடர்ந்த கடம்பம் காட்டினுள் புகுந்தான். ஸூர்யன் மறைந்ததும் காரிருளில் பொற்றாமரைக் குளத்தருகே சிவலிங்கத்தைக் கண்டதும் நீராடி வழிபட நினைத்தான். ஈசனருளால் அவனுக்குத் தெய்விகப் பார்வை கிட்ட தேவர்கள் அங்கு ஈசனை வழிபடுவதைக் கண்டு மெய் சிலிர்த்துத் தான் கொணர்ந்த கஸ்தூரி குங்குமப்பூ சந்தனம் முதலியவற்றை அரைத்து லிங்கத்தின் மீது பூசித் தன் பாக்யத்தை உணர்ந்து மகிழ்ந்தான். உடன் அவனது தெய்விகப் பார்வை மறைந்தது. காடும் தனித்த கோயிலும் லிங்கமும் மட்டும் காணப்பட்டன. வியப்பில் ஆழ்ந்த அவன் அன்றிரவு தங்கி கல்யாணபுரம் (மணவூர்) என்ற நகரை அடைந்து அங்கு அரசாட்சி புரிகிற, குலசேகர பாண்டியனிடம் இரவு நிகழ்ந்ததைத் தெரிவித்தான்.

அன்றிரவு குலசேகரனது கனவில் ஈசன் ஸித்தர் வேடத்தில் தோன்றி அந்தக் காட்டை நகரமாக்கி அதனைத் தலைநகராகக் கொள்ளும்படி ஆணையிட்டார். மறுநாள் அரசன் அமைச்சர்களுடன் கலந்தாலோசித்து கடம்பங்காட்டை நகரமாக்கத் தொடங்கினான். அரசர் கனவில் கண்ட அதே சித்தர் வேடத்தில் ஈசன் தோன்றி நகரின் எல்லையை அரசருக்குக் காட்டி மறைந்தார். இந்திரன் அமைத்த ஆலயத்தைச் சுற்றியிருந்த காடு நகரமாகியது. சிவபெருமான் தன் சடையிலிருந்த கங்கை தாரையை மழையாகப் பெய்து நகரைத் தூய தாக்கினார். நகரப் பாதுகாப்பிற்காகக் கிழக்கில் சாஸ்தாவையும்

தெற்கில் ஏழு மாதாக்களையும் மேற்கில் மகாவிஷ்ணுவையும் வடக்கில் பத்திர காளியையும் இறைவனின் கட்டளைப்படிக் கோயில்களில் அரசன் ஸ்தாபித்தான். குலசேகர அரசன் தான் அமைத்த மதுரா நகரில் ஆறாயிரம் ஆண்டுகள் ஆண்டு, பின் தன் மகன் மலயத்வஜனிடம் அரசுப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தான். இறைவனின் அருளால் சிவபெருமானுடன் இரண்டறக் கலந்தான். **இது இறைவனின் மூன்றாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 8

4. தடாதகா ஜனனம்

மலயத்வஜ பாண்டியன் பாண்டிய நாட்டை மிகச் சிறப்புடன் ஆண்டான். அவனது பல மனைவிகளில் ஸூர்ய வம்சத்தில் தோன்றிய சூரஸேன அரசனின் மகளான காஞ்சனமாலை பட்டத்துராணி. அவளுடன் ஸோமஸுந்தரரின் வழிபாட்டில் பேரரசன் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டான். தனக்கு வம்சம் தொடர மகப் பேறின்மையை உணர்ந்த அரசன் பல வ்ரதங்களையும் பூஜைகளையும் செய்தான். நூறு அச்வமேத யாகங்களைச் செய்ய முற்பட்டு, இந்திரனின் வேண்டுகோளால் வேள்விகள் செய்து முடித்தான். கடைசியில் புத்ர காமேஷ்டி வேள்வி புரியும் போது அந்த அக்கினியிலிருந்து **மீனாக்ஷி எனும் ச்யாமளா தேவி** மூன்று வயதுப் பெண்ணாக, மிக அழகும் ஒய்யாரமும் கொண்டு ரத்தின அணிகள் பூண்டு வெளிப்பட்டாள். மலயத்வஜனது அருகில் வந்தவள் காஞ்சன மாலையின் மடி மீதேறி அமர்ந்தாள். அவளது மார்பில் மூன்று ஸ்தனங்கள் காணப்பட்டன. அதனால் அரசன் சற்று கவலையுற்றான். ஆகாச வாணியாக சிவன் கூறினார். அரசே / கவலைப்படாதே! இவள் உனது கணவனை முதலில் காணும் போது மூன்றாவது ஸ்தனம் மறைந்துவிடும்" என்றார். சிவபெருமானின் அருளால் பெற்ற மகளுக்கு ஜாதகர்மம், நாமகரணம் முதலியவற்றை முறைப்படி அரசன் செய்தான். நாட்டு மக்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றனர். காலமும் தேசமும்

ஏனையதும் கட்டுப்படுத்த இயலாத பராசக்தி பாண்டியனின் வீட்டில் பெண்ணாகப் பிறந்துள்ளாள்.

விசுவாவஸு எனும் கந்தர்வனின் மகள் வித்யாவதி என்பவள் பால்யத்திலேயே. பற்றற்றுப் பார்வதியையே த்யானித்து வழிபட்டாள். தன் தந்தையிடம் பாரத பூமியில் உள்ள தேவியின் வழிபாட்டுக்குரிய ஸ்தலங்களைப் பற்றிக் கேட்டாள். **ஹாலாஸ்யமே மிக உயர்ந்த க்ஷேத்திரம். தேவியின் 64 பீடங்களில் கதம்பவன பீடமே மிகச் சிறந்தது.** அங்கு சியாமளையாக இருபுஜங்களுடன் மீனாக்ஷியாக ஸுந்தரேச்வரரின் சக்தியாகத் தேவி அருள்புரிகிறாள் என உணர்ந்த வித்யாவதி ஓராண்டு காலம் கடும் நியமங்களுடன் தேவியை வழிபட்டாள். வித்யாவதிக்கு அருள்புரிவதற்காக மூன்று வயதுச் சிறுமியாக கர்ப்பக் கிருஹத்திலிருந்து தேவி வெளிப்பட்டாள். மிகுந்த பரவசத்துடன் வணங்கித் துதித்த வித்யாவதிக்கு அவள் விரும்பியதைத் தர தேவிமுன் வந்தாள். தேவியின் திருவடிகளில் என்றும் அசையாத பக்தி ஒன்றையே வேண்டிய வித்யாவதி தேவியால் தூண்டப் பெற்றதும், நீ எனக்கு மகளாவாய். உன்னை மடிமீதமர்த்தி அணைத்து மகழ்கிற பாக்யத்தை அருள்வாய் என வேண்டினாள். "நீ அடுத்த பிறவியில் மலயத்வஜனின் மனைவியாக என்னை மகளாகப் பெற்று மகிழ்வாய் என அருளி கருவறையில் சென்று மறைந்தாள். அந்த வித்யாவதியே காஞ்சனமாலை. ச்யாமளாதேவியே தடாதகை.

மலயத்வஜன் தடாதகையைத் தன் மகளாகவே கருதி அரசியாகத் தகுதி பெற உதவுகிற தனுர்வேதம் முதலியதையும் கற்பித்து அவளை அரசியாக்கி அவளிடம் ஆளும் பொறுப்பை ஒப்படைத்து மறைந்தான். தடாதகையும் மந்திரி புரோஹிதர் முதலானோரின் ஆலோசனைப் பெற்று அரசை மிகவும்சிறப்புடன் ஆண்டு வந்தாள். **தடாதகையின் தோற்றமே நான்காவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 9

5. தடாதகா - ஸுந்தரேச்வர விவாஹம்

அகஸ்தியர் கூறுகிறார் - தடாதகை சிங்காதனமேறி நீதியுடன் அரசாண்டு வந்தாள். யௌவனம் நெருங்கும்போது கணவர் எப்போது வருவார்? என் மூன்றாம் ஸ்தனம் என்று மறையும் எனக்கவலை கொண்டாள். இங்கிருந்தால் கணவர் கிடைப்பது அரிது என திக்விஜயத்திற்குக் கிளம்பினாள். மேருவைச் சுற்றி அனைத்து தேசங்களையும் வென்று அரசர்கள் அளித்த காணிக்கைகளைப் பெற்றாள். திக்பாலர்களை வெல்கிற நோக்கத்துடன் சிவபஞ்சாக்ஷர மந்த்ர ஜபம் செய்து தன் படை வீரர் அனைவருக்கும் தெய்விக உடையையும் தேவர்களை நோக்கும் பார்வையையும் அளித்தாள். இந்த்ரன், அக்னி, யமன், நிர்ருதி, வருணன், வாயு, குபேரன் என திக்பதிகளை வென்று ஈசான திக்கில் கைலாஸத்தின் நடுவேயுள்ள சிவபுரியை முற்றுகையிட்டாள். முதல் மதிற்சுவற்றின் காவலிலிருந்த நந்தியை வென்றாள். தடாதகை வெற்றி யாத்திரைக்காகப் புறப்பட்டவுடனேயே ஸுந்தரேசரும் தடாதகையை மணக்க விரும்பியவராக அவளைப் பின் தொடர்ந்தவர் கைலாஸத்தில் நந்தி தனது தோல்வியை சிவபெருமானிடம் தெரிவிக்க உள்ளே நுழையும்போது அவரது முன் நின்று, அவரை ஸமாதானப் படுத்தித் தானே வில்லேந்திப் போரிடத் தடாதகையின் முன் நின்றார். அவரைக் கண்டதும் தடாதகையின் மூன்றாவது ஸ்தனம் மறைந்தது. அதனைக் கண்ட ஸுமதி எனும் மந்திரி தடாதகையிடம் எதிரே நிற்கிற ஈசனே தங்களது மணாளராக விருப்பவர் என நினைவூட்டியதும் அந்த அழகிய யுவனாக வந்த ஸுந்தரேசரை உற்று நோக்கினாள். கையிலிருந்த வில்லும் அம்பும் நழுவின. வெட்கமுற்ற அவள் அசையாமல் பொம்மைபோல் நின்றாள். அழகியே! உன்னை ஏற்பதற்கு வந்துள்ளேன். நீ இதற்கு உதவுவாய்" என சிவபெருமான் கேட்க, "மதுராநகரிலுள்ள என் தாய், மலயத்வஜ பாண்டியரின் மனைவி

காஞ்சனமாலையின் அனுமதி பெறுவீர்" என்று தடாதகை கூற, உன்தாயின் அனுமதி பெற்று இன்றிலிருந்து எட்டாவது நாள் திங்கள்கிழமையன்று உன்னை மணப்பேன் என்று சிவன் கூறி அவள் மதுரை திரும்ப அனுமதித்தார்.

உடன் மதுரை திரும்பிய தடாதகை தன் தாயிடம் நிகழ்ந்ததைத் தெரிவித்தாள். திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் காஞ்சனமாலா செய்தாள். காமதேனுவும் கல்பக மரங்களும் சிந்தாமணியும் கூடநின்று ஆடைகள் அணிகள் உணவு வகைகள் அலங்காரங்கள் என எல்லாவற்றையும் தெய்விகச் சிறப்புடன் தந்தன. வரனின் வருகையை மதுரை எதிர்ப்பார்த்து நின்றது. பரமேச்வரன் வெள்ளி மலைபோன்ற தன் விருஷபத்தில் அமர்ந்து விஷ்ணு-லக்ஷ்மி, பிரும்மா-ஸரஸ்வதி, கந்தர்வர்கள், தேவர்கள் முதலானோர் பின் தொடர மதுரை நகரம் வந்து சேர்ந்தார். மதுரை நகரை வலம் வந்து நகரில் நுழைகிற ஸுந்தரரை காஞ்சனமாலா தன் அமைச்சர் ப்ரதானிகளுடன் எதிர் கொண்டு வரவேற்று "என் மகளை முறைப்படி மணந்து பாண்டிய அரசனாகி உலகைக் காக்க வேண்டும்" எனக் கோரினாள். புன் சிரிப்புடன் அதனை ஏற்ற ஸுந்தரர் திருமண மண்டபம் வந்து சேர்ந்தார். லக்ஷ்மியும், ஸரஸ்வதியும் மணமகளை நீராட்டி அலங்கரித்து மணமண்டபத்திற்கு அழைத்து வந்து ஸுந்தரரின் பக்கத்தில் அமர்த்தினர்.

சிவனது ஆணையால் பிரும்மா அக்கினி வளர்த்து ஹோமம் செய்தார். அரசரனைவரும் என் அம்சமே என விஷ்ணு தானே பெண்ணை ஸுந்தரரது கையில் தாரை வார்த்துத் தந்தார். திருமண நாணை சுந்தரர் தடாதகையின் கழுத்தில் கட்டினார். லாஜஹோமம், ஸப்தபதீ முதலியவை முறைப்படி நிகழ்ந்தன, அன்றிலிருந்து கொன்றைப் பூமாலை, சடை, பாம்பணி, சாம்பல் பூச்சு, விருஷபக் கொடி, முதலிய சிவனது அடையாளங்கள் மறைந்தன. கதம்பமாலை, நவரத்ன கிரீடம், ரத்தின ஆபரணம், சந்தன நறுமணப் பூச்சு மீனக் கொடி இவை சிவனிடம் இடம்பெற்றன. அவர் பாண்டிய அரசராகப்

பதவி ஏற்றார். ஸுந்தரேச லிங்கத்தை மறுபடி பெருவிழாவில் ஸ்தாபித்துத் தானே அரசராக வழிப்பட்டார். **இது ஐந்தாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 10

6. வெள்ளியம்பலத்தில் நர்த்தனம்

அகஸ்த்யர் கூறுகிறார்:- திருமண விழாவிற்கு வந்திருந்தவர்களுக்குப் பெரு விருந்தளிக்கப் பெற்றது. பதஞ்ஜலியும் வியாக்ர பாதரும் கனக ஸபையயில் (சிதம்பரத்தில்) நடராஜரின் நடனத்தைக் கண்டுகளித்த பிறகே பகலுணவு ஏற்பதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் இங்கு உணவேற்கத் தயங்கவே "ஹாலாஸ்யத்திலேயே என் நடனத்தைக் கண்டுகளிக்கலாம். சிதம்பரம் விராட் புருஷனின் இதயம். **ஹாலாஸ்யமோ துவாதசாந்தம்.** அதனால் சிதம்பரத்தை விடச் சிறந்த இங்கு என் நடன தரிசனம் சிறந்தது" ' என்று ஸுந்தரேசன் விளக்கினார்.

“பிரும்ஹாண்டமே பரம்பொருளின் உடல். கட்டை விரல் முன்னங் கால், கணுக்கால், முழங்கால், தொடையின் நடுப்பகுதி, தொடை இடுப்புடன் சேருமிடம் என்ற ஏழு இடங்களில் ஏழு பாதாளங்கள். மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆஜ்ஞா, பிரும்மரந்திரம் என்ற ஏழிடங்கள் பூமி முதலிய மேலுலகங்கள் ஏழும். விராட்புருஷனின் மூலாதாரம் **கமலாலயம் (திருவாரூர்).** அங்கு த்யாகராஜராக உள்ளேன். கஜாரண்யம் **(திருவானைக்கா) ஸ்வாதிஷ்டானமாகும்.** அங்கு நான் ஜம்புநாதர். **மணிபூரகம் அருணாசலம் (திருவண்ணாமலை).** அங்கு அருணாசலேசர். இதயம் சிதம்பரம். அங்கு ஸபாபதி. தக்ஷிண கைலாஸமெனும் **காளஹஸ்தி விசுத்தி ஸ்தானம்.** அங்கு நான் காளஹஸ்தீசர். **காசி ஆஜ்ஞையாகும்.** அங்கு நான் விச்வநாதர் **பிரும்ஹரந்திரம் கைலாஸமாகும்.** அங்கு நான் ஸ்ரீ கண்டபரமேச்வரர். **ஆறாதாரங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட த்வாதசாந்தமே ஹாலாஸ்யம்.** அதில் நான் ஸுந்தரேச்வரர்.

த்வாதசாந்தமே மிகச் சிறந்த இடம். இங்கு நடனத்தைக் காண்பீர் எனக் கூறி ஸங்கல்பத்தால் வெள்ளியாலான அம்பலத்தை அமைத்து நவரத்னத்தாலான பத்ரபீடத்தில் கோபத்தால் கண்சிவந்த அபஸ்மாரனை தலை கவிழ்த்துக் கிடத்தி அதன் மீது வலது காலை ஊன்றி இடதுகாலைத் தூக்கி நடனமாடினார். தேவி நடனத்திற்கு ஏற்பத்தாளம் போட்டாள். வியப்பும் பரவசமும் ஆனந்தமும் மிகுந்து பதஞ்ஜலி அவரைத் துதித்தார்.

பதஞ்சலியும் வியாக்ரபாதரும் வேண்டியதற்கேற்ப இனிஇங்கு எப்போதும் அடியார்களுக்கும் நடனத்தைக் காண்பிப்பதாக அருள்புரிந்தார். மஹாதாண்டவம் புரிகிற அவரைப் பிரணவமும் ஸூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரமும் அறிவிக்கின்றன. எல்லா வேதங்களும் அவரையே பொருளாகக் கொண்டவை. எல்லா தேவர்களின் ஸமஷ்டி உருவம் ரஜத-ஸபேசர்.

பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடி, மீனாக்ஷியையும் என்னையும் வழிபட்டு வெள்ளியம்பலத்தில் எனது தாண்டவத்தைக் கண்டு வணங்கிப் **பஞ்சாக்ஷரத்தைத் தினமும் 1008 தடவை ஜபம் செய்பவன் முக்தி பெறுவான்.** மார்கழி மாதத்துத் திருவாதிரையில் தொடங்கி அந்த ஆண்டு முடியும் வரை வழிபடுபவன் விரும்பியதைப் பெறுவான்" என ஸுந்தரேசர் அருளினார். **இது ஆறாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 11

7. குண்டோதரனின் பசி

அகஸ்தியர் கூறுகிறார்:- பதஞ்ஜலி முதலிய முனிவர்களும் அரசர்களும் நாகர்களும் மற்றவரும் திருமண விருந்தில் கலந்து கொண்டனர். விருந்து ஏற்றுத் தாம்பூலமும் சந்தனப்பூச்சும் ஆடைகளும் ஆபரணங்களும் பெற்று ஸுந்தரேசரை வணங்கிச் சென்றனர். இதனைக் கண்டு மனம் நிரம்பி நிற்கிற தடாதகையிடம் உணவளிக்கிற ப்ரதானிகள் எண்ணற்ற விருந்தினருக்குத் திருப்தியுறும் வகையில் உணவளித்த பின்னரும் பெருமளவு உணவு

மீந்திருப்பதாய் தெரிவித்தனர். பூதங்களின் தலைவரான சிவனது கணங்களுக்கு பெருமளவு உணவு தேவைப்படலாம் என்று எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக உணவு மீந்துள்ளது. தடாதகை ஸுந்தரரிடம் சமைக்கப் பெற்ற உணவு நேரம் கழிந்தால் மணம் கெட்டு வீணாகிவிடுமே என்ற கவலையைத் தெரிவித்தாள். ஸுந்தரர் தன் அருகே தனக்கு குடைபிடித்து நிற்கிற குள்ளன் குண்டோதரனின் வயிற்றில் பசியைத் தூண்டினார். பசியும் நாவரட்சியும் மிகவே, குண்டோதரன், பெருமானிடம் வேண்டி நின்றான். "ஐயனே / உமக்குக் குடைபிடித்துக் கைலாஸத்திலிருந்து ஓடிவந்ததாலோ அல்லது வேறு காரணத்தாலோ திடீரெனப் பசியும் தாஹமும் பொறுக்க வொண்ணாதவாறு துன்புறுத்துகின்றன. உணவேற்க அனுமதி தருவீர்" என்று கெஞ்சினான். அதை ஏற்ற இறைவன் தடாதகையைப் பார்க்க, அவளும் குறிப்பால் ஆணையிட, அந்தக் குள்ள பூதம் உணவிடுமிடத்திற்குச் சென்றான். மலைமலையாகக் குவிந்திருந்த உணவனைத்தும் அவனது பசிக்குப் போதுமானதாக இல்லை. தயிரும், பாலும் காய்கறிகளும் அரிசியும் பருப்புமென உணவுப் பொருளனைத்தையும் வழங்கியும் அவனது பசி தீரவில்லை.

இதனையறிந்த தடாதகை ஸுந்தரரை அணுகினாள்! ஒன்றும் அறியாதவர்போல் ஸுந்தரர் கூறினார். தேவி! இங்கு உணவு நிறையக் கிடைக்குமென்று நினைக்காத நான் பூதகணங்களை அழைத்து வரவில்லை. இவன் ஒருவன் எனக்குக் குடைபிடிப்பதற்காகக் கூட வந்தான். உணவு நிறைய இருக்குமானால் நொடியில் மற்ற பூத கணங்களையும் வரச் செய்கிறேன்" என்றார். தேவி நடுங்கி "மற்ற பூதங்களை அழைக்க வேண்டாம். அவர்களும் வந்தால் உலகமே அழியும். ஸம்ஹார ருத்ரர் என்ற உமது பெயர் பொருளுள்ளதாகிவிடும்.

குண்டோதரன் என்ற குள்ளனுக்கே எப்படி வயிறு நிறையும்? என்று தன் கவலையைத் தெரிவித்தாள். **இது ஏழாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 12

8. அன்னக் குழி - வேகவதீ தோற்றம்

அகஸ்தியர் கூறுகிறார்:- அளவற்று அனைத்தையும் உண்ட பிறகும் குண்டோதரனுக்குப் பெரும்பசி எழுந்தது. பெருநெருப்பில் காய்ந்த புல்லும், எண்ணெய்ச் சொட்டும் போல் உண்டவுடன் அவை சாம்பலாயின. தன்னைப் பசியிலிருந்து காப்பாற்றப் பெருமானை அவன் வேண்ட, தடாதகையும் பரிவுடன் அவனது பசியை நீக்க வேண்ட, ஸுந்தரேச்வரர் தன் சக்தியாகிய அன்னபூர்ணையை நினைத்தார். உணவு நிரம்பிய நான்கு பெருங்குழிகளைத் தோற்றுவித்தார். குண்டோதரன் அவற்றை நான்கு கவளங்களாக உண்டான். உடன் நாவரட்சி ஏற்பட அவன் கிணறு குளம் ஆறு என அனைத்தின் நீரைப் பருகியும் தாகம் நீங்கவில்லை. ஈசன் தன் சடையிலிருந்த கங்கையை வெளியிட்டார். பகீரதனது தவத்தின் பயனாக ஈசனின் சடை மூலம் பூமியில் இறங்கி கடல்வரை சென்ற அவள் வற்றாத பெருக்குள்ளவள். கண்டாலும் நீராடினாலும் நீர் பருகினாலும் பாபம் நீக்குபவள். ஈசனிடம் பெருமை தருகிற வரம் பெற்ற கங்கை பெரும் வேகத்துடன் பூமியில் இறங்கினாள். அவளது ப்ரவாஹ வேகத்தைப் பூமி தாங்க இயலாதிருந்தாள்.

ஈசனின் அனுமதி பெற்ற குண்டோதான் ஆற்றின் நடுவில் கைகளை விரித்து ப்ரவாஹத்தை அடக்கி வாயால் உறுஞ்சி மணல் மட்டும் மீத மாகும்படி அந்த வெள்ளமெடுத்த ஆற்றைப் பருகிவிட்டு ஈசனின் அருகில் சென்று தன் வயிறு மேடிட்டுள்ளதை நன்றியுடன் காட்டி ஈசனைத் துதித்தான். ஈச! உன் பரிவுமிக்க கடைக்கண் பார்வை ஆபத்தில் மூழ்கிய என்னைக் காப்பாற்றியது. அவ்வாறே எப்போதும் காக்கட்டும் என்று வேண்டி நின்றான்.

ஈசன் தனது கணங்களுக்குத் தலைவனாக அவனை நியமித்தார். "உன் பெயரைச் சொன்னாலேயே மக்களின். பசியும் தாஹமும் நீங்கட்டும். என் எதிரில் கணத் தலைவனாக நிற்பாய் என்றும் அருளினார். அந்த கங்கை

வேகவதீ, க்ருதமாலா, சிவகங்கா, விலம்பிதா என்று பல பெயர்களில் பெருகி தன்னிடம் நீராடுபவரின் சிவபக்தியை வளர்க்கிறாள். **இது எட்டாவது லீலை.**

அத்தியாயம் -13

9. ஏழு கடல் அழைத்தல்

அகஸ்தியர் கூறுகிறார்:- ஸுந்தரேசன் பாண்டிய நாட்டை ஆண்டார். மக்கள்தம் தம் கடமைகளை மகிழ்ச்சியும் ஈடுபாடும் கொண்டு நிறைவேற்றினர். நாடும் ஸுபிக்ஷமாயிருந்தது. அதிக மழையோ, மழையின் மையோ நோய்களோ மற்ற கெடுதல்களோ நேரவில்லை. நாடு சிவலோகமாக மங்களமாக வாழ்ந்தது. நந்தி முதலிய சிவ கணங்கள் மனித உருவில் நடமாடி ஈசனுக்கு ஸேவை புரிந்தனர். தடாதகையும் கற்புள்ள மங்கையாக பாண்டிய அரசருக்கு உதவினாள்.

காஞ்சனமாலை ஈசனின் கதைகளைக் கேட்பதில் ஆர்வமுள்ளவள். கௌதம முனிவர் ஈசனை வழிபட மதுரை வந்தார். காஞ்சன மாலை அவரை வரவேற்று உபசரித்தாள். வாழ்வின் மேனிலையைத் தருகிற அற வழிகளைப் பற்றிக் கேட்டாள். கௌதமர் நல்வழிகளை அவளுக்கு உபதேசித்தார். மனத்தாலும் வாக்காலும் உடலாலும் நல்லதைச் செய்யலாம். **உண்மை பேசுதல், பொறுமை, சிவ த்யானம், புலனடக்கம், எல்லா உயிரினத்திடமும் கருணை, மன நிறைவு, நேர்மை, தர்ம சிந்தனை பற்றற்று மனத் தூய்மை பெறுதல்** இவை மனத்தாலான செயல் முறைகள். பஞ்சாக்ஷர ஜபம் இவற்றில் மிகச் சிறந்தது. ருத்திரானுவாகம், சமகானுவாகம், தமுஷ்டுஹி என்ற மந்திரம். ஹம்ஸ: என்ற மந்திரம், திரிஸுபர்ண மந்திரம், பஞ்ச பிரம்ஹ மந்திரம், புருஷ ஸூக்தம், பஞ்ச சாந்தி என்ற வேத மந்திரங்களையும் தந்திர சாஸ்த்ர வழியிலுள்ள மந்திரங்களையும் துதிகளையும் பாடுதல், வாயாலான செயல்முறைகள். சிவலிங்க வழிபாடு, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள், பூந்தோட்டம் அமைத்தல், க்ஷேத்ராடனம், தீர்த்த யாத்திரை முதலியவை

உடலாலான நற்செயல்கள். தீர்த்த யாத்திரை மிகவும் சிறந்தது. கங்கை முதலிய நதிகள் ஈசனின் வடிவமே. கடலில் நீராடுவது மிகச் சிறந்தது. நீ கடலில் நீராடி பதியுடன் சேர்ந்து முக்தி பெறுவாய் என்று கௌதமர் கூறினார்.

கடலில் நீராட விரும்பிய காஞ்சனமாலா அதனை மீனாக்ஷியிடம் தெரிவிக்க, அவள் அதை ஈசனிடம் தெரிவிக்க ஈசன் ஏழு கடல்களையும் மதுரைக்குக் கொணர்ந்து தன் ஆலயத்தின் எதிரில் தடாகமாக்கினார். அது இன்றும் ஏழுகடல் தடாகமெனப் புகழ்பெற்றுள்ளது. இதில் நீராடுவதால் பாபம் நீங்குவதுடன் மேனிலை பெறுவர். **இது ஈசனின் ஒன்பதாவது திருவிளையாடல்.**

அத்தியாயம் -14

மலயத்வஜரும் காஞ்சமாலையும்

ஏழுகடல்களில் நீராடல் அகஸ்தியர் கூறுகிறார்:- எழு கடல்களின் அலைகள் மோதும் ஒலி கேட்டுத் தேவியுடன் ஸுந்தரர் அந்தத் தடாகத்தின் அருகில் சென்று காஞ்சன மாலையை அதில் நீராட அழைத்தார். அருகிலிருந்த அறிஞர்கள் ஒரு பெண் தனது கணவனுடனோ புதல்வனுடனோ கடலில் நீராடலாம். பசுவின் கன்றுடனாவது நீராடலாம். விதவை தனித்து நீராடலாகாது என்றனர். ஈசன் சிறிது நேரம் சிந்தித்துத் தேவருலகில் இந்திரனுடன் கூட அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருந்த மலயத்வஜரை நினைக்க அவர் விமானத்திலேறி மதுரை வர, காஞ்சனமாலையும் மலயத்துவஜரும் சேர்ந்து ஏழு கடல் தடாகத்தில் நீராடி ஈசனை வணங்கி சிவலோக மடைந்தனர்.

தடாதகை தன் பெற்றோர் நற்கதி அடைந்ததைக் கண்டு ஈசனைத் துதித்தாள். சுந்தரருடன் பேரானந்தத்துடன் வாழ்ந்த தடாதகை உரிய காலத்தில் கருத்தரித்தாள். பாண்டிய அரசராக சுந்தரர் அறுபத்தாறாயிரம் ஆண்டுகள் அரசாண்டார். **இது பத்தாவது திருவிளையாடல்.**

அத்தியாயம் - 15

1 1. உக்ர பாண்டிய அவதாரம்

அகஸ்தியர்கூறுகிறார்:- கருத்தரித்துள்ள தடாதகையின் மசக்கை விருப்பங்கள் அனைத்தையும் ஈசனின் கணங்கள் உடனுடன் பெற்றுத் தந்தனர். கர்ப்பத்தைக் காப்பதற்குரிய சடங்குகளை அவ்வப்போது ஸுந்தரர் செய்தார். உரிய நேரத்தில் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் திங்களன்று, லக்ன கேந்திரத்தில் குரு ஸாம்ராஜ்ய பதவி தருபவராக அமர்ந்திருக்க, ஷண்முகரே ஒரு முகத்துடன் புதல்வனாகப் பிறந்தார். அந்தப் பெருவிழாவில் சிறையுற்ற அரசர்கள் விடுதலையடைந்தனர். நாடு மிகக் கோலாஹலத்துடன் விழா கொண்டாடியது. தேவர்களும் முனிவரும் மாந்தரும் பெரு மடுழ்ச்சியுற்றனர். சூழ்நிலை தெளிந்து நிறைந்து காணப்பட்டது. எல்லோரும் திருப்தியுறும்படி ஆடை ஆபரணங்கள் உணவு முதலியவை மகிழ்ச்சியும் கோலாஹலமும் துலங்க வழங்கப்பட்டன.

நான்காவது மாதத்தில் வீட்டிற்கு வெளியே சிசு வந்து வானம் பார்த்தது. ஆறாவது மாதத்தில் அன்னப் பராசனம், மூன்றாவது வயதில் சூடா கர்மம், ஐந்தாவது வயதில் உபநயனம், தொடர்ந்து அறு பத்து நான்கு கலைகளில் பயிற்ச, தனித்து ஆயுதப் பயிற்சி, மந்திர பிரயோக முறையுடன் தனுர்வேதப் பயிற்சி, என தன் எட்டாவது வயதில் உக்ரன் தேர்ந்த அறிவாளியானான். ஸாமுத்ரிகா லக்ஷணப்படி முப்பத்திரண்டு லக்ஷ்ணங்களும் அவனிடம் பொருந்தியிருந்தன. கைகள், கண்களின் ஓரங்கள், தாவடை, மூக்கு, ஸ்தனங்களிடையே இடைவெளி இவை நீண்டிருந்தன. நாக்கு, குறி, புட்டம், கணுக் கால், இவை குட்டை. விரல் கணுக்கள், கேசங்கள், தந்தங்கள், நகம், தோல் இவை மென்மையுடனிருந்தன. கக்கம், வயிறு, நெற்றி, தோள், மூக்கு, மார்பு இவை மேடிட்டு உயர்ந்திருந்தன. உள்ளங்கால் உள்ளங்கை, கண்ணோரம், நகம், மேலண்ணம், நாக்கு, உதடு, இவை சிவந்திருந்தன.

தலையும் நெற்றியும் விசாலமாக இருந்தன. குரலும் வலிவும் தொப்புளும் ஆழ்நீதிருந்தன. இவை பாக்கிய நிறைவு, நீண்ட ஆயுள், பெருஞ் செல்வம், இன்பப் பெருக்கு, இவற்றைக் குறிப்பவை. அதனால் சிறந்த அரசனாக இருக்கத் தகுதி நிறைந்தவன் எனக் கண்டு ஸுந்தரர் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்க நினைத்தார். **இது பதினோராவது திருவிளையாடல்.**

அத்தியாயம் -16

12. உக்ரபாண்டியனுக்கு ஆயுதமளித்தல்

அகஸ்தியர் கூறுகிறார்:- ஸுந்தரர் தன் புதல்வனுக்குத் திருமணம் முடிக்க முற்பட்டார். கல்யாண நகரின் அரசனும் ஸூர்ய வம்சத்தில் பிறந்தவனும், சிவபக்தனுமான ஸோமசேகரன் கடுந்தவத்தால் பெற்ற தன் குமாரி காந்திமதியை ஈசனால் கனவில் தூண்டப் பெற்று விமானத்தில் ஏற்றி அழைத்துக் கொண்டு உக்ரனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க மனோ வேகத்துடன் மதுரையை அடைந்தான். இதனை அறிந்த மந்திரிகள் வியப்புற்று அரசரிடம் தெரிவித்தனர். ஸுந்தரேச்வரரே அரசர் வடிவில் சிங்காதனத்தில் அமர்ந்துள்ளதைக் கண்டு வணங்கி ஸோமசேகரன் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க அதனை ஏற்ற ஸுந்தர பாண்டியர் எல்லா அரசர்களுக்கும் அழைப்புவிடுத்தார். பிருஹஸ்பதியை அந்த மணப்பெண் காந்திமதியைக் கண்டு, அவளிடம் நாட்டின் அரசிக்கேற்ற தெய்விக லக்ஷணங்கள் உள்ளனவா எனக் கண்டறிய அனுப்பினார்..

பிருஹஸ்பதியும் அரசிக்குரிய எல்லா லக்ஷ்ணங்களும் காந்திமதியிடம் நிரம்பியுள்ளதைத் தெரிவித்தார். ஸோமசேகர அரசன் தன் மனைவியுடன் காந்துமதியை சுபமுஹூர்தத்தில் கன்யகாதானமாக உக்ரபாண்டியரிடம் தந்தார் பாணிக்ரஹணம் முடிந்ததும் நகரவலம் வந்து குலதேவதையான சிவலிங்கத்தை வழிபட்டுத் தம் மாளிகைக்கு வந்த உக்ரரையும் காந்திமதியையும் பத்ராஸனத்தில் அமர்த்தி கங்கை முதலிய நதிகளின் நீரால்

நீராட்டி வெண் கொடை சாமரம் முதலிய அரச சின்னங்களைத் தந்த ஸுந்தரர் உக்ரருக்கு வளயமும் சக்தியும் செண்டும் ஆயுதமாகக் கொள்ள வழங்கினார். இந்திரனும் கடலும் மேருவும் தமக்கிழைத்த அவமதிப்பிற்கான தண்டனை அளிக்க அவை அளிக்கப்பட்டன. இந்திரனின் தலையில் தட்ட பேரொளி கொண்ட வளையம்; கடலை வற்றவைக்க சக்தி, மேருவைப் பந்தாடச் செண்டு தரப்பட்டது. உக்ர மஹாராஜனிடம் அரசுப் பொறுப்பை ஒப்படைத்து தடாதகையுடன் ஸுந்தரர் ஹாலாஸ்யேசலிங்கத்தினுள் மறைந்தார். அதன் பின் உக்ர பாண்டிய நாட்டை ஆண்டார். **இது பன்னிரண்டாவது திருவிளையாடலாகும்.**

அத்தியாயம் - 17

13. கடலைச் சக்தியாயுதத்தால் வரளச் செய்தல்

அகஸ்தியர்:- உக்ர பாண்டியன் மிகச் சிறப்புடன் அரசை ஆண்டான். கெட்டவரது இதயத்தில் சூரியனாகச் சுட்டான். நல்லவரின் மனத்தில் சந்த்ரனைப்போல் குளிர்ந்தவனாக இருந்தான். 96 அசுவமேத யாகங்களைச் செய்துவிட்டான். அதற்குள்ளேயே இந்திரன் அவனிடம் பொறாமையும், பயமும் கொண்டான். மக்களைக் காப்பதில் நிகரற்றிருப்பதாலேயே அரசர் செழிக்கிறார். மக்களுக்குக் கேடு விளைவித்தால் அரசரது புகழ் மங்குமென நினைத்து இந்திரன் கடலைப் பொங்கவைத்து மதுரையை விழுங்கத் திட்டமிட்டான். கடலும் இந்திரனது கோபத்திற்குப் பயந்து மதுரையை நோக்கிக் கொந்தளித்து முன்னேறியது. மக்கள் நடுங்கி அங்கிருந்து வெளியேற முற்பட்டனர்.

ஹாலாஸ்ய நாதர் உக்ரரை எழுப்பி நேரவிருக்கிற அபாயத்தைக் கூறி மக்களைக் காக்கத் தூண்டினார். தான் முன்னர் தந்த சக்தி ஆயுதத்தைக் கொண்டு கடலைத் தாக்குவாய் எனக் கூறி அவரது நெற்றியில் விபூதி பூசி அனுப்பினார். தானும் ஒரு ஸித்த வேஷத்தில் பின் தொடர்ந்தார். நன்கு மந்திர

ஜபம் செய்து ஏவப் பெற்ற சக்தி கணத்தில் கடலை கணைக்காலளவு ஆழம் கொண்டதாக்கியது. ஈசன் மனமகிழ்ந்து உக்ரனுக்குப் பல வரங்களை அளித்தார். அங்கும் அறிஞர்களின் சங்கம் ஒன்றை ஈசன் அமைத்தார். மதுரையில் உள்ளது முதற் சங்கம். இது இரண்டாவது. காசியில் மூன்றாவது சங்கம் அமைய விருக்கிறது. சோதி வடிவில் மாறிய ஈசன் மதுரையில் மூல லிங்கத்தில் மறைந்தார். அரசனும் மதுரை திரும்பி மூல லிங்கத்தை வணங்கி கடலின் தாக்குதலிலிருந்து மீட்ட பூமியை அவருக்கே அளித்தான். **இது பதிமூன்றாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 18

14. இந்திரனின் கிரீடத்தைப் பிளத்தல்

அகஸ்தியர் கூறுகிறார்:- இந்திரனுக்கும் பாண்டிய அரசர்களுக்குமிடையே மனக்கசப்பு முன்பே உண்டு. முன்பு சேரரும் சோழரும் பாண்டியரும் தம் நாடுகளில் க்ரஹங்களில் வக்கிர நிலையால் மழையின்மை பற்றிக் கவலை கொண்டு மலய மலையிலிருந்த என்னை அணுகினர். க்ரஹங்களின் வக்கிர நிலையால் பன்னிரண்டாண்டுகள் மழையின்மையால் பாதிப்பு நேரும். அதனால் ஸோமவார விரதமிருந்து ஹாலாஸ்ய நாதரை வழிபடுவீர். மக்கள் நலனுக்காக ஹாலம் எனும் விஷத்தை வாயிலிட்டு உட்கொண்டவரானதால் அவர் ஹால-ஆஸ்யர், என்று நான் வழிகாட்டியபடி ஸோமஸுந்தரரை வழிபட்டனர். வழிபாட்டில் மகிழ்ந்த ஈசன் ஆகாச வாணியாக "உடன் தேவர் உலகம் சென்று இந்த்ரனிடம் விண்ணப்பிப்பீர். இந்திரனே மழைக்காக வேண்டத் தக்கவன். உங்களுக்கு ஆகாச வழியே செல்லும் திறமை ஏற்படும்" என்று அருளினார். உடன் ஆகாச வழியே மூவரும் இந்திரனைச் சென்றடைந்தனர். சேர அரசரும் சோழ அரசரும் முன்னதாகச் சென்று இந்திரனைக் கண்டு வணங்கி இந்திரனால் அமைக்கப்பட்டிருந்த தம்தம் ஆஸனங்களில் அமர்ந்தனர். பாண்டிய அரசனோ

தனக்கென இந்திரன் அமைத்திருந்த பீடம் தாழ்ந்துள்ளதைக் கண்டு அதில் அமராமல் தேவேந்திரன் அமர்ந்த ஆஸனத்தில் அமர்ந்தான். வந்ததற்கான காரணம் பற்றிக் கேட்டதும் சேரனும் சோழனும் மழையின்மையைத் தெரிவித்தனர். இந்திரன் அங்கு மழைபெய்யும்படி மேகங்களுக்கு உத்தரவிட்டான். பாண்டியனே மழையின்மை பற்றித் தெரிவிக்காமல் அமர்ந்திருந்தான். இந்திரனுக்குப் பாண்டியனிடம் பொறாமை ஏற்பட்டது. கேட்பது மானக்குறைவு எனப் பாண்டியனும் கேட்காதது மானக் குறைவு என இந்திரனும் நினைத்தனர். சேரனுக்கும் சோழனுக்கும் லேசான அழகிய ஆபரணத்தைப் பரிசாக அளித்த இந்திரன் பாண்டியனுக்கு சுமக்க இயலாத ஹாரத்தை அளித்தான். "பாண்டிய அரசே! நீர் பெரியவர். இந்த மாலையை ஏற்று ஹாரம்பூண்ட பாண்டியன் எனப்பெருமை பெறுவீர் எனக் கிண்டல் செய்தான். எல்லோரும் தம் நாட்டிற்குத்திரும்பினர். சேர-சோழ தேசங்களில் பெருமழை பெய்தது. பாண்டிய நாட்டில் மழை இல்லை. பாண்டியன் இதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. இந்த மனக்கசப்பு உக்கிர பாண்டியன் காலத்திலும் தொடர்ந்தது. உக்ர பாண்டிய அரசன் வேட்டைக்காக மலயமலை சென்றான். அங்கு புஷ்கலாவர்தகன் முதலிய மேகநாயகர்கள் சுற்றி வந்தனர். உக்ரன் அவர்களைச்சிறை பிடித்து மதுரைக்குக் கொணர்ந்தான். இந்திரன் அவர்களை மீட்க வந்தான். பாண்டியன் மூலலிங்கத்தையும் பாகம் பிரியாளான மீனாக்ஷியையும் வணங்கி வழிபட்டுப் போரிட முற்பட்டான். போர் கடுமையானது. உக்ரன் தன் கையிலிருந்து வலயாயுதத்தை இந்திரன் மீது ஏவ, அது வஜ்ராயுதத்தைச் செயலிழக்கச் செய்து இந்திரனின் கிரீடத்தையும் சிதறச் செய்தது. இந்திரன் கிரீடமிழந்த வெட்கத்துடன் தேவருலகம் சென்றான்.

மேகநாயகர்களை விடுவிக்கும்படி தூதர் மூலம் இந்திரன் கடிதம் அனுப்பி இனி பாண்டிய நாட்டில் தடையிராமல் நல்ல மழை பெய்யும் எனத் தெரிவித்தான். கடிதத்தைப் படித்த பாண்டியன் இதற்கு யார் ஈடாக (ஜாமீன்)

நிற்பர் எனக் கேட்டான். ஏகவீரன் என்ற ஏழு கிராமங்களின் தலைவன் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றான். அன்றிலிருந்து பாண்டிய நாட்டில் துர்பிக்ஷமகன்றது. நல்ல மழையால் நாடு ஸுபிக்ஷமடைந்தது.' **இது பதினான்காவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 19

ஸோமவார வ்ரதமுறை (1)

அகஸ்தியர் கூறுகிறார்:- ஸோமவார விரதத்தை முறைப்படி செய்வதாலும், காலையிலும், மாலையிலும் ஸோமவாரவரதம் புரிவதாலும் செல்வமும் பெருமையும் புகழும், இன்பமும் கிட்டும். அதன் முறை பின் வருமாறு -

இது வ்ரதங்களில் சிறந்தது. திங்கள்கிழமையன்று இதனைச் செய்வர். அமாவாஸ்யையும் அன்று சேர்ந்தால் மிகச் சிறந்தது. மற்ற இடங்களில் இதனைப் புரிவதைவிட ஸோமஸுந்தரரின் அருகாமையில் செய்வது சிறந்தது. உமையுடன் கூடியதால் அவர் ஸோமர். அவரது நாளானதால் அது ஸோமவாரம். நாள் முழுவதும் உபவாஸமிருந்தோ, இரவு ஒரு வேளை மட்டும் உணவேற்று பகல் முழுவதும் உபவாஸ மிருந்தோ இதனைச் செய்யலாம். இதனைக் கார்த்திகை அல்லது மார்கழியின் திங்களில் தொடங்கலாம். சாந்த்ரமானக் கணக்கில் மாதத்தின் முதல் திங்கள் முதல் இதனைத் தொடங்கலாம்.

காலையில் எழுந்ததும் மீனாக்ஷியுடன் கூடிய ஸந்தரரை ஸ்ரீஹாலாஸ்யமாகிற தனது துவாதசாந்தத்தில் (ஸஹஸ்ரராகமலத்தின் நடுவே) த்யானம் செய்து அன்றாடக் கடன்களை முடித்து விபூதி, வில்வ மரத்து வேரடி மண், கோமயம், எள், தர்ப்பை இவற்றைத் தலையில் தாங்கிப் பொற்றாமரைக் குளத்தில் இறங்கி ஸங்கல்பம் செய்து,

ஸுந்தரேச்வர ஸர்வேச ஸர்வ தீர்த்த பலப்ரத!

தேஹி ஸ்நாதுமனுஜ்ஞாம் மே தீர்த்தேஸ்மின் புத்தி முக்திதே ॥

என ஈசனிடம் நீராட அனுமதி பெற்று.

யஸ்ய கேசேஷு ஜீமூதா: நத்ய: ஸர்வாங்கஸந்த்திஷு ।

குக்ஷெ ஸமுத்ராஸ்ஸப்தாபி தஸ்மை தோயாத்மநே நம: ॥

என நீரில் ஈசனைத் த்யானித்து நீராடித் தாய ஆடை உடுத்தி விபூதி தரித்து ஈசனை வழிபட வேண்டும். தனது பூஜைக்கான லிங்கம் முதலியவற்றிலும் இந்தப் பூஜை செய்யலாம். சிவ பூஜைக்கான தீக்ஷை பெறுதல் அவசியம். பகலில் உணவேற்று இரவில் உபவாஸமிருப்பவன் நடுப்பகலிலும், இரவில் உணவேற்றுப் பகலில் உபவாஸ மிருப்பவன் இரவிலும் சிவபூஜை செய்யலாம். ஏழு கோடி மஹாமந்த்ரங்களில் பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரம் சிறந்தது. 'சிவாயை" என்று ஸ்திரீ லிங்கமாக மாற்றித் தேவியையும் வழிபடலாம். அவ்வாறு இணைத்து இருவரையும் வழிபடலாம். வில்வதளங்களால் பூஜை செய்வது மிகச்சிறந்தது. கேசம் சுற்றியதும் சிலந்தி வலை சுற்றியதும் பூச்சி அரித்ததும் நல்லதல்ல.

பூஜை முறை பின் வருமாறு - கைகால்கள் அலம்பி விபூதி தரித்து, ருத்ராக்ஷமாலை பூண்டு, ப்ராணாயாமம், விக்னேச்வர பூஜை, சிவ வந்தனம் செய்து

ஸோமஸுந்தர ஸோமேச ஸோம ஸோமவிபூஷண ।

ஸோமவார வ்ரதமஹம் கரிஷ்யே த்வதநுஜ்ஞயா ॥

என அனுமதி வேண்டி

கோடிபாஸ்கரஸங்காசம் கோடி சீதாம்சு சீதளம் ॥

பஞ்சாஸநஸமாஸீநம் பஞ்சவக்த்ரம் பராத்பரம்॥

த்விபஞ்சபுஜஸம்யுக்தம் த்ரிபஞ்சநயநாந்விதம் ।

த்ரிசூலம் பரசும் கட்கம் வஜ்ரஞ்சாபயமேவ ச ॥

பாசம் நாகாங்குசௌ கண்டாம் வந்ஹிம் தக்ஷை ரதக்ஷகை:

புஜைர் ததாநம் அநிசம் நாகயஜ்ஞோபவீதிநம் ॥

திவ்யாம்பரைர் திவ்யகந்த்தை: திவ்யபுஷ்பைர் விராஜிதம் ।

கிரீடஹார கேயூர குண்டலாத்யைர் விபூஷணை: ।

விபூஷிதம் மஹாதேவம் மநோந்மந்யா ஸமந்விதம் ।

ஷோடசாப்தாக்ருதிம் ஸௌம்யம் ஸோமேசம் ஸோமஸுந்தரம் ॥

ஸ்வயம்பூதே மஹாலிங்கே த்த்யாயாமி ஜகதாம் குரும் ॥

என்று த்யானம் செய்து,

ஆகச்ச்ச க்ருபயா சம்ப்போ மநோந்மந்யா மஹேச்வர 1

ப்ரீத்யா பூஜாம் கருஹாணேச டவ ததவ வயு ॥

எனப் பூஜையை ஏற்க வேண்டி,

விச்வாத்மநே நமஸ்துப்ப்யம் கதம்பவநவாஸிநே । '

ரத்ன ஸிம்ஹாஸநம் சாரு ததாமி கருணாநிதே ॥

என ஆஸனம் தந்து

நம: சர்வாய ஸோமாய ஸர்வமங்கள ஹேதவே ।

துப்ப்யம் ஸம்ப்ரததே பாத்யம் ஸ்ரீ ஹாலாஸ்ய நிவாஸிநே ॥

எனக் கால்களலம்ப நீர்வார்த்து,

அசேஷ ஜகதாதார நிராதார மஹேச்வர ।

ததாம்யாசமநம் துப்ப்யம் ஸுந்தரேச நமோ5$ஸ்துதே ॥

என ஆசமனம் தந்து

அநர்க்கபலதாத்ரே ச சாஸ்த்ரே வைவஸ்வதஸ்ய ச ।

துப்ப்யமர்க்க்யம் ப்ரதாஸ்யாமி துவாதசாந்த திவாஸிநே ॥

என சர்க்க்யம் தந்து,

த்ருஷ்ட மாத்ரேண ஸர்வேஷாம் ஸர்வாபீஷ்ட பலப்ர்த ।

பஞ்சாம்ருதாத்யைர் த்ரவ்யைஸ்த்வாம் ஸ்நாபயே$ஹம் ஸுரார்சித ॥

என நீராட்டி,

திகம்பர நமஸ்துப்ப்யம் கஜாஜிநதராய ச ।

வ்யாக்க்ர சர்மோத்தரீயாய வஸ்த்ரயுக்மம் ததாம்யஹம் ॥

என்று வஸ்த்ரமளித்து,

சராசரஜகத்ரத்ன ப்ரோத ஸூத்ரதராயதே ।

நாகயஜ்ஞோபவீதாய உபவீதம் ததாம்யஹம் ॥

என உபவீதமளித்து,

ஸமஷ்டி வித்யா நகரீநாத நாகவிபூஷண ।॥

க்ருஹாண பூஷணம் சம்ப்போ சரணாகத வத்ஸல ॥

என ஆபரணமலித்து,

நம: ஸுகந்த்த தேஹோய அவந்த்ய பலதாயிநே ।

துப்ப்யம் கந்தான் ப்ரதாஸ்யாமி அந்த்தகாஸுர பஞ்சந ॥

எனச் சந்தனம் முதலிய நறுமணப்பூச்சளித்து,

அக்ஷதான் தவளான் தேவ ஸித்த்தகந்தர்வபூஜித ।

ஸுந்தரேச நமஸ்துப்ப்யம் க்ருஹாண வரதோ பவ ॥

என அக்ஷதை அளித்து,

புஷ்பவத்வந்ஹி நயந புஷ்ப சாபவிபஞ்சந ।॥

புஷ்பைஸ்த்வாம் பூஜயாமீச புரந்தரவரப்ரத ॥

எனப் பூக்களால் 1000-108 நாமங்களால் அர்ச்சித்து,

நமோ வ்ருத்ராரி பாபக்க்நே காரணத்ரய ஹேதவே

ஸாஜ்யம் குக்குலு தூபம் த்வம் க்ருஹாண வ்ருஷபத்த்வஜ ॥

எனத் தூபம் காட்டி,

ஜ்யோதிர்மயாய லிங்காய ஜ்யோதிஷாமாகராய தே ।

தீபம் ததாம்யஹம் பக்த்யா ஜ்ஞானதீப ப்ரதாயிநே ॥

எனத் தீபம் காட்டி,

நைவேத்யம் ஷட்ரஸோபேதம் ஸோபதம்சம் க்ருதான்விதம் ।

பல க்ஷீராபூபயுக்தம் க்ருஹ்யதாம் ஸுந்தரேச்வர ॥

என நிவேதனம் செய்து,

பாநீயம் சீதளம் ஸ்வச்ச்சம் சந்த்ரசந்தன வாஸிதம் ।

துப்ப்யம் ததாமி தேவேச க்ருஹ்யதாம் ஸோமஸுந்தர ॥

எனப் பருக நீர் தந்து,

பூகீ பலை: ஸகர்பூரை: நாகவல்லீதலைரபி ।

தூர்ணேந ச யுதம் சம்ப்போ தாம்பூலம் க்ருஹ்யதாம் த்வயா ॥

எனத் தாம்பூலமளித்து, ।

ப்ரக்ருஷ்டபாப நாசாய ப்ரக்ருஷ்டபலஸித்த்தயே । .

ப்ரதக்ஷிணம் கரோமீச ப்ரஸீத பரமேச்வர ॥

என வலம் வந்து,

நம: சிவாய ஸோமாய சம்ப்பவே சங்கராய ச।॥

நமோ ஹாலாஸ்யநாதாய ஸச்சிதானந்த மூர்தயே ॥

என வணங்கி அங்கபூஜை செய்யவும்.

பவாந்யை பவாய ச நம: - பாதௌ பூஜயாமி ! (கால்களில்)

ஜகந்மாத்ரே ஜகத் பித்ரே ச நம: - ஜங்க்கே பூஜயாமி (கணுக் கால்களில்)

ம்ருடான்யை ம்ருடாய ச நம: - ஜாநுநீ பூஜயாமி । ((முழங்கால்களில்)

ருத்ராண்யை ருத்ராய ச நம: - ஊரூ பூஜயாமி। (தொடைகளில்)

கால்யை காலாந்தகாய ச நம: - கடிம் பூஜயாமி । (இடுப்புகளில்)

நகேந்த்ரகன்யாயை நாகேந்த்ராபரணாய ச நம:-நாபிம் பூஜயாமி ।(தொப்புளில்)

|ஸ்தவ்யப்ரியாயை ஸ்தவ்யாய ச நம: - ஸ்தநௌ பூஜயாமி । (மார்பில்)

பவக்க்ன்யை பவநாசாய ச நம: - புஜான் பூஜயாமி । (கைகளில்)

கம்புகண்ட்டாயை கால கண்ட்டாய ச நம: - கண்ட்டம் பூஜயாமி | (கழுத்தில்)

மாயாயை மஹேசாய ச நம: - முகம் பூஜயாமி ((முகத்தில்)

லலிதாயை லாஸ்யப்ரியாய ச நம: - லலாடம் பூஜயாமி(நெற்றியில்)

சிவாயை சிவாய ச நம: - சிர: பூஜயாமி । (தலையில்)

ப்ரணதார்த்திஹராயை ப்ரணதார்திஹராய ச நம:

ஸர்வாண்யங்கானி பூஜயாமி (உடல் முழுவதும்)

முதலில் ப்ரணவம் சேர்த்து,

மஹாதேவாய நம:, மஹேசாய நம:, சங்கராய நம:,

வ்ருஷபத்வஜாய நம:, சூலிநே நம:, காமாந்தகாய நம:,

தேவ தேவாய நம:, ஶ்ரீ கண்ட்டாய நம:, ஈச்வராய நம;,

அம்பிகாநாதாய நம:, ருத்ராய நம:, சிவாய நம:,

எனப்பன்னிரு நாமங்களாலோ

பவாய தேவாய நம:, சர்வாய தேவாய நம:, ஈசாநாய தேவாய நம:,

பசுபதயே தேவாய நம:, ருத்ராய தேவாய நம:, உக்ராயதேவாய நம:,

பீமாய தேவாய நம:, மஹாதே தேவாய நம:

என எட்டு நாமங்களைக் கொண்டோ,

சிவாய நம:, ருத்ராய நம:, பசுபதயே நம;, நீலகண்ட்டாய நம:,

மஹோச்வராய நம;, ஹரிகேசாய நம:, விரூபாக்ஷாய நம;,

கபர்திநே நம:, ப்ரமதாதிபாய நம:, ஹராய நம:, சம்ப்பவே நம:,

பிநாகிநே நம:, சங்கராய நம:, சந்த்ர சேகராய நம:,

ஸமஷ்டி வித்யா நகரீநாயகாய நம:, ஸதாசிவாய நம:,

என்ற பதினாறு நாமங்களைக் கொண்டோ அர்ச்சனை செய்து,

। ஸோமநாத ஜகன்னாத ஸர்வைச்வர்ய ஸமந்வித ।

மம தாரித்ர்ய முன் மூல்ய காமான் பூரய பூரய ॥

எனவேண்டிக் கொள்ளவும்.

ஆகாச திக்சரீராய க்ரஹநக்ஷத்ரமாலிநே ।

ஸுரஸித்த்த நிவாஸாய தத்தமர்க்க்யம் மயா சிவ ।

என மூன்று தடவை மர்க்க்யம் தந்து,

பகவந் அதிரிக்தம் வா ஹீநம் வா யந் மயா க்ருதம் !

ஸர்வம் ததஸ்து ஸம்பூர்ணம் த்வத்ப்ரஸாதான் மஹேச்வர ॥

அபராத ஸஹஸ்ராணி க்ரியந்தே5ஹர்நிசம் மயா ।

க்ஷமஸ்வ தாநி ஸர்வாணி பிதா புத்ரமிவேச்வர ॥

என்று தவறுதலிருப்பின் மன்னிப்பு கோரி பூஜையை முடிக்கவும்.

எல்லா நலன்களையும் தரவல்லது இந்த வழிபாடு.

அத்தியாயம் - 20

ஸோமவார வ்ரதமும் அதன் நிறைவும்

ஸோமவார வ்ரதத்தைத் தொடங்கும் போது ஓராண்டு, ஈராண்டுகள், பத்தாண்டுகள் எனக் குறிப்பிட்ட காலவரை வரை தொடர்ந்து ஒவ்வொரு திங்களன்று உபவாஸம் முதலிய நியமங்களுடன் ஈசனை வழிபடுவதாக ஸங்கல்பம்செய்து கொள்ள வேண்டும். உயிருள்ளவரை செய்வதாக ஸங்கல்பம் செய்து கொள்ளலாம். அந்தக் காலம் வரை திங்களன்று முறைப்படி பூஜை செய்து வர வேண்டும். தன் வீட்டில் வழிபட இயலாதவர் சிவாலயத்தில் ஈசனை குருவைக் கொண்டு வழிபடலாம். அங்கு ஒவ்வொரு திங்களன்றும் நியமத்தோடு பாலாலும், தேனாலும், நெய்யாலும், சந்தனக் குழம்பாலும் புண்யநதி நீராலும் மற்றவற்றாலும் அபிஷேகம் செய்விக்கலாம். கோவிலும் வழிநடையும் தூய்மையுடனிருக்க உதவலாம். ஆயிரம் கலச நீரால் ஈசனை நீராட்டலாம். சந்தனப் பூச்சு, தூய ஆடை, புஷ்பாலங்காரம், புஷ்பத்தாலும் பில்வதளங்களாலும் அர்ச்சனை முதலியன செய்விக்கலாம். ஸஹஸ்ர நாமார்சனை ருத்ரபாராயணம், துதிப்பாடல்களைப்பாடுதல் முதலியவற்றை நியமத்தோடு செய்து வரலாம். திங்களன்று ஈசனின் நினைவு மனத்தை விட்டகலாதபடி செய்து வழிபடுவது சிறந்தது.

ஸங்கல்பித்தபடி குறிப்பிட்ட காலவரை வரை வழிபட்டுப் பின்ஈசனின் க்ருபையால் அது நிறைவேறியதும் அதன் நிறைவு விழா செய்ய வேண்டும். உயிருள்ளவரை செய்வதாயின் நிறைவு விழா அவசியமில்லை. அல்லது அவரது ஸந்ததியினர் அதனை நிறைவுசெய்யலாம்.

குறிப்பிட்ட காலவரைவ்ரதமிருந்தவர். அதனை நிறைவு செய்யத்தன் சக்திக்கேற்ப பின் வருமாறு செய்யலாம். நான்கு கைகளும் மூன்று கண்களும் மானும், கோடரியும், அபயமும், வரமும் கையில் ஏந்திய சிவனது வெள்ளியாலான ப்ரதிமையையும் அவருக்கு இடது புறத்தில் இடது கையால்

மலர்ந்த செங்கழனீர்ப்பூ ஏந்தியும் வலது கையை பக்தருக்கு அருள்புரிய நீட்டியும் காட்சிதருகிற தேவியின் ப்ரதிமையையும் பெருமண்டபத்தில் வைத்து வழிபட வேண்டும். ஆஸனம் முதலிய பதினாறு உபசாரங்கள் செய்த பின் அவருக்குக் கிழக்கே ஹோம குண்டத்தில் அக்கினி வளர்த்து, திரியம்பக மந்த்ரத்தால் 108 தடவை ஹோமம் செய்து பின் இரவின் நான்கு யாமங்களில் பூஜை செய்து மறுநாள் விடிந்ததும் நல்ல குருவின் உதவியுடன் பதிமூன்று கலசங்களில் பால் நிரப்பி அக்ஷதைமீது வைத்து ஸுந்தரேசரை வழிபட்டுப் பூஜை முடிந்ததும் அந்த கலசங்களைப் பதிமூன்று அந்தணர்களுக்குத் தானம் செய்ய வேண்டும். குருவிற்கு உபசாரம் செய்து ஸோமஸுந்தரர் திருப்தி அடையட்டும் என்ற கோரி, வஸ்திரம் தக்ஷிணை முதலியவற்றைத் தந்து வணங்க வேண்டும்.

இந்த ஸோமவார வ்ரதத்தை முறைப்படி செய்பவன் இம்மையில் எல்லாப் பெருமைகளையும் பெற்று சிவனது உலகம் அடைவான். (எந்த மாதத்தில் பூஜை தொடங்கப்பெற்றதோ அதற்குப் பின் வருகிற ஆண்டின் அதே மாதத்தில் நிறைவு செய்வது ஓராண்டிற்கான வ்ரத ஸங்கல்பத்தை ஒட்டி நடைபெறும். பல ஆண்டுகளுக்கான ஸங்கல்பமாயிருந்தால் தொடங்கிய மாதத்திலேயே நிறைவு. அதனால் 13 கலசங்கள் என்ற கணக்கு).

அத்தியாயம் - 21

15. மேருவிலிருந்து தங்கம் கொணர்தல்

உக்கிர பாண்டியன் முறைப்படி ஸோமவார வ்ரதமிருந்து ஸோமஸுந்தரரைப் பக்தியுடன் வழிப்பட்டான். அவனுக்குக் காந்திமதியிடம் வீரபாண்டியன் என்ற புதல்வன் பிறந்தான். புண்ய காலங்களில் சிவனது வழிபாட்டில் ஈடுபட்டு உக்ரன் எங்கும் வெற்றியுடன் அரசாண்டான். அவனது ஆட்சியில் ஒரு ஸமயம் தொடர்ந்து மழையின்மையால் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. அறிஞர்கள் க்ரஹங்களின் வக்கிரநிலையால் இவ்வாறு நேர்ந்துள்ளதென்றனர். மக்கள்

பஞ்சக் கொடுமையில் நாட்டைவிட்டு அகன்றனர். எங்கும் ஏழ்மை சூழ்ந்தது. வேள்விகள் செல்வமின்மையால் நின்றன.

ஈசன் உக்ரனது கனவில் வந்தார். செண்டாயுத மேந்தி மேருமலைக்குச் சென்று அங்கிருந்து தங்கப் பாளங்களைக் கொணர்வாய். உன்னை அண்டியுள்ள நாட்டுமக்களுக்கு அளிப்பாய். வேள்வி முதலிய நற்பணிகளைப் புரிந்தால் பஞ்சம் விலகும் என்றார். அரசன் உடனே மேருவை விமானத்தால் அடைந்து அதனை செண்டாயுதத்தால் தாக்கியதும் மேரு அவனுக்கு முன் தோன்றி அரசனிடம் கூறினான். "எனக்கு இரண்டு உருவங்கள் உண்டு. ஒன்று இந்த மலை. மற்றொன்று இந்த தேவர் வடிவம். வெகுநாட்களாக ஈசனை வலம்வந்து வழிபடுவதை விட்டுவிட்டேன். அதனால் உன் செண்டால் அடிபட்டேன். நீ ஈசனின் புதல்வன். என்வடிவில் அழுக்கு கலந்த பகுதியே உன் கண்களில் புலப்படுகின்றது. இது மட்டமான உலோஹம். சுத்தமான உலோஹமாக அது சிகரத்திலுள்ளது. அதை எடுத்துச் செல்.'* இவ்வாறு கூறிய மேருவை வணங்கி ஸ்தபதிகள் மூலம் சிகரத்திலிருந்து சொக்கத் தங்கத்தை வெட்டி எடுத்து அந்தப் பள்ளத்தை மூடி முத்திரையிட்டு தங்கத்துடன் விமானத்தில் மதுரையை அடைந்தான். அந்த தங்கத்தைக் கொண்டு ஈசனின் ஆலய விமானத்தையும் கோபுரத்தையும் செப்பனிட்டு மக்களுக்குப் பகர்ந்தளித்தான். மக்கள் நற்பணிகளைப்புரிந்தனர். நன்மழை பெய்து பஞ்சம் நீங்கியது. உரிய காலத்தில் வீர பாண்டியனை அரசனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்து சிவனிடம் கலந்தான்.

அத்தியாயம் - 22

16. வேதப் பொருளின் உபதேசம்

அகஸ்தியர் கூறுகிறார்:- உலகம் தோன்றத் தொடங்கியதும் முதலில் சிவனைக் குறிப்பிடுகிற ஓங்காரத்திடமிருந்து வேதங்கள் தோன்றின. அந்த வேதங்களின் பொருளை அறிய முற்பட்ட நைமிசாரண்யத்திலிருந்த கண்வர் முதலான மாமுனிவர்கள் நல்ல குரு ஒருவரைத் தேடினர். அங்கு ஒரு சிவபக்தர் தோன்றினார். ஹரபக்தர் என இவரை அழைப்பர், அவரிடம் வேதத்தின்பொருளை அறிய உபாயத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டினர். "தவம் ஒன்றே அதற்கான உபாயம். அதுவும் சிறந்த புண்ய க்ஷேத்திரத்தில் செய்யப்படின் எளிதில் பலன் தரும். எல்லா வித்யைகளின் நிறைவிடம் ஸமஷ்டி வித்யா நகரம் என்ற ஹாலாஸ்யம் (ஆலவாய்) ஆகும். அங்கு கோயில் கொண்டுள்ள மீனாக்ஷி ஸுந்தரேசுவரர்களை வணங்கி அவர்களுக்கு வலத்திலுள்ள தக்ஷிணா மூர்த்தியின் அருகாமையில் தவம் புரிவீர். வேதத்தின் பொருளை எளிதில் உணரலாம்"! என்றார் அவர். முனிவர்களும் அங்குசென்று தக்ஷிணா மூர்த்தியின் 22 அக்ஷரங்கள் கொண்ட மந்திரத்தை ஜபித்து அவரை வழிபட்டுத் தவமிருந்தனர். கார்த்திகை பௌர்ணமியன்று தொடங்கிய தவம் அடுத்த கார்த்தகை பௌர்ணமியில் முடிந்தது. தக்ஷிணாமூர்த்தி பதினாறு வயதுள்ள அந்தணர் வடிவில் அங்கு தோன்றினார். **ஸர்வாபத் பரிஹர்த்ருப்ப்யாம் நமதாம் ப்ராணிநாம் ஸக்ருத். வித்யாதாந ரதாப்ப்யாம் ச சரணாப்ப்யாம் நமோ நம:** என வேண்டி முனிவர்கள் வணங்கி. வேதத்தின் பொருளைக் கூற வேண்டினர்.

வேதங்களின் முக்கியப் பொருள் பரப்பிரும்ஹமாகும். ஸத்யம் ஜ்ஞானம் ஆநந்தம் பூர்ணநிலை என்பதே அதன் உருவகம். வேதம் ஒன்றே. அதன் கிளைகள் பல. ஆகாசமெனும் ஸப்ததத்துவமே பரப்பிரும்ஹத்தின் உடல். அதுவே லிங்கவடிவம் பெற்றது. ஆத்ம தத்துவம் அதன் அடிப்பாகம். நடுவே

வித்யா தத்துவம். சிவதத்துவம் மேல் பகுதி, ஆத்மதத்துவம் அகாரமானது. வித்யா தத்துவம் உகாரமானது. சிவ தத்துவம் மகாரமானது. தத்வம் மூன்றின் உருவகமாக பிந்து நாதம் முதலிய ஸூக்ஷ்ம நிலைகள் தோன்றின. அவற்றிலிருந்து நான்கு வேதங்கள் தோன்றின. அவற்றைத் தொடர்ந்து மந்த்ர சக்தியை விளக்குகிற ஆகமங்கள் தோன்றின. வேதத்தின் முற்ப்பகுதி கர்மகாண்டம். பின்பகுதி ஜ்ஞான காண்டம். இறைவனை வழிபடுவதை கர்ம காண்டமும் இறைவனின் தத்துவ உணர்வை ஜ்ஞான காண்டமும் விளக்கின. கர்ம காண்டத்தால் வழிபடப் பெறுகிற தேவர்களனைவரும் ஈசனின் அம்சமே. சடங்குகளில் அக்னியில் இடப் பெறுவதை ஈசன் தான் ஏற்று அந்தந்த தேவர்களிடம் பகிர்ந்து தருகிறார். பலனைத் தருபவரும் அவரே. ஒரே பரப்பிரும்ஹமாக ஸத்-சித்-ஆனந்தமாக இருப்பதை உணர்வதற்கான சித்த சுத்தியை இந்தக் கருமங்கள் தருகின்றன. மன வடக்கமும் புலனடக்கமும் ஜ்ஞானத்திற்கு உதவுகின்றன. பக்தியுடன் சிவலிங்க பூஜை ருத்ராக்ஷ-விபூதி தாரணம், நன்கு தேர்ந்த குருவின் உபதேசப்படி நடந்து அவரது அருளைப் பெறுதல் உபாயங்கள். இவற்றால் பரபிரும்ஹம், தேவர்கள், உலகம் அதில் தனி மனிதனின் வாழ்க்கை இவற்றின் தொடர்பை உணர்ந்து உலகமனைத்திலும் சிவனைக் காண்பதே ஞானம். அதற்கு உதவுவதே கர்மங்கள் என்ற நிலையை குருமூர்த்தி விளக்கக் கண்வர் முதலிய முனிவர்கள் தெளிவடைந்தனர். இது **பதினாறாவது திருவிளையாடல்.**

அத்தியாயம் 23

17. **இரத்தினங்களை விற்றல்**

வீர பாண்டிய அரசனுக்குப் பல ராணிகள். எவருக்கும் பிள்ளைப் பேறில்லை. போகப் பெண்களிடம் பல புதல்வர்கள் உண்டாயினர். அவர்களனைவரும் கெட்டவர்கள். அஷ்டமியன்றும் சதுர்தசியன்றும் ஈசனை வழிபட்டு அவரது அருளால் பட்டத்து ராணியிடம் அரசன் ஒரு புதல்வனைப்

பெற்றான். சிறுவனுக்கு ஐந்து வயதாகும்போது வேட்டைக்குச் சென்ற அரசனைப் புலி கொன்றது. போகப் பெண்களின் புதல்வர்கள் அரசாங்கத்தைக் கொள்ளையிட்டு ஓடிமறைந்தனர். மந்திரிகள் சிறுவனை ரகசியமாகக் காப்பாற்றி வந்தனர். அவனுக்கு உரிய வயது வந்ததும் அவனுக்குப் பட்டம் கட்ட மந்திரிகள் தீர்மானித்துக் கிரீடத்தை ரத்னங்களால் இழைக்க முற்படும்போது பொக்கிஷத்தில் ரத்னங்களோ, தங்கமோ இல்லை. ஈசனின் முன் நின்று அவர்கள் வேண்டியதும் ஸுந்தரேசர் ரத்தின வியாபாரி வேஷமிட்டு வந்தார். பெரும் ரத்தினங்களை அவர்களிடம் காட்டினார்.

வலன் என்றொரு அசுரன், மூவுலகையும் ஆண்டான். சுக்கிராசார்யரின் சொற்படி சிவனைக் குறித்துத் தவமிருந்தான். போர்க்களத்தில் அழியாமையையும், அழியும் போது உடல் முழுவதும் ரத்தினமாவதையும் வரமாகப்பெற்றான். தேவர்கள் அவனிடம் தோற்றனர். தேவர்கள் அவனது வீர்யத்தைப் பாராட்டி வரம்தர முன்வந்தனர். தன்னிடம் தோற்றவருக்குத் தானே வரம் தர அஸுரன் விரும்பினான். தேவர்கள் தாம் செய்ய விருக்கிற வேள்வியில் பசுவாகும்படி வரம் கேட்டனர். அதற்குச் சம்மதித்த அஸுரன் தானே தன் உயிரைவிட வேள்விப் பசுவானான். சிவனிடம் தனது என்றிருந்த எல்லாவற்றையும் தன்னையும் அர்ப்பணம் செய்தான். தன்னை அங்கம் அங்கமாக வெட்டும் போது முகம் மலர்ந்து ஸந்தோஷத்துடனிருந்தான். எலும்பு வைரமாக, பற்கள் முத்தாக, இரத்தம் பத்மராகமாக, உரோமங்கள். வைடூர்யமாக, தசை பவழமாக, கண்கள் நீலமாக, பித்தம் மரகதமாக, கபம் புஷ்யராகமாக, கொழுப்பு கோமேதகமாக, மாறின, ஒரு வேள்வியின் பொருட்டு, ஈசனுக்கு அர்ப்பணமாக உடல் பகுதிகளை அர்ப்பணம் செய்ததால் எலும்பு தசை ரத்தம் என்ற ஈன நிலைமாறி தேவர்களும் தரிக்கிற உத்தம ரத்தின நிலை பெற்றன.

மோஹினியான விஷ்ணுவைத் துரத்திச் சென்ற சிவனது வீர்யம் பூமியில் நழுவி விழ அதில் வனதேவதையான சாஸ்தா தோன்றினார்.

அதிலிருந்து **மரகதம்** தோன்றிற்று. விச்வரூபனை இந்திரன் கொன்றதும் பாபம் நீங்க அச்வமேதம் செய்த இந்திரனது கண்களிலிருந்து பீளை கீழே விழுந்ததே நீல ரத்தினமாயிற்று. **இந்திரநீலம்** என்பர். த்வஷ்டாவின் பெண் ஸம்ஜ்ஞா என்பவள் ஸூரியனின் மனைவியானாள். அவனது உக்கிரத்தைத் தாங்கமுடியாமல் தன்னிடத்தில் தன் நிழலை வைத்து விட்டுக் காட்டுக்குள் பெண் குதிரை வடிவில் சுற்றி வந்தாள். ஸரியனும் குதிரையாகி அவளைத் துரத்த, நழுவிய ஸூரியனின் வீர்யமும் நீல ரத்தினமாயிற்று. இரண்யாக்ஷனை விரட்டி வந்த ஆதி வராஹரின் மூக்கிலிருந்து கசிந்த கபநீர் பூமியில் விழுந்து **புஷ்பராகம்** தோன்றிற்று. கல்பமுடிவில் கொந்தளித்த கடலின்மீது ப்ரளயமேகம் முழங்க **வைடூர்யம்** உருவாகியது. இந்திரன் இறக்கைகளுடன் வானில் சுற்றி வந்த மலைகளை வஜ்ராயுதத்தால் அடித்து இறக்கைகளை வெட்டும் போது கொட்டிய ரத்தச் சொட்டு **பவழமாயிற்று**. ஸூர்யனின் ஸாரதியான அருணனை அவனது தாய் வினதா வெட்டிய போது விழுந்த இரத்தம் **பவழமாயிற்று**. விஷ்ணு மதுகைடபரை வெட்டிய போது விழுந்த ரத்தம் **பவழமாயிற்று**. ஸூரியனின் ஒளிச்சூடு ஸ்படிகத்தின் மீதுபட சூட்டை உமிழ்கிற ஸூர்யகாந்தம், சந்தினின் நில வொளி பட்டதும் ஸ்படிகம் அமுதத்தைச் சொரிய அது சந்த்ரகாந்தமாகியது.

இத்தகைய ரத்தினங்களை மந்திரிகளின் முன்பு பரப்பி ரத்தின லக்ஷணங்களைக் கூறி ரத்னங்களை ரத்தின வியாபாரி வழங்கியதும் அவனது மேற்பார்வையில் ரத்தினங்களைப் பதித்து மந்திரிகள் கிரீடத்தை அமைத்தனர். உடன் அரச குமாரனை ஆஸனத்தில் அமர்த்தி மந்திரங்களால் தூய்மை பெற்ற நீரால் அபிஷேகம் செய்தனர். அபிஷேகபாண்டியன் எனப் பெயரிட்டு அரசராக்கினர். ரத்தின வியாபாரிக்கு உரிய மரியாதையைச்செய்ய அவரை அணுகியபோது புன் சிரிப்பாலும் கருணை ததும்புகிற கடாக்ஷத்தாலும் அருள் புரிந்து விட்டு வியாபாரி மறைந்தார். வந்தவர் ஈசனே என்றுணர்ந்த அவர்கள் ஈசனைத் துதித்தனர். சிறுவனான அபிஷேகபாண்டியன் கோசப்

பொருட்களைத் திருடியவர்களைக் கண்டு பிடித்துத் அவற்றை மீட்டான். நல்லரசனாகப் பல்லாண்டுகள் அரசாண்டான். (உயர்ந்த ஜாதி ரத்தினங்களைப் பற்றிய நீண்ட விவரம் இந்த அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.)

அத்தியாயம் - 24

18. மேகங்கள் கடலைக் குடித்தல்

அபிஷேக பாண்டியன் தினந்தோறும் ஈசனுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்து அலங்கரித்தும் உபசரித்தும் பேரானந்தமடைந்தான். ஒருநாள் பச்சைக் கர்பூரத்தை அரைத்து லிங்கத்தின் மீது பூசிக் கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்து கர்பூரஸுந்தரர் எனப் பெயரிட்டான். ஒரு ஸமயம் பௌர்ணமியன்று அபிஷேக பாண்டியன் வழிபட்டபின்னர் இந்திரன் தானும் பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடி முறைப்படிஅனைத்து உபசாரங்களைச் செய்து மடூழ்ச்சியுடன் தேவருலகம் சென்றான். அங்கு வந்த வருணனிடம் தான் மதுரை சென்று ஹாலாஸ்யேசரை வழிபட்டதையும் முதல்தடவையாக அவரைத் தரிசித்த போது விருத்ரஹத்தியால் ஏற்பட்ட பாபம் நீங்கியதையும் விவரித்தான். வருணனும் தான் இந்திரனைக் காணப் புறப்பட்டபோது காமதேனு எதிர்ப்பட்டதைச் சுப சகுனமாக ஏற்றதைச் சொல்லி தனக்கு நேர்ந்துள்ள மஹோதரநோய் தீர உபாயம் கேட்டான். இந்திரனோ, 'ஹாலாஸ்யரை வழிபட நோய் நீங்கும், எனினும் அந்த லிங்கத்தின் பெருமையையும் பாண்டிய அரசரின் பக்தியையும் சோதித்துப் பின் ஈசனை வழிபடுவாய்" என்றான். வருணனும் இவற்றைச் சோதித்துப் பார்க்க எண்ணி மதுரையை விழுங்கும்படி கடலுக்கு ஆணையிட்டான். பெரும் கடலலைகள் மதுரையை விழுங்க வந்தன. பயந்த அரசன் ஈசனைப் புகலடைந்தான். ஈசனோ தன் சடையில் தங்கியுள்ள நான்கு மேகங்களை ஏவிக் கடலைப் பருகச் சொல்ல அவை கடல் பெருக்கைக் குடித்தன. கடலலையால் ஏற்பட்ட பயம் அகன்றது. **இது பதினெட்டாவது விளையாடலாகும்**.

அத்தியாயம் - 25

19. மதுரை நான்மாடக் கூடலானது

ஈசனது சடைமேகங்கள் கடல் நீரைக் குடித்ததை அறிந்த வருணன் கோபம் கொண்டுதன் வசமுள்ள ப்ரளய காலத்து மேகங்களான புஷ்கலா வர்தகம் முதலிய நான்கு மேகங்களை மதுரையை மழையால் அழிக்கும்படி உத்தரவிட்டான். உடன் அவை மதுரை மீது இருள் சூழும்படி கடுகூ மேகங்களாகப் பரவி இடியும் மின்னலுமாகக் கல்லாலடிப்பது போன்று தாரையாகப் பெய்தன. மக்கள் ஈசனைச் சரணடைந்தனர். ஈசன் தன் சடையிலிருந்த நான்கு மேகங்களை மதுரையின் மீது கூடார மண்டபம் போன்று நின்று மறைக்கும்படி ஆணையிட்டார். மழை ஒரு சொட்டு கூட மதுரையில் நுழையாதபடி அவை தடுத்தன. மதுரை மக்கள் பயம் நீங்கி மகிழ்ந்தனர். மதுரை ஒரு பெரு மண்டபமாகக் காட்சி அளித்தது. அதனைக் கண்டு பயந்த வருணன் உடன் தன் மேகங்களைத் திரும்பச் செய்து தவறுணர்ந்து ஈசனிடம் பொறுத்தருள வேண்டினான். ஸரஸ்வதீ கங்கை முதலிய நதிகள்சூழ மதுரை வந்தான். நுழைந்ததும் அவனது மஹோதர நோய் அகன்றது. உடல் லேசானது பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடி, விபூதி பூசி, மீனாக்ஷியையும் ஸுந்தரேசுவரரையும் தரிசித்து கங்கை முதலிய நதிகளின் நீரால் நீராட்டி உபசரித்து வணங்கித் துதித்தான். ஈசன் அவனது உபசாரத்தை ஏற்று மகிழ்ந்தார். அவனது விருப்பங்களை நிறைவுறச் செய்தார். ஹாலாஸ்யம் (ஆலவாய்) அன்று முதல் சதுஷ் கூடம், நான்மாடக் கூடல் - கூடல் என்ற பெயர் பெற்றது. **இது பத்தொன்பதாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 26

20. ஸித்தரானது

ஒரு நாள் ஈசன் மதுரை மக்களுக்கு அருள்புரிய சித்தர் வேடம் பூண்டு மதுரையைச் சுற்றி வந்தார். காலில் கடகங்களும், சிலம்புகளும், இடுப்பில் கௌபீனமும், புலித் தோலாடையும், உடல் முழுதும் விபூதிப் பூச்சு; சடையைப் பாம்பால் தூக்கிக் கட்டி, எலும்பு மாலையால் உடலை அலங்கரித்து பதினாறு வயது யுவராக தங்கப் பிரம்புடன் மதுரை வீதிகளில் சுற்றினார். கிழவனை யுவனாக்கி, அவனது மனைவியை யுவதியாக்கி, பிள்ளைப் பேறு தந்து, குருடனுக்குப் பார்வைதந்து, செவிட்டையும் ஊமைத்தனத்தையும் போக்கி முடவனையும் குள்ளனையும் நேராக்கி, ஏழ்மை நீக்கி, நோய் நீக்கி, வசியம் அஞ்ஜனம் முதலியவற்றால் மயக்க, குதிரையைக் கழுதையாக்கி, கழுதையைக் குதிரையாக்கி, பனைமரத்தைத் தென்னை மரமாக்கி, பெருமரங்களைச் செடியாக்கி, செடியைப் பெருமரமாக்கி வைகையை தீரற்று மணல் திட்டாக்கி, அதில் பெரும் வெள்ளத்தை உண்டாக்கி, ஆகாயத்தில் மிதந்து, பூமிக்குள் மறைந்திருப்பவற்றைக் காட்டி அக்னிஸ்தம்பம், ஜலஸ்தம்பம், வாயுஸ்தம்பம் முதலியவற்றை விந்தைக் காட்சியாக்கி, அசடை வாயில் விபூதி தூவி பெருங் கவிஞனாக்கி, காட்சி மாற்றி சித்து விளையாடல்களைப் புரிந்தார். அரசன் அவரை அழைத்து வருமாறு சேவகர்களை ஏவ, அவர்களை ஈசன் ஏமாற்றினார். மக்களைத் தன்னையே சுற்றிச் சுற்றி வரச் செய்து உலகை மறக்கச் செய்தார். **இது இருபதாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 27

21. கல்யானைக்குக் கரும்பு அளித்தல்

அபிஷேக பாண்டியன் ஸித்தரை அழைத்துவரத் தன் மந்திரிகளை அனுப்பினான். ஸித்தரோ "அவர் அரசர், நானே தபஸ் செய்கிற ஸித்தன். எனக்கு அவரால் ஆக வேண்டியது என்ன' என்று வர மறுத்துவிட்டார். ஒருநாள் ஸுந்தரேசுவரரது கோயிலில் வடமேற்கு மூலையிலிருந்த கல்யானையை சித்தர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அன்று மகாஸங்கிராந்தி புண்ய நாளானதால் அரசன் கோவிலுக்கு வந்தார். வழியில் அமர்ந்திருந்த ஸித்தரை அரசர் வரும்வழிவிட்டு விலகி நிற்கக் காவல்காரன் விரட்ட சித்தர் அசையாதிருந்தார். அரசன் அருகில் வந்து அவரைப் பற்றி அவரிடமே விசாரிக்க, "நான் காச்மீரத்தைச் சார்ந்தவன். காசியில் தங்குவேன். சிவக்ஷேத்ரங்களைச் சுற்றிப் பார்க்க வந்தவன் இங்கு வந்தேன். மதுரை நகரத்து மக்கள் விரும்பியதை நிறைவுறச்செய்தேன். துயரங்களைக் களைந்தேன். ஆஜ்ஞாஸித்தன் எனப் பெயர். எனது கட்டளையை எவரும் மீறுவதில்லை. உனக்கு ஏதாவது உதவட்டுமா?" என்றார். அவரது கர்வத்தையும் பிறரது உதவியை எதிர்பார்க்காத நிலையையும் கண்டு வியந்த அரசரின் முன் ஒரு விவசாயி தன் நிலத்தில் விளைந்த கரும்பைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். அரசன் அதனைப் பெற்றதும் சிறிது சிந்தித்து "நீரோ ஆஜ்ஞாஸித்தராயிற்றே! இந்தக் கரும்பை இந்தக் கல்யானை தின்னட்டும். அது தின்றால் நீர் கேட்டதைத் தருவேன்" என்றான். சித்தரோ "அரசே! நீர் எல்லாம் தருவதாகச் சொல்வது பயனற்றது. ஒரு சிறந்த வித்யையைக் கற்றதால் நான் எல்லாம் அறிந்தவனாகவும் எல்லாம் வல்லவனாகவும் ஆகியுள்ளேன். என்னால் பெற முடியாதது எதுவுமில்லை." என்று கூறி விட்டு யானையிடம் கரும்பை நீட்ட அது உயிர் பெற்றுக் கரும்பைத் தின்றது. அரசரின் கழுத்திலிருந்த முத்தாரத்தைக் கண்டு அது

தாமரை நூல் என நினைத்து துதிக்கையால் அதனைப் பறித்துத் தின்றது. காவற்படையினர் அதைத் தடுக்கவும் சித்தரைத் தாக்கவும் முற்பட சித்தர் அவர்களை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தார்.

அரசனுக்கிருந்த கோபமும் ரோஷமும் மறைந்தன. சித்தரின் திருவடிகளைத் தன் தலையில் தாங்கி வணங்கித் தான் தவறிழைத்ததை மன்னிக்கக் கோரினான். பயந்து நடுங்கிக் கைகூப்பி நிற்கிற அரசனை வாழ்த்திய ஸித்தர் விரும்பியதைக் கேட்கச் சொன்னார். நல்ல குணமுள்ள புதல்வனை அரசன் வேண்ட அதையும் நற்புகழும் மேனிலையும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழவும் வாழ்த்தி யானை வாயிலிருந்த முத்தாரத்தையும் மீட்டுத் தந்துவிட்டு நொடியில் மறைந்தார்.

அரசன் ஸுந்தரேசரே ஸித்தராகக் காட்சி அளித்ததை உணர்ந்துத் துதித்தான். நல்ல நாளில் அவனுக்கு புதல்வன் பிறந்தான். விக்ரம பாண்டியன் எனப் புகழ்பெற்றவனிடம் அரசப் பொறுப்பை ஒப்படைத்து அபிஷேகனும், சிவபதம் பெற்றான்.

அத்தியாயம் - 28

22. திகம்பரர்களின் யானையை அழித்தல்

விக்ரம பாண்டியன் மிகச் சிறந்த சிவ பக்தன். முறையுடன் நீதி பரிபாலனம் செய்து வந்தான். மூலஸ்தானத்திற்கு வடமேற்கில் ஆஜ்ஞா ஸித்தருக்கு ஓராலயம் கட்டி அதில் அவரது மூர்த்தியை ஸ்தாபித்து வழிபட்டான். ஈசனருளால் எதிரிகளின் பயமின்றி ஆண்டான். அக்காலத்தில் காஞ்சியை ஆண்ட சோழ அரசன் படைபலத்தால் பாண்டியனை எதிர்க்க முடியாததால் மந்திர பலத்தால் வெற்றிபெற திகம்பரர்களை ஆங்காங்கிருந்து வரவழைத்து உபசரித்து பாண்டியனை அழிக்க அபிசார முறையில் உதவக் கோரினான். அதில் வெற்றி கிட்டினால் தன் அரசில் பாதியைத் தருவதாக உறுதியளித்தான்.

பாலாற்றங்கரையில் பெரும் குண்டமமைத்து அபிசார ஹோமம் செய்ததும் மலைபோன்ற யானை அக்னியிலிருந்து வெளிவந்தது. திகம்பரர்கள் அதனை மதுரையை நோக்கி ஏவ, அது வேகமாய் வந்தது. பாண்டியன் ஈசனிடம் வேண்ட, அவர் பதினாறு தூண்கள் கொண்ட மேல்மாட முள்ள மண்டபத்தை மதிலின் வெளியே கிழக்கில் அமைக்கச் சொன்னார். அதில் வில்லேந்திய வீரராக இடுப்பில் உரைவாள் கச்சுகட்டி பச்சிலை நிறமேனியனாக செந்நிற ஆடை உடுத்தி வேட வேஷத்தில் அட்டால ஸுந்தரர் என்ற பெயருடன் யானையின் வருகையை எதிர்பார்த்து நின்றார். ஐந்து குரோசதுரத்தில் யானை வருவதை உணர்ந்த ஈசன் வைஷ்ணவாலஸ்த்ரத்தையும் நரஸிம்ஹாஸ்த்ரத்தையும் அதன் மீது ஏவினார். அந்த அஸ்திரங்கள் யானையின் உயிரைமாய்த்தன. நகர எல்லையில் நரஸிம்ஹர் காவல் தெய்வமாக நின்றார். யானையுடன் வந்த திகம்பரர்கள். பாண்டியர் படையால் அழிக்கப்பட்டனர்.

விக்ரம பாண்டியன் யானையின் பயம் நீங்கியதும் அட்டால ஸுந்தரரை அட்டால மண்டபத்தில் வழிபட்டு அவரருளால் எதிரிகளின் பயம் நீங்கி நன்கு ஆண்டுவந்தான். அவனுக்கு ராஜசேகரன் என்ற ஒரு மகன் பிறந்தான். **இது இருபத்திரண்டாவது விளையாடல்.**

அத்தியாயம் - 29

23. **அந்தணப் பெண்ணின் துயர் நீக்கம்**

மதுரையில் விரூபாக்ஷன் என்ற அந்தணன் இருந்தான். அவனது மனைவி ஸுவ்ரதை. இனிது பேசுபவள், சிறந்த பதிவ்ரதை. இருவரும் சிறந்த சிவபக்தர்கள். விரூபாக்ஷன் பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடி மீனாக்ஷியையும் ஸுந்தரேச்வரரையும் வணங்கி ஸப்தமாதாக்களின் அருகாமையில் கௌரியைத் த்யானித்து அவளது ஏகாக்ஷர மந்த்ரத்தை ஜ.பித்துத் தவமிருந்தான். வெகு காலமாக புத்திரப் பேறு இல்லாதிருந்த தம்பதியருக்கு

ஒரு பெண் பிறந்தாள். அவளைக் கௌரியெனப் பெயரிட்டு வளர்த்தான். ஐந்தாவது வயதில்அந்தப் பெண் தந்தையிடம் வாழ்க்கைத் துயரங்கள் நீங்க உதவும் உபதேசம் தரும்படி கேட்டாள். சிறுமியின் கேள்வியிலிருந்த தெய்விகத்தைக் கண்ட தந்தை அவளுக்கு உலகின் பேராளுமை நிறைந்த கௌரியின் ஏகாக்ஷர மந்த்ரமான ஹ்ரீங்கார மந்த்ரத்தை முறைப்படி உபதேசித்தார்.

பேராகாசத்தின் இடையே துலங்குகிற அந்த தேவி ஹ்ருதய வெளியிலும் துலங்குவாள். அமுதக் கடலின் இடையே ரத்தினத் தீவில் கற்பகத் தோட்டத்தின் நடுவிலுள்ள மாணிக்ய மண்டபத்தில் பத்ம பீடத்தின் மீதமர்ந்த கருணைக் கடலாக, வலது கையில் செந்தாமரையையும் இடதுகையில் அமுத கலசத்தையும் ஏந்தி வனது மடிமீதமர்ந்து பக்கத்தில் விநாயகரும் ஸ்கந்தரும் அமர்ந்திருக்க சிவனின் கருணையே வடிவாக அமர்ந்துள்ள தேவியைத் த்யானிக்கும் வழியையும் உபதேசித்தார். அவள் அதை ஏற்று ஜபம் செய்து ஸித்தி பெற்றாள்.

எட்டு வயதான பெண்ணை மணம் செய்விக்க முயன்ற விரூபாக்ஷன். பிக்ஷைக்காக வந்த ப்ரஹ் மசாரிக்கு நீர் வார்த்துப். பெண்ணைத் தந்தார். குலமோ, கோத்திரமோ எதனையும் விசாரிக்காமல் இவர் தானம் செய்யும் போது அருகில் மனைவியோ உறவினரோ இல்லை. அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்ததும் மணம் நடந்துவிட்டதை உணர்ந்து குலமும், கோத்திரமும் அறியாமல். பெண்ணைத் தானம் செய்ததைப் பற்றிக் சண்டையிட்டனர். அந்த ப்ரஹ்மசாரியிடம் அதனைப் பற்றி விசாரித்தனர். மற்ற விவரங்கள் பொருந்தியிருக்க, அவன் சைவனல்ல, ஊர்த்வ புண்ட்ர மிடுபவன் என்ற குறை அனைவரையும் வாட்டியது. கணவனின் வீட்டிற்குவந்த கௌரியிடம் அவள் சிவபக்தர் வீட்டைச் சார்ந்தவள் என்ற குறை கணவன் வீட்டினரால் பெரிதாக மதிக்கப்பட்டது. அதனால் ஒருவரோடொருவர் ஒட்டுதலின்றியிருந்தனர். ஒரு நாள் கௌரியைத் தவிர மற்றவர் வீட்டினுள் ஓர் அறையில் கௌரியை

மட்டும் இருக்கச் செய்து வீட்டைப் பூட்டிச் சென்றனர். கௌரிக்கு வெகு நாட்களாக சைவர் எவரும் தன் வீட்டிற்கு வராததைக் கண்டு மன வேதனை இருந்தது. அன்றொரு சைவப் பெரியார் வாசலில் நின்று பிக்ஷை கேட்டார். எண்பது வயதான கிழவர். உடலெங்கும் விபூதி பூசியவர். தெய்விக ஒளி வீசி நிற்பதைக் கண்டதும் வீடு பூட்டியிருப்பதைப் பற்றி அவரிடம் தெரிவித்து தன் இயலாமையை விளக்கினாள். "வீடு திறந்திருக்கிறது. அரிசி பருப்பு வகை அதோ உள்ளது. சமைத்து எனக்கு உணவளிப்பாய்" என அந்தக் கிழவர் சொல்ல, உடன் வெளிப்பட்டு அவரை அமர்த்தி சிறந்த உணவைச் சமைத்து வழங்கினாள். உணவேற்றதும் கிழவர் நல்ல வாலிபனாக மாறினார். அவரைக் கண்ட கௌரி பயத்தால் நடுங்கினாள். அதே ஸமயம் வாயிலில் மாமியார் கதவைத் தட்டும் சப்தம் கேட்டது. வாலிபன் குழந்தையானான். உள்ளே வந்த மாமியார் இந்தக் குழந்தை யாருடையது எனக் கேட்டாள். “ஒரு அழகிய பெண் உள்ளே வந்து என்னிடம் இதனைத் தந்து நொடி நேரம் பார்த்துக் கொள், வருகிறேன் என்று சென்றாள். அவளுடையது குழந்தை" எனக் கௌரி சொல்ல மாமியார் குழந்தையுடன் அவளைப் பிடறியில்.கை வைத்துத் தள்ளி வெளியேற்றி வீட்டினுள் தாழிட்டாள்.

தன் கைகளால் அணைத்திருந்த குழந்தையைக் கௌரி உற்றுநோக்க, அவளது மனம் கௌரி மந்த்ரத்தை! முணுமுணுக்க குழந்தை சிவனாக மாற விருஷபவாஹனத்தில் இந்த கௌரியை ஏற்றி அழைத்துக் கொண்டு சிவன் வானில் செல்வதை மக்கள் கண்டனர். **இது இருபத்தி மூன்றாவது திருவிளையாடல்.**

அத்தியாயம் - 30

24. கால்மாறி ஆடியது

ராஜசேகர பாண்டியன் தன்தந்தையைவிடச் சிறப்புடன் நாட்டை ஆண்டான். அனைத்து வித்யைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றான். அறுபத்து நான்கு. கலைகளில் நடனத்தைத் தவிர மற்றதில் நிபுணனானான். சிவன் ஆடுகிற நடனத்தைத்தான் ஆடுவது உசிதமல்ல என்பது அவன் கருத்து. அக்காலத்தில் சோழ அரசனான கரிகாலன் அறுபத்து நான்கு கலைகளிலும் தேர்ந்தவன். சோழ தேசத்திலிருந்து வந்த கவி பாண்டியனிடம் இந்தக் குறையைச் சுட்டிக் காட்ட, போட்டி, மனப் பான்மையுடன் நடனத்தில் தேர்ச்சி பெற்றான். ஒரு காலைத் தூக்கி மறு காலைப் பூமியில் அழுத்தி ஆடும் போது ஏற்படுகிற வேதனையை உணர்ந்த பாண்டியன் எப்போதும் ஆடிக் கொண்டிருக்கிற சிவனது பாதம் எவ்வாறு நோகும் என்று வேதனை கொண்டான்.

அன்று சிவராத்திரி. பக்தியால் பரவசப்பட்ட பாண்டியன் "பெருமானே! நீர் நடனத்தின் ச்ரமம் குறைவதற்காக வெகு நாட்களாகத் தூக்கியுள்ள காலை மாற்றி மறு காலால் நடனமாடுவீர். அவ்வாறு செய்யாவிடில் என் தலையை கத்தியால் வெட்டிக் கொள்வேன்" எனச் சூளுரைத்தான். கத்தியை உறைவிட்டெடுத்து எதிரில் வைத்துக் கொண்டான். சிவன் வலது காலைத் தூக்கி இடது காலை முயலகன்மீது வைத்து ஆடத் தொடங்கினார். அரசன் மிக மிக ஆனந்தத்துடன் அந்தக் காட்சியைக் கண்டுகளித்தான். சிவராத்திரி இரவில் தாண்டவ தரிசனத்தில் மூழ்கியிருந்த அரசன் காலையில் மாளிகையை அடைந்தான். அவனுக்குக் குலோத்துங்கன் என்ற புதல்வன் பிறந்தான். அவனை வளர்த்து அரசாளத் தகுதி பெறச் செய்தான். **இது இருபத்து நான்காவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 31

25. அந்தணர் மனைவியின் மரணத்தை நிரூபித்தல்

ராஜசேகரன் மறைந்ததும், குலசேகர பாண்டியன் அரசாண்டான். பெருமானின் ஆனந்த தாண்டவத்தைத் தினந்தோறும் தரிசித்து மீனாக்ஷி ஸு*ந்தரேச்வரர்களை வழிபட்டான். அவனுக்கு பத்தாயிரம் மனைவிகள். ஒவ்வொருவருக்கும் ஆறு புதல்வர்கள். இவர்களில் மூத்தவன் அனந்தகுண பாண்டியன். தந்தைக்கு அரசாட்சியில் பேருதவி புரிந்தான்.

நவபுரம் எனும் திருப்புத்தூரில் வாழ்ந்து வந்த ஓர் அந்தணன் தன் மனைவியையும், பால்குடிக்கிற மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு மதுரையின் நடுவிலிருந்த மாமனார் வீட்டிற்கு வந்தான். வழியில் நாவரட்சி ஏற்பட மனைவியையும் மகனையும் மரத்தடியில் இளைப்பாறவிட்டு, நீர் கொணரச் சென்றான். அந்த மரத்தில் கிவியை அடிக்க வேடன் வீசிய அம்பு இலையில் சிக்கியிருந்தது. காற்றில் இலை அசைய அம்பு மனைவியின் மார்பில் குத்த அவள் உயிர் நீங்கியது. நீருடன் வந்த அந்தணன் தன் மனைவி இறந்துள்ளதைக் கண்டுகதறினான். தான் வீழ்த்திய பறவையைத் தேடிவந்த வேடனைக் கண்டதும் தன் மனைவியைக் கொன்றவன் இவனே என்று கருதி அவனை அடித்து நிந்தித்தான். அதனை வேடனோ மறுத்தான். அவனைக் கட்டி இழுத்து மனைவியையும், மகனையும் தூக்கிக் கொண்டு குலோத்துங்கனிடம் வந்தான். உண்மை அறிய இயலாத நிலையில் வேடன் சிறையிடப்பட்டான். அரசன் அரசவை கூட்டி ஆலோசித்தான். ஸோமஸுந்தரையும், நடராஜரையும் கண்டு வணங்கி விண்ணப்பித்தான். அசரீரிவாணி எழுந்தது. "அரசே! இன்றிரவு மாறுவேடம் பூண்டு நகரப் பாதுகாப்பிற்காகச் செல். அந்தணருடன் நகரை வலம் வருவாய். உண்மை புரியும்". அரசன் நகர் வெளியில் சுற்றிவந்தபோது அங்கொரு வீட்டில் திருமணம் நடைபெற்றது. மணப்பந்தலுக்கு வெளியே கறுநிறம் கொண்ட இருவர் பேசக் கொண்டிருந்தனர்.

அரசனும் அந்தணரும் மறைவில் நின்று கேட்டனர். ஸமயம் நெருங்கிவிட்டது. மணமகனது உயிரைப் பறித்துச் செல்வோம். அங்கே ஒரு முரட்டுப் பசு கொட்டிலில் கட்டப்பட்டுள்ளது. அதனை அவிழ்த்து விடுவோம். கட்டு நீங்கியதும் அது தாவி ஓடி மருண்டு எதிர்படுகிற மணமகனது மார்பில் கொம்பால் முட்டும். நாம் அவனது உயிரைப் பறித்துச் செல்வோம். காலையில் ஒரு அந்தணப் பெண்மணி மரத்தடியில் படுத்திருந்தாள். மரத்தின் கிளையில் சிக்கியிருந்த வேடனது அம்பு காற்றால் களை அசையவும் நழுவி அவள் மீது குத்தி அவள் செத்தாள். மரண நேரம் நெருங்கியதும் அமுதமும் விஷமாக மாறும். சிவனது லிங்கம் உள்ள இடத்தில் செல்ல நமக்கு உரிமை இல்லை.காசி, காளஹஸ்தி, சிதம்பரம் இந்த மதுரை முதலிய நகரங்கள் நமது வரம்பில் வராதவை. அங்கு செல்லக் கூடாது. " இந்தப் பேச்சை அரசனும் அந்தணனும் கேட்டனர். வியப்புற்று நிகழ்வதை உற்று நோக்கினர். பேரி முதலியவை முழங்கின. மணமகன் தாலிகட்ட எழுந்தபோது, கட்டவிழந்த பசு தாக்கி இறந்தான். யமதூதர்களும் மறைந்தனர். இறைவனது அருளால் இந்தக் காட்சியைக் கண்ட அரசன் உடன் அரசவைக்கு வந்தான். வேடனைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து மன்னிப்பு கோரிப் பெருஞ் செல்வமளித்தான். உண்மையறிந்த அந்தணன் தன் மகனுடன் புறப்பட்டதும் அவனுக்கு மறுமணத்திற்கான செல்வமளித்த அரசன் - உடன் ஆலயம் சென்று ஈசனை வணங்கி வழிபட்டான். **இது இருபத்தைந்தாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 32

26. தந்தையைக் கொன்ற பாபம் நீக்குதல்

அந்தண தம்பதியர்க்கு இளம் வயதில் பிறந்த மகன் வாலிபம் வந்ததும் காமம் மிகுந்து தாயையே கெடுத்தான். இதனைக் கண்ட தந்தையையும் கொன்று, தாயுடன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினான். வழியில் திருடர்கள் அவனிடமிருந்து செல்வத்தையும் இளமைமிக்க தாயையும் பறித்துச்

சென்றனர். நிலைமையுணர்ந்த அவன் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக எல்லாவற்றையும் இழந்து தந்தையைக் கொன்ற பாபம் உருக்கொண்டு பின் தொடர அனாதனாக நாட்டைச் சுற்றி மதுரை வந்தவன் உமாமகேச்வரர்களின் அருட்பார்வையில் பட்டான். அவர்களது அன்புக் கட்டளையை ஒட்டி, பசுவிற்குப் புல் அளித்து ஈசனுக்கு அங்கப்ரதக்ஷிணம் செய்து ஈசனின் அபிஷேக நீரில் நீராடிப் பிச்சை எடுத்து ஒரு வேளை உண்டு, மூன்று மாத காலம் கழித்ததும் தந்தையைக் கொன்ற பாபம் நீங்கியது. எவ்வகையிலும் தீராத பாபம் இறைவனருளால் நீங்கியது. **இது இருபத்தாறுவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 33

27. ஸித்தனை அழித்தது

மதுரையில் ஒரு ஆயுதப் பயிற்சியாளர் படைவீரர்களுக்கு ஆயுதப் பயிற்சியைத் தினந்தோறும் அளித்துவந்தார். அவரிடம் பலர் ஆயுதக் கலையைக் கற்றுச் சிறந்த படைவீரர்களாகிக் குருவிற்குத் தக்ஷிணை அளித்துச் சென்றனர். அவர்களில் சித்தனும் ஒருவன். தனது பயிற்சி முடிந்ததும் தன் குருவின் பயிற்சிக் குடிலுக்கெதிரேயே குடிலமைத்துத் தானும் போட்டியாகப் பயிற்சிக்களம் அமைத்ததுடன் தன்னிடமே பயிற்சி பெற வலிவில் அழைத்துப் பயிற்சி தந்தான். இதனைத் தன் சீடர் மூலம் அறிந்த குரு எதிர் நடவடிக்கையாக எதுவும் செய்யவில்லை. சித்தனுக்குப் பயமும் கூச்சமும் அகன்றது. குருவின் மனைவியிடம் சென்று கற்பழிக்க முற்பட்டான். அவள் அவனை அடித்து நிந்தித்து விரட்டி விட்டு ஈசனின் ஆலயம் சென்று காக்க வேண்டினாள். ஹாலாஸ்யநாதர் அந்த.குரு வேஷமேற்று சித்தனிடம் வந்து மல்யுத்தப் போட்டியிட அழைத்தார். சித்தன் இதனை ஏற்றான். போட்டிக் களத்தில் பலரறிய கத்தியும் கேடயமுமேந்திய இருவரும் மற்போரிட்டனர். குருவேட மேற்ற ஈசன் சிறிதுநேரம் விளையாட்டாகப் போரிட்டு, குரு பத்னியிடம் தவராக நடந்த சித்தனை

மார்பிலும் கைகளிலும் தலையிலும் வெட்டி வீழ்த்தி விட்டு மறைந்தார். இயல்புக்ககு மாறாகச் சித்தனை வெட்டியழித்த குரு மறைந்ததும் அவரைத் தேடவந்த மக்களின் முன் ஆலயத்தில் ஈசனை வழிபடச் சென்று திரும்பிய குரு தென்பட்டார். அவர் இதை அறிந்ததும் ஈசனிடம் சென்று தனக்குப் பக்தி பெருக வேண்டினார். மக்கள் ஈசனே இவர்வேடத்துடன் வந்து சித்தனை அழித்ததை உணர்ந்து பாராட்டினர். அரசன் குலோத்துங்கனும் குருவை யானைமேல் ஏற்றி நகரவலம் வரச் செய்து பாராட்டினான். **இது இருபத்தேழாவது திருவிளையாடல்.**

அத்தியாயம் - 34

28. மலைப்பாம்பை அழித்தது.

குலோத்துங்கன் சிவபதமடைந்ததும் அனந்த குணபாண்டியன் சிங்காதனமேறினான். சிவபக்தி மிகுந்து ஈசனின் வழிபாட்டில் பெரிதும் ஈடுபட்ட அவனது மக்களும் பக்தியுடன் ஈசனை வழிபட்டனர். திகம்பர ஜைனர்கள் தமது வலிவு குன்றுவதை உணர்ந்து சிவபக்தனான அரசனையும் மக்களையும் அழிப்பதற்கென அபிசார ஹோமம் செய்தனர். அதிலிருந்து ஒரு அரக்கன் தோன்றித் திகம்பரர்களைத் தனக்குப்பணி அளிக்கக் கோரினான். மலைப்பாம்பாகி விஷம் கக்கச் சிவபக்தர்களை அழிக்கத் திகம்பரர்கள் கோரினர். பெரும் மலைப்பாம்பு மதுரையை நோக்கி வந்தது. மக்கள் அதன் விஷத்தால் மயங்கி அரசரை வேண்ட, அனந்தகுணன் படையுடன் அதனை அழிக்க முற்பட்டான். ஈட்டிகளால் பல தடவை குத்தியும் அது அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் முன்னேறியது. ஈசனை மக்கள் வேண்ட ஸித்தர் வடிவில் வெளிப்பட்டுத் தன் சடையை விரித்தாட்டி அதிலிருந்த சந்த்ர கலையாலும் கங்கை நீராலும் விஷப் பிழம்பைத் தணித்து பாம்பை அழித்துவிட்டு ஈசன் மறைந்தார். பெரும் பாம்பின் உடல் மலை போலாகி நாகமலை யாகியது. பாம்பின் விஷத்தை இனியதாகக்கியதால் மதுரா என்ற பெயர் மேலும் சிறப்பு

பெற்றது. ஆலவாயர் மறுபடி விஷத்தைப் பருகி மேலும் ஆலவாயரானார். **இது இருபத்தெட்டாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 35

29. பசு மலையானது

மலைப் பாம்பு அழிந்ததும் பயந்த திகம்பரர்கள் மறுபடி கூடி ஆலோசித்து அபிசாரஹோமம் செய்ய, அதிலிருந்து ஒரு அஸுரன் பசுவாக வெளியானான். மதுரை மக்களையும் அரசனையும் மாய்க்கும்படி அதனை ஜைனர்கள் ஏவினர். அந்தப் பசு கொம்புகளால் மலைகளைப் புரட்டித் தூர எறிந்தது. நகரம் அழியத் தொடங்கியது. மக்களின் வேண்டுகோளை ஏற்ற அரசன் ஈசனை வழிபட ஈசன் தன் வாஹனமான விருஷபத்தை ஏவ, அவர் காளை வடிவில் வெளிப்பட்டார். அந்தக் காளையைக் கண்டதும் இயல்பையொட்டி பசு மயங்கிக் காளையின் அருகே சென்று நின்றது. பசுவின் அபிசார வேகமும் கோபமும் மறைந்தன. காளை தன் வாலிபத்தால் பசுவை அடக்கியது. காளையின் வேகத்தைத்தாங்க இயலாமல் பசு கீழே விழுந்து இறந்தது. அந்த பசு மலையாகியது. அதைப் பசுமலை என்பர். காளை வடிவிலிருந்த விருஷபமும் ஸ்தூலமாக விருஷபாசல (நந்தி மலை)மாகி, ஸூக்ஷ்ம வடிவில் மூல லிங்கத்தின் முன் நின்றார்.

திகம்பரர் ஓடி மறைந்தனர். ஸீதையைத் தேடிவந்த ராமன் ஹநுமானது உதவியால் ஸீதை இருக்குமிடமான இலங்கையை நோக்கிச் செல்லும் போது ஹாலாஸ்யம் வந்து ஈசனை வழிபட்டு தன் கார்யம் ஸித்திக்க அருள் பெற்றார். சில தீர்த்தங்களால் சிறப்புற்றவை. சில க்ஷேத்ரத்தால் சிறப்படைந்தவை. சில லிங்கத்தால் புகழடைந்தன. ஹாலாஸ்யமோ மூன்றாலும் சிறப்பு பெற்றது. ராமனது வழிபாட்டை பெற்ற சிவன் அசரீரியாகக் கடலில் அணைகட்டி இலங்கை சென்று ராவணனை அவனது பரிவாரத்துடன் அழித்து சதையை மீட்டு அயோத்தியை ஆள வழிகாட்டினார்.

ராமனும் அவ்வாறே செய்து விபீஷணனுக்கு இலங்கை அரசைத்தந்து அயோத்தியில் பல்லாயிர ஆண்டுகள் அரசாண்டார். **இது இருபத்தொன்பதாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 36

30. புதிய ஸேனை காண்பித்தல்

அனந்த குணபாண்டியனுக்குப் பின் குலபூஷண பாண்டியன் அரசாண்டான். அவனது சேனைத் தலைவன் ஸூந்தர ஸாமந்தன். அச்சமயம் வேடர்களின் அரசனான சேதிராஜன் பாண்டியருடன் போரிட முற்பட்டான். உடன் பாண்டியன் தன் ஸேனைத் தலைவனிடம் பெரும் படையைத் திரட்டும்படி உத்தரவிட்டான். அரசாங்கப் பொக்கிஷத்திலிருந்து தேவைப்படுகிற பணத்தை எடுத்துக் கொள்ள அனுமதித்தான். கோசத்திலிருந்து பெரும் நிதியை எடுத்துக் கொண்ட ஸூந்தர ஸாமந்தன் ஸூந்தரேச்வரரிடம் சென்று வணங்கி "ஈசனே! இந்தப் பணம் முழுவதும் உனக்கும் உன் பக்தருக்கும் செலவிட்டு, அரசனின் எதிரியை வெல்லத் திட்டமிடுகிறேன். நீ பெரும் படை அரசருக்கு முன் நிறுத்துவாய். எதிரியை அழிப்பாய்" என வேண்டிக் கொண்டான். சிவ பக்தர்களுக்கு அமுதளிப்பது, அவர்களது குடும்ப நலனுக்கு நன்கொடை அளிப்பது, ஜீர்ணமமான கோயில் மதில் கோபுரம் முதலியவற்றைச் செப்பனிடுவது, நூற்றுக் கால் மண்டபம், ஆயிரக் கால் மண்டபம் கட்டுவது முதலியவற்றிற்குச் சேனைக்காகக் கொணர்ந்த பணத்தைச் செலவழித்தான். சில படை வீரர்களை வெளி நாட்டிற்கு அனுப்பிப். படை திரட்ட முயன்று வருவதாகச்செய்தி பரப்பினான். அந்த கபடச் செயலை மந்திரிகள் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

ஆறு மாதங்கள் கழிந்தன. அரசன் படை திரட்டுவதன் நிலை பற்றிக் கேட்ட போது ஈசனை வணங்கித் தியானித்தவாறு ஸூந்தர ஸாமந்தன் படை திரட்டியதாகத் தெரிவித்தான். மறுநாள் படை வகுப்பை அரசன்

பார்வையிடலாம் என்றான். அன்றிரவு ஈசனை வழிபட்டுப்படைக்கான பணமனைத்தும் சிவனடியாரை வழிபடுவதில் செலவாகிவிட்டதைத் தெரிவித்து உதவக் கோரினான். மறுநாள் ஈசனை வணங்கிப் புறப்பட்ட ஸாமந்தன் எதிர்பார்த்தபடி சிவ கணங்களைப் படை வீரர்களாக்கி ஈசன் படைத்திடலுக்கு அனுப்பினார். ஸாமந்தன் அவர்களை வகுத்து ஆங்காங்கு நிறுத்தினான்.

அரசன் படையைக் காண வந்ததும் கலிங்கம், ஆந்திரம், கர்நாடகம், பாண்டியம், காஞ்ச, மஹாராஷ்ட்ரம், மகதம், வங்காளம், காச்மீரம், விந்திய மலை, என படைவீரகளை இனம் பிரித்து ஸாமந்தன் வரிசைப் படுத்திக் காட்டினான். கடைசியில் பெருந் தலைவராக ஈசனே தன் கணங்களுடன் வீரராக நின்றிந்தார். எல்லோரையும் தனக்கு அறிமுகப் படுத்தக் கோரிய அரசனிடம்இந்தப் பெரும் படையைப் பிரித்து விளக்கத் தன்னால் இயலாதென ஸாமந்தன் கூறினான். எல்லாப் படைகளுக்கும் தலைவராக நின்றிருந்த ஈசனிடம் ஆடை ஆபரணங்கள் அளித்து வெகு மதித்த அரசன் வியப்பும் மன நிறைவும் பெற்றான். படைவகுப்புக் காணல் முடிந்ததும் படைத் தலைவனான ஈசன் மறைந்துவிட்டார். அப்போது ஒரு வீரன் ஓடி வந்து அரசனிடம் எதிர்த்து வந்த சேதிராஜன் சிங்கத்தால் கொல்லப்பட்டதைத் தெரிவிக்க அரசன் படை திரட்டியதன் பலன் கிட்டி விட்டபடியால் வீரர்களை அவரவர் தேசத்திற்குக் கலைந்து செல்ல உத்தரவிட்டான். நொடியில் அந்தப் படை மறைந்தது. நெருக்கடியில் பெரும் படையாகத் திரண்டு வந்து தன்னைக் காப்பாற்றிய ஈசனது பெருமை கண்டு அரசன் மனமகிழ்ந்தான். **இது முப்பதாவது திருவிளையாடல்.**

அத்தியாயம் - 37

31. பொற்கிழியளித்தல்

குலபூஷண அரசன் சிறந்த சிவபக்தன். சிவனை ஸோமவார வ்ரதம் முதலியவற்றால் மகழ்வித்தான். ஆனால் பெரும்படைக்கான செலவால் நாட்டில் ஏழ்மை குடி கொண்டது. அந்தணர் வேள்வி முதலியதில் ஈடுபடாததால் வேள்வி முதலியவை நடக்கவில்லை. மழை நின்றது. எங்கும் பஞ்சம். கோசத்தில் நிதி இல்லை. உண்ண உணவின்றி நாட்டை விட்டு மக்கள் வெளியேறினர். அரசன் ஈசனை வேண்டிஞன். என் செல்வம் படைதிரட்டுதல் என்ற பெயரில் ஸுந்தர ஸாமந்தனால் அறவழியில் அளவு மீறி செலவழிக்கப்பட்டது. நாட்டில் தானியப் பஞ்சமும் பணப் பஞ்சமும் வளர்ந்துள்ளது. தானியமும் தனமும் அளித்து அருள வேண்டும்" என்று கோரினான். இரவு பகலெனக் கவலையில் மூழ்கினான். ஈசன் கனவில் இவ்வாறு ஆணையிட்டான். "வேதம் என் வடிவமே. அந்தணரை அவமதித்திருக்கிறாய். அந்தணர் வேள்வி புரியவில்லை. அதனால் மழை நின்றது. அந்தணரை மதித்து அவரவர்தம் தம் கடமைகளில் ஈடுபடும்படி செய். உனக்கு பெருஞ்செலவான பின்னரும் குறையாத பொற்கிழி தருகிறேன். கருமித்தனமின்றி தான தருமங்கள் செய்வாய். செலவு செய்யச் செய்ய வற்றாது வளரும் மூலதனம் இது" என்று நெற்றியில் விபூதி இட்டு அருள் வழங்கி மறைந்தார். எதிரே பெரும் பொற்கிழி காணப்பட்டது. அதனைத் தலையால் சுமந்து ஈசனது திருவிளையாடலை உணர்ந்து ஆனந்தமாக ஆடினான். மந்திரிகளிடம் இதனைத் தெரிவித்தான். அந்த முடிப்பை சிங்காதனத்தின் மீது வைத்து அதிலிருந்து அந்தணர்களுக்கு வேள்விக்கான பொருள் வழங்கினான். கிரஹங்களையும் தேவர்களையும் வழிபட்டான். மழை பெய்தது. நாடு ஸுபிக்ஷம் பெற்றது. **இது முப்பத்தோறாவதுலீலை.**

அத்தியாயம் - 38

32. வளை வியாபாரம்

ஸோமஸுந்தரர் பிக்ஷாடனம் செய்ய தேவ தாருவனம் சென்றார். அங்கு முனிவர்களின் மனைவிகள் அவரது அழகில் மயங்கி தன் நிலையுணர்வின்றி அவருக்கு முன் பின்னும் தொடர்ந்து சென்று காண்பதில் நிறைவு பெறாமல் கட்டி அணைக்க முறற்பட்டனர். ஈசன் அதற்கு இடம் தராமல் நொடியில் ஒதுங்கினார். பிக்ஷாடனரின் வைராக்யத்தையும் தம் மனைவியரின் காமத்தையும் கண்ட முனிவர்கள் மதுரை நகரத்து வைசியப் பெண்களாகப் பிறக்கும்படி மனைவியரைச் சபித்தனர். மதுரையில் பிறந்த பெண்கள் சிறந்த அழகும் செல்வமும் பெற்றனர். தன்னைத் தொட விரும்பியதால் சாபத்திற்கு ஆட்பட்ட அவர்களுக்கு அருள்புரிய வளையல் வியாபாரியாக ஸோமஸுந்தரர் வைச்யர் வீதியில் வளையல் விற்றார். பெண்கள் போட்டியுடன் வளையல்களை அடுக்கிக் கொள்ள வணிகனின் முன் கை நீட்டினர். கைகளில் வளைகளை அடுக்கிக் கொண்டே முற்பிறவியில் விரும்பிய ஸ்பர்ச ஸுகத்தைத் தந்தார். பிடித்த கையை விடாமல் ஸுந்தரரும் கையை விடுவித்துக் கொள்ளாமல் பெண்களும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர். வளையலின் விலையைத் தர முற்பட்டவர்களிடம் நாளை அதனைப் பெறுவேன் எனக் கூறி அப்பாற் சென்றார். நாளை வர மறுநாளும் வர என அவர்கள் வேண்டினர். ஈசனும் வளையல் வணிகனாக அகன்று மூலலிங்கத்தில் மறைந்தார். அந்தப் பெண்களும் அவர்கள் குடும்பத்தினரும் சிவனிடம் ஆழ்ந்து பக்தி கொண்டு சிறப்பாக வாழ்ந்து மேனிலை பெற்றனர். **இது முப்பத்திரண்டாவது விளையாடல்.**

அத்தியாயம் - 39

33. யக்ஷிணிகளுக்கு அஷ்டஸித்தி உபதேசம்

சிவ க்ஷேத்திரங்களில் சிறந்த கைலாஸம் முதலியவற்றில் லிங்கவடிவில் ஈசன் வெளிப்படு முன்னரே ஹாலாஸ்யத்தில் மூல லிங்கமாக வெளிப்பட்டார். அதனால்தான் மூலலிங்கம் என்று பெயர். ஏழு பாதாள உலகங்களுக்கும் ஆதாரமாகத் தோன்றியது இது. ஆலமரத்தடியில் ஈசன் குருவாய் அமர்ந்து கைலாஸத்தில் முனிவர்களுக்குத் தத்வ உபதேசம் செய்தார். கந்தனின் வளர்ப்புத் தாய்களான ஆறு யக்ஷிணிகள் இவரை அடைந்து அணிமாகி எட்டு ஸித்திகளைத் தமக்கு உபதேசிக்க வேண்டினர். "பராசக்தி எட்டு ஸித்திகளாக விளங்குபவள். அவளை ஒன்பது ஆவரணங்களின் நடுவில் ஒன்பது நாதங்களின் வடிவினளாக உள்ளத்தில் உருவகப்படுத்தி அவளே நான் என்று திடமாகப் பாவனை செய்வீர். எட்டு ஸித்தி தேவதைகள் சூழ என் மடிமீது அமர்ந்தவளை வழிபடுவீர்" என்று வழிபாட்டு முறைகளை ஈசன் உபதேசிக்கும்போது அவர்களது கவனம் உபதேசத்திலிராமல் சிதறியது. ஈசன் கோபத்துடன் சிலையாகும்படி சபிக்க, அவர்கள் தவற்றை உணர்ந்து பொறுத்தருள வேண்டி, தமக்கு சாபத்திலிருந்து விடுதலை பெறுமிடத்தைக் கூற வேண்டினர். மதுரைக் கருகே பட்டமங்கலம் (பட்டமங்கை) என்ற கிராமத்தில் பேராலமரத்தினடியில் சிலையாகக் கிடப்பீர். மதுரையில் ஹாலாஸ்ய நாதனாக அருள் புரிகிற நான் குருவடிவில் வந்து உபதேசித்துச் சாபத்திலிருந்து விடுவிப்பேன் என்று அருள் புரிந்து மறைந்தார். அவர்கள் அவ்வாறே சிலையாகக் கிடந்த இடத்திற்கு ஸுந்தரேசர், குருவடிவில் வந்து ஸித்தி மந்த்ரங்களை உபதேசித்தார். சாபத்திலிருந்து விடுபட்ட யக்ஷிணிகள் கைலாஸமடைந்து ஈசனின் பணிவிடையில் ஈடுபட்டனர். **இது முப்பத்து மூன்றாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 40

34. காடுவெட்டிச் சோழனுக்கு அருள் புரிதல்

காடுவெட்டிச் சோழன் சோழ நாட்டரசன். ஒரு யுக முடிவில் காமாக்ஷியின் கோயில் நலிவுற்றது. அருகிலுள்ள காட்டுமரங்களை வெட்டிக் கோயிலைப் புதுப்பித்ததால் காடு வெட்டி எனப் புகழ் பெற்றான். சிவனையும் தேவியையும் ஆழ்ந்த பக்தியுடன் வழிபட்ட அவன் கம்பா நதியில் நீராடவந்த முனிவர் மூலம் ஹாலாஸ்யத்தின் பெருமையை உணர்ந்து உடன் அதனைக் காணவிரும்பினான். கனவில் தோன்றிய ஸுந்தரேசன், தனித்து அரசாடம்பரமின்றி வந்து தரிசித்துச் செல்ல உத்தரவிட்டார். உடன் மதுரை நோக்கி யாத்திரிகன் வேடத்தில் யாருமறியாதபடி வந்த காடு வெட்டியின் முன் வெள்ளப் பெருக்கெடுத்தோடும் வைகை குறுக்கிட்டது. சிரமத்துடன் ஆற்றைக் கடந்தாலும் நகரினுள் நுழையும் போது விவரமறிந்த பாண்டியன் பழைய விரோதத்தால் தடுக்கக் கூடும். மறுபடி ஈசனை வேண்டினான். ஈசன் சித்தர் வேடத்தில் வந்து வைகையை வற்ற வைத்தார். காடு வெட்டி வைகையை எளிதில் கடந்தான். நகரத்துக் கோட்டை வாயில்கள் மீன் முத்திரையிட்டுத் தாளிடப் பெற்றிருந்தன. வடக்குக் கோட்டை வாயிலைத் திறந்து காடு வெட்டியை நகரத்தினுள் அழைத்து வந்த சித்தர், பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடச் செய்து நள்ளிருட்டில் அனைத்தையும் காணப் பார்வை தந்து, மீனாக்ஷியின் ஆலயத்தையும் தன் ஆலயத்தையும் காட்டி திவ்விய தர்சனம் பெறச்செய்தார். அவனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிய சித்தர் வடிவில் வந்த ஈசன், நகரம் விழித்தெழுமுன் நகரை விட்டு அகன்றுவிடச் செய்தார். காலையில் வாயிலின் மீன் முத்திரை அகற்றப்பட்டு கதவு திறக்கப்பட்டுள்ளதையும் விருஷப முத்திரையிட்டுத் தாளிடப்பட்டதையும் காவலர்கள் அரசனிடம் தெரிவித்தனர். பலமுறைகளில் ஆராய்ந்தும் விடை கிடைக்காததால் ஈசனது செயல் எனக் கண்ட அரசனது கனவில் ஈசன்

சோழனின் ஆவலை நிறைவுறச் செய்யத் தாம் புரிந்த லீலை என்பதை வெளியிட்டார். **இது முப்பத்து நான்காவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 41

35. பாண்டியர் படைக்குக் குடிநீர் அளித்தல்

குலபூஷண பாண்டியனுக்குப் பின் அவனது புதல்வன் ராஜேந்த்ரன் அரசாண்டான். காடுவெட்டிச் சோழன் அவனது உறவைப் பெறத் தன் மகளை அவனுக்கு மனைவியாக்கத் தன் மந்திரி மூலம் கோரிக்கை விடுத்தான். அதனை ராஜேந்திரன் ஏற்றுச் சீர்களை அனுப்பினான். ராஜேந்திரனின் தம்பி ராஜஸிம்ஹன் கெட்டவன். ஆனால் போரில் வல்லவன். தன் தனிப்படைகளுடன் சோழனிடம் சென்று அவனது மகளைத் தானே மணப்பதாகக் கூறினான். சோழனுக்கு இவனது படை உதவி தேவைப்பட்டது. அதனால் ராஜஸிம்ஹனுக்குத்தன் மகளை மணம் செய்வித்தான். அவனது படையின் உதவி கொண்டு பாண்டியனை எதிர்த்தான். பாண்டியன் மூல லிங்கத்தை வழிபட்டு உதவக் கோரினான். போர் நிகழ்ந்தது. கடும் கோடையில் போரிட நேர்ந்ததால் இரு படைகளும் களைத்தன. குடிநீர் கிடைக்காததால் நாக்கு வரண்டு சோழப் படைபோரிலிருந்து விலகியது. பாண்டியன் ஈசனை வேண்ட நீண்ட நீரோடையை ஈசன் தோற்றுவித்தார். முனிவர் வேடம் பூண்டு பெரும் பானையைத் தன் முன் வைத்துக் கொண்டு தன் சடையிலிருந்த கங்கை நீரால் நிரப்பி பானையின் கழுத்திலிருந்த ஓட்டை வழியே நீரைத் தாரையாக வார்த்தார். படைவீரர்கள் அதனைஆவலுடன் பருகிக்களைப்பு நீங்கியவர்களாக மறுபடிப் போரிட்டனர். சோழர் படையோ சோழனும் ராஜஸிம்ஹனும் வற்புறுத்தியும் நாவரட்சியால் களைத்துப் போர்க்களத்திலிருந்து ஓடிவிட்டது. பெரும் படையுடன் வந்த சோழன் தோற்றான். சிறு படையுடன் வந்த பாண்டியன் வென்றான். சோழ அரசனையும் ராஜஸிம்ஹனையும் சிறை பிடித்து ஸுந்தரேசரின் முன்

பாண்டியன் நிறுத்தி அவர்களை மன்னித்து விடுத்தான். **இது முப்பத்தைந்தாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 42

36. ரஸவாதம் செய்தல்

புஷ்பவனம் (திருப்பூவணம்) என்ற ஊரில் தேவரடியாள் ஹேமநாதை (பொன்னனையாள்) என்பவள் தினந்தோறும் ஈசனின் வழிபாடு முடிந்ததும் நடனமாடுவாள். விடியற் காலையில் விழித்தெழுந்து நீராடி விபூதி பூசி ஸுர்யனால் வழிபடப் பெற்ற ஸுர்யநாதரை அவள் வழிபடுவாள். அந்த ஊரில் உள்ள மணலும் சிவலிங்கமே. அன்னபூர்ணேச்வரியான தேவி அங்கு அடியார்களுக்கு உணவளித்த புனித க்ஷேத்ரம் அது. ஹேமநாதையும் வேசித் தொழிலில் பெற்ற செல்வத்தைக் கொண்டு அடியார்களுக்குத் தினமும் உணவிட்டாள். அங்கு கோயில் கொண்டுள்ள ஸுர்யநாதருக்கு ஒரு உத்ஸவ விக்ரஹம் செய்து வைக்க முற்பட்டாள். ஆனால் அவளது செல்வ நிலை அதற்கு உதவவில்லை. ஈசனிடம் தன் மனக் கிடக்கையைத் தெரிவித்தாள். அன்றொரு சித்தர் உணவுக் கூடத்திற்கு வந்தார். அழகுமிக்க அந்த வேசியை உற்று நோக்கினார். கண்களளவிலேயே சிவதீகைஷ அளித்தார். அங்கு உணவேற்று மற்றவர் வெளியேறிய பின்னரும் ஸித்தர் அங்கு தங்கினார்.

பணிப் பெண்கள் அதனை ஹேமநாதையிடம் தெரிவித்தனர். காமத்திற்குக் கண்கள் கிடையாது. சித்தருக்கும் இந்த வேசி தேவைப்படுகிறாள் என்று நினைத்து அவள் சிவனடியாரின் விருப்பத்தை நிறைவுறச் செய்வது தன் கடமை எனக் கருதி அணுகினாள். அவரோ ஹேமநாதையிடம் தான் இங்கு வந்த காரணத்தைக் கூறினார். "நிலையற்ற உடலைக் கொண்டு நிலைத்த சிவபதத்தை அடைய விரும்புகிறாய். நீ உற்சவ விக்ரஹம் செய்ய விரும்புகிறாய். அதை நீ தங்கத்திலேயே செய்வாய். நீ உன் வீட்டிலுள்ள எல்லா உலோகப் பொருளையும் இங்கு கொண்டுவா. எந்த

உலோகத்தையும் என்னால் தங்கமாக மாற்ற முடியும்" என்றார். அவள் வீட்டிலுள்ளதனைத்து உலோகப் பொருளையும் கொணர, அவற்றைச் சித்தர் தன் கையால் தொட்டு நெருப்பிலிடச் செய்தார். "அம்மையே! நாளைக் காலை அனைத்தும் தங்கமாயிருக்கும். உன் விருப்பம் நிறைவேறும்" என்று கூறி மறைந்தார். மறுநாள் சிற்பிகளைக் கொண்டு ஈசனுக்கும் தேவிக்குமான விக்ரஹம் வார்க்கப்பட்டது. ஸுந்தரநாதர் எனப் பெயரிட்டு ஹேமநாதா ஆலயத்தில் வைத்து வழிபட்டாள். அவள் அதன் கன்னத்தைத் தொட்டு முத்தமிட்ட பள்ளம் இன்றும் காணப்படுகிறது. வாழ்நாள் முழுவதும் சிவப் பணியில் நின்று இறுதியில் சிவபதம் பெற்றாள். **இது முப்பத்தாறாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 43

37. சோழனை நீரில் மூழ்கச் செய்தது

ராஜேந்திரனின் மகன் ராஜேசன். அவனது மகன் ராஜ கம்பீரன். இவனது ஆட்சியில் ஒவ்வொரு க்ராமத்திலும் ஆலயத்தில் லிங்க உருவில் சிவனை ஸ்தாபித்து வழிபடச் செய்தான். அவனது மகன் பாண்டிய வம்ச ப்ரதீபன். அவனது மகன் இந்திரனை வென்று இந்திரஜித்பாண்டியன் எனப் புகழ் பெற்றான். அனது மகன் பாண்டிய வம்ச பதாகன். அவனது மகன் ஸ-ஸுந்தரேசபாத சேகரன். அரசன் என்ற பெயருக்கு மதிப்பளிக்கச் சிறு படை போதும் என்று கருதி அவன் படையினரின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்திருந்தான். சோழன் எப்போதும் பாண்டியனை வெல்லத் திட்டமிட்டு படையின் வளர்ச்சியில் கருத்துள்ளவன். ஆயிரம் குதிரைக்காரன் எனப் பெயர் பெற்றவன். அதனால் படைக் குறைப்பு தவறானதென அறிவாளிகள் கருதினர். பாண்டியனோ ஈசனின் பாதுகாப்பு பெறுவதில் முனைந்து படைக் குறைப்பால் மீந்த செல்வத்தை ஆலயப் பராமரிப்பில் செலவிட்டான். சோழன் போரிட வந்துள்ளதை உணர்ந்த பாண்டியன் தன் படையை ஹாலாஸ்ய நாதரின் முன் நிறுத்திப் போரில் வெற்றி தரவேண்டினான். தக்க பாதுகாப்பு அளிப்பதாகவும்

பாண்டியனே வெற்றி பெறுவான் என்றும் ஈசன் அசரீரியாகச் சொன்னார். சோழப் படைவீரரின் பார்வையில் பாண்டியர் படை பெரிதாகத் தெரிந்தது. அதனைக் கண்டு மலைத்த சோழ வீரர்கள் பின்வாங்கினர். சோழன் கோபவசப்பட்டுப் போரிட முன்வந்தான். ஈசன் வேடனது வேடம் பூண்டு குதிரை மீதேறி சோழனின் குதிரை மீது வேலை எறிய, பயந்த சோழன் ஓடிப் பின் வாங்கினான். ஓடுகிற சோழனைத் துரத்திய பாண்டியன் தனியே சோழனிடம் மாட்டிக் கொண்டு பயத்துடன் பின்வாங்கி மதுரைநோக்கி ஓடினான். அவனது படையும் அவனைத் தொடர்ந்தது. மதுரையின் மேற்புறத்திலிருந்த ஆழம்மிக்க பெரும் ஓடை குறுக்கிட, பாண்டியன் ஈசனருளால் தப்பித்துக் கரையேறி மதுரையை அடைந்தான். அவனைத் துரத்தி வந்த சோழலோ ஓடையிலிருந்த தாமரை முதலியவற்றின் கொடிகளில் சிக்கி உயிரிழந்தான். அவனது படை காஞ்சியை நோக்கிப் பின் வாங்கியது. பாண்டியன் ஈசனின் அருளால் தான் தப்பியதையும் சோழன் மாண்டதையும் கண்டு ஈசனை மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினான். ஸுந்தரேச்வரரை மனித வடிவில் பாண்டியராக நரபாண்டியர் என மக்கள் புகழ்ந்தனர். **இது முப்பத்தேழாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 44

38. பக்தஸௌம்யனுக்கு அருள் புரிதல்

மதுரையில் பக்த ஸௌம்யன் (அடியார்க்கு நல்லான்) என்ற சிவபக்தன் தர்மசீலை என்ற மனைவியுடன் விவசாயத் தொழிலால் பெற்ற செல்வத்தைச் சிவனடியாருக்கு உணவிடுவதில் செலவழித்தான். சோதனையாக அவனுக்கு விவசாயத்தில் நஷ்டம் நேர்ந்தது. ஸௌம்யனோ கடன் வாங்கி அடியார்க்கு விருந்தளித்தான். கடனை உரிய நேரத்தில் திருப்பித் தரமுடியாத நிலை ஏற்பட்டதும் கடன் தர அனைவரும் மறுத்தனர். ஸௌம்யன் ஹாலாஸ்யாதிபதியிடம் வேண்டி நின்றான். தினந்தோறும் உணவிடுவதை

நிறுத்த இயலாது. விரதம் பூண்டுள்ளேன். கடன் தர அனைவரும் மறுக்கின்றனர். கடன் பெற இயலாவிடில் இறப்பேன். என்று விண்ணப்பித்தான். ஈசன் அசரீரியாகச் சொன்னார். "உன் வீட்டில் ஒரு அரிசி மூட்டை உள்ளது. அது அள்ள அள்ளக் குறையாது. அதிலிருந்து நீ விரும்புமளவு அரிசி எடுத்து விருந்தளிப்பாய். அதிலுள்ள அரிசியை விற்று மற்ற ஸாதனங்களையும் பெறுவாய். நீடுழி வாழ்வாய். இறுதியில் என் திருவடியடைவாய்" என அருளினார். வீட்டிற்கு வந்த ஸௌம்யன் புதிதாக ஒரு அரிசி மூட்டை இருந்ததைக் கண்டான். அதனைத் தெய்வமாக வழிபட்டு, அதிலிருந்து அரிசி எடுத்துச் சமைத்து விருந்திட்டான். அடியார்கள் உண்ட மீதியை உண்டு நீடுழி வாழ்ந்து இறுதியில் சிவபதமடைந்தான். **இது முப்பத்தெட்டாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 45

39. மாமனாகி வைசியனைக் காப்பாற்றுதல்

மதுரையில் அர்த்தபதி (தனபதி) என்ற வைசியன் ஸுசிலை என்ற மனைவியுடன் வாழ்ந்தான். அவன் மகப்பேறு பெருததால் தன் தங்கையின் மகனைத் தன் புதல்வனாக்கிக் கொண்டான். காரணமின்றி கோபம் கொண்ட ஸகோதரி தன் அண்ணனை துர்ப்பாக்கிய சாலி என்றும் என்னால்தான் உனக்கு வாரிசு கிடைத்தது எனவும் அவமதித்தாள். அடுத்த பிறவியிலாவது புத்திர பாக்கியம் பெறுவேன்என உறுதி பூண்டு அர்த்தபதி தனது மகனாக ஏற்றுக் கொண்டவனுக்குத் தன் செல்வம் அனைத்தையும் அளித்து தவமியற்ற மனைவியுடன் காட்டுக்குச் சென்றான். அவன் அகன்றதும் அவனது உறவினர்கள் வீடு முதலியவற்றைத் தங்கையிடமிருந்து பறித்துச் சென்றனர். ஈசனின் அருள் பெற்று உறவினரிடமிருந்து தன் சொத்தை மீட்பேன் என்று உறுதி. பூண்ட தங்கை தன் மகனுடன் பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடித் தூய ஆடை உடுத்தி ஸுந்தரேச்வரரின் திருவடிகளைச் சரணடைந்து பஞ்சாக்ஷர

ஜபத்துடன் ஆழ்ந்த பக்தியுடன் வழிபட்டாள். கனவில் வந்த ஈசன், "வீட்டின் சமையற்கட்டில் உறுதியுடன் தங்குவாய். உன்னைத் தடுப்பவர்களை நீதி ஸ்தலத்திற்கு இட்டுச்செல். அங்கு வாதாடி அதனை உனக்கு நான் மீட்டுத் தருகிறேன்" என்றார். மறுநாள் காலை சமையற் கட்டிலிருந்து அவளை வலிவுடன் அகற்றி அவமானப்படுத்திய உறவினர் தர்மாஸனத்திற்கு இழுத்துச் சென்றனர். நீதிபதியின்முன் அவளைப் பற்றிக் குற்றம் சாட்டினர். அப்போது ஈசன் அர்த்த பதியின் வேஷத்தில் வந்து தன் செல்வம் அனைத்தையும் தன் தங்கையின் மகனுக்குத் தானே மனமுவந்து அளித்துத் தன் மகனாக்கிக் கொண்டதை விளக்கினார். உறவினரோ இவன் மாமன் அல்ல. மாமனின் வேடமேந்திய வேறொருவன் என்பதால் தன்னை மாமன் என நிரூபித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று வாதிட்டனர். தன் சொத்து அனைத்தின் விவரம், தனது பணியாட்களின் பெயர் முதலியவை, இவற்றின் அடையாளம் முதலியவற்றை உறவினர் நம்பும்படி விளக்க, வாதிட்ட உறவினர் நீதிபதியின் கோபத்திற்கு ஆளாகப்பயந்து ஓடிவிட்டனர். தங்கையையும் மருமகனையும் எல்லா உரிமைகளையும் பெறச் செய்து தன் வீட்டில் அமர்த்திய அர்த்தபதி வேடத்திலிருந்து ஈசன் மறைந்தார். மக்களுக்கும் சாட்சி சொல்லவந்தவர் ஈசனே என்பது புலனாயிற்று. அரசனும் இதனைக் கேட்டறிந்து அவ்விருவருக்கும் மேலும் பல உதவிகளைச் செய்தான். தன் மகன் வரகுண பாண்டியனிடம் அரசை ஒப்படைத்துவிட்டு ஸுந்தர பாத சேகரனும் சிவபதம் பெற்றான். **இது முப்பத்தொன்பதாவது லீலை**.

அத்தியாயம் - 46

40. பிரும்மஹத்திபாப நீக்கம்

வரகுண பாண்டியனிடம் லக்ஷ்மியும் ஸரஸ்வதியும் விளையாடினர். வீரியத்தால் அவன் இந்த்ரன். அழகில் மன்மதன். ஒளியால் ஸூர்யன். மக்களுக்குத் தந்தை, ஈசனிடம் மிகமிக பக்தி கொண்டவன். ஒருநாள் வேட்டையாடக் காட்டிற்குச் சென்றான். இரவில் நாடு திரும்புகையில் அவனது குதிரை வழியில் படுத்திருந்த அந்தணர் மீது தன் காலைப் பதித்து ஓடியது. அந்தணன் இறந்தான். அரசன் களைப்பால் இதனை உணரவில்லை. மறுநாள் காலையில் சவத்துடன் மக்கள் முறையிட அமைச்சர்கள் நிறைய தனம்தந்து சமாதானப்படுத்தி ஈமக்கிரியை செய்ய மக்களை அனுப்பி அரசனிடம் விபரத்தை அறிவித்தனர். பிரும்மஹத்தி நீங்கப் புரோஹிதர்கள் குறிப்பிட்ட ப்ராயச்சித்தங்களைச் செய்த பின்னரும் பிரும்மஹத்தி அரசனை நிழல்போல் சூழ்ந்து நின்றது. முன்னர் விருத்திரனைக் கொன்ற இந்திரனது பாபம் ஹாலாஸ்யத்தில் நுழைந்ததும் அகன்றது. வேறிடத்தில் செய்த பாபம் ஹாலாஸ்யத்தில் அகலும். ஹாலாஸ்யத்தில் செய்த பாபத்தின் பின் விளைவை அனுபவித்தே தீர்க்க வேண்டும். எனினும் ஸுந்தரேசனின் திருவடிகளைப் பற்றியவருக்கு அவரே உதவக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையுடன் ஈசனை இடையறாது அரசன் வலம் வந்தார். அப்போது இறைவன் தன்னை மத்யார்ஜுன க்ஷேத்திரத்தில் (திருவிடைமருதூரில்) வழிபடச் சொன்னதும் அரசன் அங்கு சென்றான். ஆலயத்தினுள் கிழக்கு வாசலில் அரசன் நுழைந்ததும் நிழல்போல் தொடர்ந்துவந்த பிருஹ்மஹத்தி கோபுரவாயிலின் வெளியிலேயே அவனைவிட்ட கன்று நின்றது. ஈசனை வணங்கி வழிபட்டு மேற்கு வாயில் வழியே வெளியேறினான். ஆலயத்தைப் புதுப்பித்துப் பெருமதில்களை அமைத்தான். மதுரையை அடைந்த வரகுணன் சிவனது புராணக் கதைகளைக் கேட்கத் தொடங்கினான். சிவராத்திரியன்று

கைலாயத்தில் ஈசனைக் காணவிரும்பிய அரசனை பிரும்மாண்டத்திற்கு வெளியிலுள்ள கைலாஸத்திற்கு இறைவன் அழைத்துச் சென்றார். கைலாஸ வாயிலில் எதிர் பார்த்து நின்ற நந்தி வரகுணனைக் கைப்பிடித்து அழைத்துச் சென்று யானைமுகத்தோனும் ஆறுமுகனும் அருகில் அமர்ந்திருக்க - அருள் புரிகிற பார்வதியையும் சிவனையும் காட்ட நேரில் தரிசித்து ஆனந்தமடைந்தான். அங்குள்ள சிவலிங்கத்தை வழிபட நினைத்த வரகுணனின் முன் இதுவரை கண்ட கைலாஸக் காட்சி மறைந்தது. அரசன் ஹாலாஸ்யநாதரின் அருகில்தான் நிற்பதை உணர்ந்தான். பூலோக சிவலோகம் இந்த ஹாலாஸ்யமே என்பதை உணர்ந்த அரசன் ஸுந்தரேசரைச் சிறந்த பக்தி வசப்பட்டு வழிபட்டுவந்தான். **இது ஈசனின் நாற்பதாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 47

41. விறகு சுமத்தல்

வரகுண பாண்டியனது ஆட்சியில் ஹேமநாதன் என்ற சோள தேசத்து ஸங்தேப் பேரறிஞர் உடுக்கையை ஒலித்துக் கொண்டு வந்தார். அரசன் மீது மிக அழகாகப் பாடினார். அரசன் மகிழ்ந்து அவரைச் சில நாட்கள் மதுரையில் தங்கச் செய்தான். தன் ஆஸ்தான காயகரான பத்திரனை அழைத்து ஹேமநாதரை கானத்தில் வெல்லத் தூண்டினான். பத்திரன் "ஈசனின் அருளால் செருக்குமிக்க ஹேமநாதனை வெல்ல முடியும்" என்றார். நகரம் முழுவதையும் தனது கானத்தால் மயக்கி வருகிற ஹேமநாதனை வெல்வது எளிதல்ல என்றுணர்ந்த பத்திரன் ஸுந்தரேச்வரரைச் சரணடைந்தான். இறைவன் தலையில் விறகுக் கட்டைகளைச் சுமந்து விறகோ! விறகு எனக் கூவுபவனாக, ஹேமநாதன் தங்கியுள்ள இடம் வந்து வாயிலில் அமர்ந்து பாடத் தொடங்கினார். இறைவனின் கீதத்தைக் கேட்ட ஹேமநாதன் மாளிகையிலிருந்து வெளியேவந்து விறகு வியாபாரியிடம் நீ யார்! நீ எவரிடம் கானத்திற்கான சிக்ஷை பெற்றாய் எனக் கேட்டார். பத்திரன் என்ற

கான அறிஞரின் அடிமை நான் என விறகு வியாபாரி கூற, அடிமையே இவ்வாறு இனிக்கப் பாடுவானாயின் அந்தப் பேரறிஞரை வெல்வது மிகக் கடினம் என நினைத்துப் பயந்து உடன் தன் உதவியாளருடன் நகரை விட்டு வெளியேறினார். மறுநாள் சபையில் போட்டிக்காக ஹேமநாதரை அழைக்கச் சென்ற ஸேவகர்கள், அவர் நகரை விட்டு வெளியேறி விட்டதைத் தெரிவித்தனர். அரசன் பத்திரனுக்கு ஆடை அணி செல்வம் முதலியவற்றைத் தந்து கௌரவித்தான். பத்திரனோ தனக்கு இந்த கௌரவம் இறைவனின் அருளால் கிட்டியதென்று உணர்ந்து ஈசனின் வழிபாட்டிலும் அடியார்களின் உபசரணைகளிலும் இந்தச் செல்வத்தைப் பயன்படுத்தினான். **இது நாற்பத்தோராவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 48

42. சேர அரசனுக்குக் கடிதம் தருதல்

பத்திரன் என்ற காயகன் அரசவைக்குச் செல்வதைத் துறந்து ஈசனின் ஸந்நிதியில் பாடத் தொடங்கினான். பாட்டில் மகிழ்ந்த ஈசன் நிறைய பணத்தை ஸம்மானமாகத் தந்தார். மறுபடி ஒரு ஸமயம் பல அழகிய அணிகளை அவன் முன் வைத்தார். இவ்வாறு ரத்தினாபரணம், ஹாரம், தங்கக் கோப்பை, ரத்தினக் கண்ணாடி, சாமரம் என தங்கத்திலோ வெள்ளியிலோ மற்ற உலோகங்களிலோ செய்த பொருள் ஏதோ ஒன்றை அன்புடன் அளித்தார். ஈசனளித்ததை பத்திரன் தன்னை அணுகியவர்க்கு அளித்தான். ஒருநாள் அவனது கையில் கொடுக்க ஒன்றுமில்லை. அதனால் வருந்திப் படுத்திருந்த பத்திரனிடம் இறைவன் கனவில் சொன்னார். - "அரண்மனை கோசத்திலிருந்த பொருளைத் தான் உனக்குத் தருகிறேன். கோசாதிகாரி பொருள் திருட்டு போவதை அரசரிடம் தெரிவித்துவிட்டார். இனிநான் கோசத்திலிருந்து கொடுப்பேனேயாகில் கண்டுபிடித்து உன்னைப் பிடித்துவிடுவார்களே. சேர அரசன் என்னை அண்டியவர்களை உபசரிக்கிறான். அவனுக்கு ஒரு கடிதம்

தருகிறேன். அதனை அவனிடம் தந்து ஸன்மானம் பெறுவாய்" என்றார். சேர அரசரின் தலை நகரில் நீரோடை அருகே அமர்ந்து பத்திரன் பாடத் தொடங்கினான். சேர அரசரின் கனவில் ஈசன் தோன்றி உன்னைத்தேடி வந்துள்ள பத்திரன் என்ற பாடகனுக்கு வெகுமதி அளிப்பாய்' என்று உத்தரவிட்டார். மந்திரிகள் மூலம் தேடிக் கண்டுபிடித்து பத்திரனை அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்து உபசரித்து நீ யார் என விசாரிக்க ஸுந்தரேசரின் அருளாணையால் வந்ததைத் தெரிவித்து ஈசன் தந்த கடிதத்தையும் அரசனிடம் பத்திரன் தந்தான். "மதுரையில் என்னிடம் பக்தி மிக்க பத்திரனுக்கு நிறையத் தனம் தந்து விரைவில் என்னிடம் அனுப்புவாய்" என்று கடிதச் செய்தியை வாசித்த அரசன் பத்திரனை நன்கு உபசரித்து ஆயுட்காலம் வரை போதுமானதாகத் தனம் தந்து அரசமரியாதையுடன் அனுப்பினான். பத்திரனும் மதுரை வந்து ஈசனைப் பாடிமகிழ்ந்து வள்ளலாகத் திகழ்ந்தான். **இது நாற்பத்திரண்டாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 49

43. பத்திரனுக்குப் பலகை அளித்தல்

பத்திரனது செழிப்பைக் கண்ட மற்ற பாடகர்கள் பொறுமையுடன் இவனது செல்வம் அழிவதெப்போது என்று ஏங்கினர். இதனைக் கேட்ட பத்திரன் தினந்தோறும் போகாங்க பூஜை நேரத்தில் ஈசனைத் துதித்துப் பாடுவதை வ்ரதமாகக் கொண்டான். ஈசன் பத்திரனைச் சோதிக்க விரும்பினார். வானம் இருண்டு மழை மிகக் கடுமையாகப் பெய்தது. வீடுகளிலிருந்து எவரும் வெளியே வர இயலவில்லை. பத்திரனோ மழையைப் பூமழையாக நினைத்து ஆலயம் வந்து போகாங்க பூஜையின் போது பாடத் தொடங்கினான். மழை கடுமை பெற்றது. விருஷபத்தின் பின்புறம் நின்று பாடுகிற பத்திரனின் மீது சேற்றுடன் கலந்த மழை நீர் பாய்ந்தது. வாத்யத் தந்திகள் நனைந்து கலைந்தன. அப்போதும் பத்திரன் இடைவிடாது பாடுவதைக் கண்ட ஈசன்

கருணையால் அவனறியாதவாறு ரத்தினங்களிழைத்த பலகையைத் தந்தார். அதன் மீது அமர்ந்து பாடி விட்டுப் பலகையுடன் வீட்டிற்கு வந்த பத்திரனை வரவேற்ற அன்பர்கள் ஈசனே அந்தப் பலகையைத் தந்திருப்பதாக உணர்ந்து மகிழ்ந்தனர். இதனையறிந்த வரகுணன் பத்திரன் வீட்டிற்கு வந்து அந்த ஈசன் தந்த பலகையைத் தெய்வமாக வழிபட்டு நல்ல கிராமங்களையும் தனம் தான்யம் முதலியவற்றையும் பத்திரனுக்கு வழங்கினான். **இது நாற்பத்தி மூன்றாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 50

44, பத்திரனின் மனைவியின் வெற்றி

வரகுண பாண்டியனை அடுத்து அவனது புதல்வன் ராஜராஜன் அரசாண்டான். பத்திரனின் மனைவி பத்திரையும் கான கலையில் தேர்ந்தவள். அவள் ராணியைக் காணவந்த போது அரசனின் போகப் பெண்களில் ஒருவளோடு கானப் போட்டியில் பத்திரை வென்றாள். அரசன் பொறாமையால் அவளை வெல்லத் திட்டமிட்டு மற்றொரு நாயகியை சபைக்கு அழைத்தான். பத்திரைக்கும் அவளுக்கும் நடந்த போட்டியில் அரசன் பக்ஷபாதத்தால் புதுப்பாடகியே சிறந்தவள் என அறிவிக்க மக்கள் வேறு வழியின்றி ஆமோதித்தனர். பல நாட்கள் போட்டிவைத்தும் புதுப்பாடகியே அரசனின் பாராட்டைப் பெற்றாள். பாடுவதில் வெற்றி பெறுபவளுக்கு மற்றவள் அடிமை என நியமத்தை அரசன் ஏற்படுத்தினான். அரசனது பக்ஷபாதத்தை உணர்ந்த பத்திரை ஸுந்தரேசரின் முன்னுள்ள மண்டபத்தில் அந்த போட்டியை வைத்துக் கொள்ள வேண்டினாள். அரசன் மனமின்றி அதனை ஏற்றான்.

பத்திரை தனக்கு அடிமையாவாள் என்ற பெரும் எதிர் பார்வையுடன் புதுப்பாடகி அரங்கிற்கு வந்தாள். ஸுந்தரேசர் ஒரு கவியின் வேடத்தில் அரங்கின் நடுவே அமர்ந்தார். புதுப்பாடகி பாடி முடித்ததும் அரங்கம் ஆரவாரமின்றி அமைதியுடனிருந்தது. பத்திரை பாடத் தொடங்கியதும் அரசன்

வியப்புடன் அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்தான். ஸபையோர் கேட்கப் பாராட்டினான். தன் அந்தப்புரத்துப் பெண்ணை வென்றதால் ஏற்பட்ட தாபம் மறைந்தது. அரசனையொட்டி மக்களும் பத்திரையைப் பாராட்டினர். அரசனின் மன மாற்றம் ஸுந்தரேசரின் அருளால் நேர்ந்ததாக மக்கள் நினைத்தனர். பத்திரைக்குப் புதுப்பாடகி அடிமையானாள். பத்திரைக்கு வெகுமதிகள் வழங்கிய அரசன், பத்திரையின் அனுமதியுடன் புதிய பாடகிக்கும் வெகுமதி அளித்து அவள் தேசத்திற்கு அனுப்பினான். ஈசனை வணங்கி வழிபட்டு அரசன்தன் மாளிகை சென்றான். அவனுக்கு ஸ*குணன் என்ற மகன் பிறந்தான். **இது நாற்பத்தி நான்காவது திருவிளையாடல்**.

அத்தியாயம் - 51

45. பன்றிக் குட்டிகளுக்கு ஸ்தன்ய மளித்தல்

வேகவதீ நதிக்கரையில் குரு தீர்த்தம் (குரு விருந்த துறை, குருவித் துறை) என்ற புனிதமான கேத்திரம். அங்கு குருநாதர் என்று சிவனும் சித்ரரதர் என்று விஷ்ணுவும் கோயில் கொண்டுள்ளனர். அங்கு ஸுகலன் என்ற விவசாயி, ஸுகலா என்ற மனைவியுடன் வாழ்ந்தான். அவனுக்குப் பன்னிரண்டு குமாரர்கள். வலிவுமிக்கவர். பெற்றோரை இளம் வயதில் இழந்த அவர்கள் பாபத்தில் பயமின்றியும், புண்யத்தில் நாட்டமின்றியும் மனத்தில் தோன்றியபடி வாழ்ந்தனர். வேட்டையாடச் சென்ற போது. ஒரு புதரிடையே தவம் செய்து கொண்டிருந்த முனிவரைப் பரிகாசம் செய்து கல்லையும் மண்ணையும் வாரி இறைத்து அவரது தவத்தைக் கலைத்தனர். முனிவர் கோபத்துடன் பன்றிகளாகும்படி சபித்ததும் வணங்கித் தவற்றை மன்னிக்கக் கோரியதும் ஸுந்தரேசரருளால் சாபத்திலிருந்து மீட்பு பெறலாம் என்றார்.

பன்றியின் வயிற்றில் குட்டிகளாகப் பிறந்த ஸமயத்தில் ராஜராஜபாண்டியன் வேட்டையாடக் காட்டிற்கு வந்தான். எதிரே பெருத்த பன்றி தன் மனைவியுடன் எதிர்பட்டது. காட்டுப் பன்றியாதலால் குதிரை

மீதேறிவந்த அரசனுடன் மோதுவதற்கு முன் தன் மனைவியைத் தன்னைப் பின் தொடராதிருக்கவும் குட்டிகளைக் காக்கவும் உத்தரவிட்டது. பெண் பன்றியோ கணவனது உதவியின்றித் தன்னால் குட்டிகளைக் காப்பாற்ற இயலாதாகையால் தானும் கூட வருவதாகக் கூறிப்பின் தொடர்ந்தது. இரு சிங்கங்களின் நடுவே பயப்படாமல் காட்டுப் பன்றி நீர்த்துறையில் இறங்கி நீர் பருகும். இரு காட்டுப் பன்றிகளின் நடுவே ஒரு சிங்கம் நீர்த்துறையில் இறங்கப் பயப்படும். காட்டுப் பன்றியிடம் அத்தகைய முரட்டுத் தனமும் பயமின்மையும் உண்டு. காட்டுப் பன்றி முரட்டுத் தனத்துடன் அரசனது பரிவாரங்கள் மீதும் குதிரை யானை முதலியவற்றின் மீதும் தாக்கி விரட்டியது. வெகு நேரம் எதிர்த்துக் களைத்த காட்டுப் பன்றியைக் கதையால் தலையிலடிக்கப் பன்றி தலை சிதறி விழுந்தது. பெண் பன்றியும் தனித்து மோதி வேடனின் கத்தியால் வெட்டப் பெற்று இறந்தது. படையினரும் அரசரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே பன்றிகளிரண்டும் தேவர் வடிவில் வானில் ஒளிமயமாய்ச் சென்றனர். பன்றிகள் அடிப்பட்டு விழுந்த இடம் பன்றி மலை (வராஹாசலம்) என்று முனிவர் தவம் செய்யுமிடம். அந்தப் பன்றிகள் முன் பிறவியில் ரங்க வித்யாதரன் என்ற கந்தர்வரும் அவரது மனைவியுமாவர். புலஸ்தியரின் சாபத்தால் பன்றிகளாகப் பிறந்தனர். பன்றிக் குட்டிகள் தாயை இழந்ததால் உணவின்றிக் கதறின. ஈசனும் பார்வதியும் அங்கு எப்போதும் உலா வருவர். பன்றிக் குட்டிகளிடம் பரிவு கொண்ட பார்வதி ஈசனிடம் தெரிவிக்க ஈசன் அவற்றின் தாயாக முலைப்பால் தந்து வளர்த்தார். முகம் மட்டும் பன்றியாகக் கீழுடல் மனிதனாக அவர்களை மாற்றி அறிவையும் வலிவையும் ஏனையதையும் தந்து அருள் பாலித்தார். **இது நாற்பத்தைந்தாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 52

46. பன்றிகளை மந்த்ரிகளாக்கியது

ஈசன் பெண் பன்றியாக வளர்த்த குழந்தைகள் மனித உடலும் பன்றி முகமும் பெற்று அறிவிலும் ஆற்றலிலும் சிறந்து விளங்கினர். கோடிக் கணக்கில் உடலால் வேறுபடுகிற உயிரினம் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக, உயிரினத்தின் அன்பிற்கு உறைவிடமாக விளங்கும் ஈசருக்குப் பன்றிகளுக்குத் தாயாவதில் அருவருப்பு இல்லை. ரிஷி சாபத்தால் உடலால் பன்றியான அவர்கள் ஈசனருளால் இன்று மனித இயல்புக்கு மாறி எல்லாக் கல்வித் துறைகளிலும் தேர்ந்து பன்றிமலையில் வாழ்ந்தனர். ஈசன் அரசனிடம் அவனால் கொல்லப்பட்ட வராஹ தம்பதியரின் புதல்வர்கள் அவனது மந்த்ரியாகிற தகுதி பெற்றுள்ளதால் அவர்களை அழைத்து வந்து அமைச்சராக்க உத்தரவிட்டார். அரசன் அவ்வாறே செய்தான். மந்த்ரிகளின் புதல்விகளுடன் திருமணம் செய்வித்தான். அவர்களும் அரசனுக்குத் தக்க ஆலோசனை தந்து ஆட்சிக்கு உதவினர். இறுதியில் சிவபதம் பெற்றனர். பிறகு ராஜராஜனின் புதல்வன் ஸு*குணன் அரசாண்டான். **இது நாற்பத்தாறாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 53

47. குருவிக்கு மந்த்ர உபதேசம்

முன்பு காக்கைகள் தம் கூரிய மூக்குகளால் குருவிகளைக் கொத்தித் துன்புறுத்தின. குருவிகள் கூட்டிற்குள் அடைந்துகிடந்தன. அவற்றில் ஒரு கரிக் குருவி தான் செய்த புண்யத்தின் வலிவால் சிந்தித்தது. தவறொன்றும் இழைக்காத போதும் துன்புறுத்தப்படுவது ஏன் எனச் சிந்தித்தது. ஈசனின் துணை பெற்றால் இந்த எதிர்ப்பைத் தடுக்கலாம் என எண்ணி ஒரு முனிவரது வழி காட்டலில் மதுரையம்பதியை அடைந்தது. பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடி மூல லிங்கத்தை வணங்கி மனத்தால் வழிபட்டு அங்கேயே சுற்றி

வந்தது. ஈசனின் கருணை அதன் மீது பதிந்தது. ஈசன் ம்ருத்யுஞ்ஜயரின் மூன்றெழுத்து மந்த்ரத்தை அதற்கு உபதேசித்தார். "விடியற் காலையில் இதனைத் தொடர்ந்து ஜபிக்க உனக்குக் காக்கைகளிடமிருந்து பயம் விலகும். உன் ஸந்ததியினருக்கும் இதனை நீயே உபதேசம் செய்வாய்"" என்றார். குருவி ஜபிக்கத் தொடங்கியதும் காக்கைகளிடமிருந்த பயம் அகன்றது. சில நாட்களில் காக்கைகளுக்கு மேல் பறந்து அவற்றின் தலைகளில் கொத்தத் தொடங்கியது. காக்கைகள் குருவியிடம் பயந்தன. வலிவுமிக்க (வலியன்) குருவி என்ற புகழ் பெற்றது. ம்ருத்யுஞ்ஜய மந்த்ர ஜபத்தைக் குருவி தன் இனத்தாருக்கு உபதேசித்து விடியற் காலையில் ஜபிக்க வழி காட்டியது. அதனால் இன்றும் வலியன் குருவி விடியற் காலையில் ம்ருத்யுஞ்ஜய மந்த்ர ஜபத்தைத் தன் கூவலாகச் செய்து நம்மை எழுப்புகிறது. **இது நாற்பத்தேழாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 54

48. நாரைக்கு முக்தி அளித்தல்

ஒரு பெருங்குளத்தில் கிழ நாரை மீன் பிடித்துத் தின்று வாழ்ந்து வந்தது. மழையின்மையால் குளம் வற்ற, நீர் நிலைகளைத் தேடிச் சென்றது. அச்சோதம் (ஸந்தியாமடம்) என்ற புனிதமான குளம். அதில் நிறைய மீன்கள் நீரின் மீதெழும்பி விளையாடின. நாரை அவற்றைப் பிடிக்க முற்படும்போது முனிவர்கள் அதில் நீராட வந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் பெருமீன்கள் விலகின. சிறுமீன்கள் அருகில் சென்று விளையாடின. அஹிம்ஸை அங்கு நிலவியது. நாரையும் மீனைத் தின்பதில்லை என வ்ரதம் பூண்டது. பசி கடுமையாகியது. இரவு கழிந்து பொழுது விடிந்தது. நாரை பசியை உணரவில்லை. வயிறு நிறைந்திருந்தது. தன் இனத்தைச் சார்ந்த பறவைகளும் அவ்வாறே இருந்தன. முனிவர்கள் புராணம் கேட்டனர். அவர்களருகில் சென்ற நாரையும் புராணம் கேட்டது. ஹாலாஸ்யத்தின்

பெருமை உணர்ந்ததும் அதைப் போன்ற க்ஷேத்திரம் தீர்த்தம் ஈசனது லிங்கம் என மூன்றிலும் சிறந்தது வேறில்லை எனக் கேட்டதும் உடன் அங்கு சென்று பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடி ஈசனை அசையாமல் நின்று கண்டுகளித்தது. மனத்தால் வழிபட்டது. பதினைந்து நாட்கள் கழிந்தன. பதினாறாம் நாள் பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடும் போது மீன்கள் சுற்றிவருவதைக் கண்டதும் பழைய உள்ளத்து வாஸனைமேலிட்டு மீனைப் பிடிக்கத் தாவியதும் எதிர்பாராமல் மனம் மாறியது. ஈசன் மீனாக்ஷியுடன் தரிசனம் தந்தார். பொற்றாமரைக் குளத்தில் உயிரினமனைத்தையும் மறையச் செய்தார். நாரைக்கு ஸாரூப்ய முக்தி வழங்கினார். **இது நாற்பத் தெட்டாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 55

49. வாஸுகியால் நகர எல்லை வகுத்தல்

ஸுகுணன், சித்ரரதன், சித்ரபூஷணன், சித்ரத்த்வஜன், சித்ரவர்மா, சித்ரஸேனன், சித்ரவிக்ரமன், ராஜமார்தாண்டன், ராஜசூடாமணி, ராஜசார்தூலன். த்விஜராஜகுலோத்தமன். ராஜகுஞ்ஜரன், பரராஜபயங்கரன். உக்ரஸேனன், மஹாஸேனன், சத்ருஜ்ஞயன், பீமரதன், பீமபராக்ரமன், ப்ரதாபமார்தாண்டன் விக்ரமகஞ்சுகன், யுத்தகோலாஹலன், அதுலவிக்ரமன், அதுலர்த்தி, கீர்த்திவிபூஷணன் என ராஜசேகரனுக்குப் பின் வந்த அரசர்கள். அவர்களுடன் அந்த மன்வந்தரம் முடிந்தது. கடல் பூமியை விழுங்கியது. மதுரையும் ஸுந்ரேசரின் ஆலயமும் பொற்றாமரைக் குளமும் ஸப்தஸாகர தீர்த்தமும் அழியாமல் நிலைத்து நின்றன. மறுபடி உலகம் மலர்ந்து வளர்ந்தது. பாண்டியரும் சேரரும் சோழரும் தம் தம் பகுதியை ஆண்டனர். வம்ச சேகர பாண்டியன் ஆட்சியைப்பெற்றான். மதுரை சிறு நகரமாக இருந்தது. மக்கள் தொகை பெருகியது. பாண்டியன் நகர விரிவாக்கத்திற்காக ஈசனிடம் நகரத்தின் பழைய எல்லையை வகுத்துத் தர வேண்டினான். ஈசன் தன் கங்கணமாயிருந்த வாஸுகியை எல்லையை வகுத்துத்தர

ஆணையிட்டார். பாம்பின் நடை வளைந்து வக்ரமாக இருக்கும். அதன்படி வாலை ஆலயத்தின் வாயில் வைத்து நகரைச் சுற்றி அளவு காட்டி மறுபடி வாயை வாலிருந்த இடத்தில் வாஸுகி வைத்தான். அதன்படி எழுப்பிய மதில் வாஸுகி மதில் எனப் பெயர் பெற்றது. எல்லை காட்டிய வாஸுதி மறுபடி சிவனது அணியானான். விஷப்பாம்பால் அளவிடப் பெற்றதால் நகரம் ஹாலாஸ்யம் என்ற பெயர் பெற்றது. கிழக்கில் திருப்பூவணம் தெற்கில் திருப்பரங்குன்றம் மேற்கில், திருவேடகம் வடக்கே விருஷபாசலம் என்ற நான்கெல்லைக்குள் நகரம் விரிவடைந்தது. மன்வந்தர ப்ரளயத்தில் சிதிலமாயிருந்த ஆலயமும் புதுப்பிக்கப் பெற்றது. வம்சசேகரனுக்கு வம்சசூடாமணி என்ற புதல்வன் உண்டானான். **இது நாற்பத்தொன்பதாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 56

50. பாண்டியர் படைக்குத் துணை போதல்

வம்சசேகரபாண்டியனுக்குப் பல எதிரிகள். அவர்களில் விக்ரம சோழன் முக்யமானவன். சிற்றரசர்கள் பலர் சோழனுடன் கூடிப் பாண்டியனை எதிர்க்கக் காவேரிக் கரையில் முகாமிட்டனர். அவர்களில் சிலர் மதுரைக்கு வந்து பசுக்களைத் திருடுவதும் களத்திலிருந்து கொண்டுவருகிற நெல் முதலானவற்றைப் பறிமுதல் செய்வதும் எனத் துன்புறுத்தினர். பாண்டியனின் படை வலிவு மிகக் குறைவு. ஈசனே கதி, அவர் ஒருவரே நெருக்கடியில் உதவுபவர்; என நம்பி அட்டால ஸுந்தரரைப் பாண்டியன் சரணடைந்தான். ஈசனும் பரிவுடன் "பயப்படாதே' எதிரிகளுடன் போர்புரிவாய். நான் உதவுவேன்" என்று கூறினார். ஈசனை வலம்வந்து .விருஷபமலையின் வடக்குப் பகுதியில் சோழருடன் போரிட்டான். அட்டால ஸுந்தரரும் வில்லாளியாகிப் போர் முனைக்கு வந்து தன் பெயர் பொறித்த பாணங்களை ஏவ சோழன் ஈசனது துணை பாண்டியனுக்கு உள்ளதென்பதை உணர்ந்து

போரிலிருந்து பின் வாங்கினான். ம்லேச்சரும் துருஷ்கரும் பின்வாங்க மறுத்துப் போரிட்டனர். ஸுந்தரர் ஏவிய ஒரே அம்பு ஆயிரக்கணக்காக வடிவெடுத்து அந்தப் படையை அழித்தது. சோழர் தோற்றனர். பாண்டியர் வென்றனர். வம்சசேகரன் வெற்றி முழக்கத்துடன் மதுரை அடைந்தான். **இது ஐம்பதாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 57

51. சங்கப்பலகை அருளுதல்

காயத்ரீ ஸாவித்ரீ ஸரஸ்வதி என்ற தம் மனைவியருடன் பிரும்மா காசியில் ப்ரஹ்மேச்வர லிங்கத்தை ஸ்தாபித்து அதன்முன் பத்து அச்வமேத யாகங்களைச் செய்தார். பத்தாவது அச்வமேதம் முடிந்ததும் அவப்ருத ஸ்நாநத்தை மனைவியருடன் செய்ய முற்படுகையில், ஸரஸ்வதி மட்டும் கந்தர்வப் பெண்களின் கானத்தில் லயித்ததால் நீராட வரத் தாமதம் ஏற்பட்டது. ப்ரஹ்மா மற்ற இருவருடன் நீராடி வந்தார். ஸரஸ்வதி தன்னைப் புறக்கணித்ததால் கோபித்தாள். ஸரஸ்வதி தன் தவற்றை உணராமல் கோபித்ததால், நாற்பத்தெட்டு தடவை மனித உலகில் பிறவி எடுக்குமாறு சபித்தார். ஸரஸ்வதி வணங்கி வேண்டிக் கொண்டதம் "அ:' முதல் "'ஸ"" வரை நாற்பத்தெட்டு ஸரஸ்வதியின் அக்ஷரவடிவங்களாக நாற்பத்தெட்டு கவிகள் தோன்றுவர். அவர்களைத் தவிர, 'ஹ' எழுத்தின் வடிவமாக ஸதாசிவரே தோன்றுவார். த்ராவிடதேசத்தில் தோன்றவிருக்கிற கவிகள் ஹாலாஸ்யத்தில் கூடி ஸுந்தரேச்வரரை வணங்கி வழிபட்டுப் பல நூல்களை இயற்றி அரசர்களின் பாராட்டு பெற்று ஈசனருளால் இறுதியில் முக்தி பெறுவர். அதன்பின் நீயும் உன்முன் நிலை பெற்று எனது வாயில் வசிப்பாய்" என்று சாப மாற்று தந்தார். நக்கீரர் கபிலர், பரணர், முதலிய கவிகளாக ஸரஸ்வதி தோன்றினாள். த்ராவிட மொழியில் தேர்ந்த சிவபக்தர்களான கவிகள் ஹாலாஸ்ய நாதரைக் காண மதுரைக்கு வந்தனர். ஈசனும் ஒரு

கவியாகி அவர்கள் ஈசனின் தரிசனம் பெறச் செய்தார். அரசன் அவர்களை வரவேற்றுப் பாராட்டி வெகுமதி அளித்தான். அவர்கள் கூடிப் பேசுவதற்கென ஆலயத்தின் நடுவே ஸங்கமண்டபம் அமைத்துத் தந்தான். மண்டபத்திலமர்ந்து ஈசனின் பெருமையை விளக்கி அவரவர் காவியங்களை இயற்றினர். தமக்குள் சிறந்தவரை அடையாளம் காட்ட ஒரு பீடமமைத்துத் தரும்படி இறைவனை வேண்டினர். ஈசனும் அக்ஷர சக்தியமைந்ததொரு பலகையைத் தந்தார். அது ஒரு சாணளவு பரப்பு கொண்டது. ஈசனே கவி வடிவில் தோன்றி இதில் அமருவீர் என்றதும் நக்கீரர் முதலில் ஏறி அமர்ந்தார். சங்கப் பலகை மற்றவரும் ஏறி அமரும்படி விரிவடைந்தது. அவரவர் எழுதிய நூல்களை வரிசையாகப் பலகையில் வைத்து விட்டு இரவில் தம் இருப்பிடம் திரும்பினர். நூல் சுவடிகள் நிறைந்ததும் "தனது நூல் தான் சிறந்தது. அது மேலே இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒவ்வொருவருக்கும் எழுந்தது. கவியாக வந்த ஈசன் அவரவரது நூலை அவரவர் கையில் கொடுத்தார். நக்கீரர் தனது கவிதையே சிறந்ததாக ஏற்கத் தக்கதென வாதிட்டார். சிறந்த தொன்றை ஸபையில் கூடிய அறிஞர்களே தேர்ந்தெடுப்பர் என்று ஈசன் தந்த ஒப்பந்தத்தை எல்லோரும் ஏற்றனர். முதலில் நக்கீரர் தன் பாட்டைப் பாடினார். உடன் கவியான ஈசன் தன் பாட்டைப் பாடினார். நக்கீரர் அதில் குறை உள்ளதென்றார். அறிஞர்களோ மிகச்சிறந்ததென ஈசனது பாட்டைப் பாராட்டினர். நக்கீரர் இதனை ஏற்கவில்லை. அசரீரியாக ஈசன் சொன்னார். நாற்பத்தொன்பதாமவராகக் கவியாகக் கலந்து கொண்டவர் ஈசனே. நீங்கள் அனைவரும் கவிகளில் சிறந்தவர்களே" இதனைக் கேட்டு வியப்படைந்த கவிகள் ஈசனை வணங்கி வழிபட்டனர். வெகு நாட்கள் வாழ்ந்து ஸரஸ்வதியாகி ப்ரஹ்மலோகம் சென்றனர். **இது ஐம்பத்தோராவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 58

52. ஸ்வர்ணநாதருக்குத் தங்கமுடிப்பளித்தது

வம்சசேகர பாண்டியனின் மகன் வம்சசூடாமணி தந்தையை விடச் சிறப்புடன் அரசாண்டான். சித்திரை மாதத்துச் சித்திரையில் ஸுந்தரேசருக்குத் திருவிழா நடத்திச் சம்பகப் பூக்களால் அலங்கரித்தான். அந்த அழகைக் கண்டு வியந்தவன் ஈசனை சம்பகஸுந்தரன் என அழைத்தான். மக்கள் அவனைச் சம்பகபாண்டியன் என அழைத்தனர். ஒருநாள் தனது ராணி பத்மினியுடன் உப்பரிகையில் இளந்தென்றலும் பூமணமும் கலந்த சூழ்நிலையில் ஆனந்தமாகப் பொழுதைக் கழித்தான். பத்மினியின் கூந்தல் மணம் அவனைக் கவர்ந்தது. இது கூந்தலின் இயற்கையான மணமா, பூவால் பெற்ற செயற்கை மணமா என ஐயம் எழுந்தது. மறுநாள் கவியரங்கன் நடுவே நள்ளிரவு தமக்கு ஏற்பட்ட ஐயத்தைத் தீர்க்கிற கவிக்கு ஆயிரம் பவுன் பரிசளிப்பதாக வாக்களித்து ஸங்க மண்டபத்தில் அதனைக் இழியாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டான். கவிகளும் தம் தம் கருத்தைப் பாட்டாக எழுதி அரசரிடம் கொடுத்தனர். எதுவும் அவருக்குத் திருப்தி தரவில்லை.

ஆதி சைவர். வழியில் வந்த ஸுந்தரநாதர் சிறந்த சிவபக்தர். மிகவும் ஏழை. ப்ரஹ்மசாரியான அவர் மணம் புரிய விரும்பினார். அதற்கு வேண்டிய பொருள் அவரிடம் இல்லை. ஸுந்தரரிடம் வேண்டினார். ஈசன் அவரிடம் ஒரு செய்யுளை எழுதித் தந்து அரசவையில் அதனைப் படித்து அரசரிடமிருந்து பெரும் பொருள் பெறுவாய் என அருளினார். அரசவையில் ஸுந்தர நாதன் அதனைப் படித்தான். "வண்டே! பூக்களின் மணத்தை நீ அறிவாய். ராணியின் கூந்தல் மணத்திற்கு ஈடான மணம் எதன் மணம்?" இதுவே அந்தச் செய்யுளின் பொருள். அரசன் வியப்பும் மகழ்ச்சியும் மிக்கவனாக, அந்தக் கிழியை ஸுந்தர நாதனிடம் தரும்படி ஆணையிட்டு அரண்மனை சென்றான். ஸோமநாதன் அந்தக் கழியை எடுக்க முற்பட்டதும் பொறாமை மிக்க நக்கீரர் அதனைத்

தடுத்தார். ஈசனிடம் சென்று ஸோமநாதன் விண்ணப்பிக்க ஈசன் கவி வடிவில் வந்து நக்கீரர் தடுத்த காரணத்தைக் கேட்டார். "பொருள் குற்றமுள்ள செய்யுள் இது. கூந்தலுக்கு. இயற்கை மணம் இடையாது. நறுமணமுள்ள பூக்களின் சேர்க்கையால் மட்டுமே மணம் உண்டு என்று நக்கீரர் வாதிட்டார். தெய்வத் தன்மைமிக்க பெண்களின் கூந்தலுக்கு இயல்பாகவே மணமுண்டு என கவியாக வந்த ஈசன் வாதிட, பாரிஜாதம் முதலிய பூக்களும் கஸ்தூரி போன்ற நறுமணப் பொருளுமே அங்கும் மணத்தைத் தருகின்றன என நகீரர் வாதிட்டார். கௌரியின் கூந்தலுக்கும் இது பொருந்துமா என ஈசன் கேட்டுத் தன் நெற்றிக் கண்ணை நக்கீரனுக்குக் காட்ட, ஆயிரம் கண்கள் இருந்தாலும் குற்றம் குற்றமே என நக்கீரர் கூற ஈசன் தேவியின் இயற்கை வனப்பையும் பரநிலையையும் விளக்க மற்ற கவிகள் ஆனந்தத்துடன் ஆரவாரம் செய்து பாராட்டினர். நக்கீரர் ஒன்றும் கூறாமல் நெற்றிக் கண் தாபத்தால் கருகி நீர்.நீர் எனக் கூவிக் கொண்டு குளத்தைச் சுற்றி ஓடி மயங்கிக் குளத்தினுள் விழுந்தார். ஸு*ந்தரநாதர் கிழியைப் பெற்று மணந்து நல்வாழ்வு பெற்றார். **இது ஐம்பத்திரண்டாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 59

53. நக்கீரருக்கு அருள் புரிதல்

நக்கீர ர்பொற்றாமரைக் குளத்தில் விழுந்து தவிப்பதைக் கண்ட மற்ற கவிகள் சங்கப் பலகையிலிருந்து எழுந்து நக்கீரருக்கு உதவ முன் வந்தனர். ஈசனிடம் தவறாக நடந்ததற்குப் பரிகாரம் தேடி அவரைச் சரணடைவதே உகந்ததெனக் கண்டு அவரைத் துதித்தனர். ஈச! உமது அருளால் சங்கப் பலகையில் அமர்ந்து கவிபாடும் இறமை பெற்றோம். நக்கீரர் முறையற்றுப் பேசியதைப் பொறுத்துக் கொள்வீர். நக்கீரரில்லாத ஸபை விளங்கவில்லை. நக்கீரரும் தன் தவற்றை உணர்ந்து உனது அருள் வேண்டி அந்தாதியாகப் பாடித் துதிக்கிறார். அதனைக் கேட்டு அவரைக் காப்பீர். இவ்வாறு கவிகளால்

வேண்டப் பெற்ற ஈசன் மீனாக்ஷியுடன் கூடப் பொற்றாமரைக் குளத்திற்குச் சென்று அந்தாதித் துதியைக் கேட்டு மகிழ்ந்து நீரில் மூழ்கிய நக்கீரரைத் தன் கையால் தூக்கிக் கரையேற்றினார். கவிகள் அனைவரும் ஈசனை வணங்கித் துதித்தனர். மறுபடி வித்யாபீடத்தில் அவர்கள் கூடிக் கவிபாட அருள் செய்து ஈசன் மறைந்தார். **இது ஐம்பத்து மூன்றாவது திருவிளையாடல்.**

அத்தியாயம் - 60

54. நக்கீரருக்குத் தமிழிலக்கண உபதேசம்

சிவபெருமானது மூன்றாவது கண்பார்வைக்கு இலக்கானவரை எவரும் காப்பாற்ற இயலாது. ஆனால் நெற்றிக் கண்ணால் எரிக்கப் பெற்ற நக்கீரர் பொற்றாமரைக் குளத்தில் விழுந்ததும் தாபம் நீங்கப் பெற்றார். ஈசனுக்குக் கீரனிடம் பரிவு உண்டாகியது. மொழி இலக்கணமறியாததும் ஸந்தர்ப்பத்தை ஒட்டிப் பொருள் மாறும் என்பதை அறியாததும் தான் நக்கீரன் செய்த தவற்றுக்குச் காரணம் எனக் கண்ட ஈசன் தேவியின் முகத்தை நோக்கினார். தேவி ஈசனின் உள்ளம் அறிந்தவளானதால் ஒரு நிகழ்ச்சியை நினைவூட்டினாள். "கைலாஸத்தில் ஈசனைக் காண முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் கூடினர். பாரதத்தின் வட கிழக்கு மூலை தாழ்ந்தது. தென் மேற்கு மூலை உயர்ந்தது. பூமியைச் ஸமப்படுத்தத் தேவர்கள் வேண்டியபடி, அகஸ்தியரைத் தெற்கே ஈசன் அனுப்பினார். சிவதம்பதியருக்கொப்ப அகஸ்தியரும் அவரது மனைவி லோபாமுத்திரையும் சிவனே நான் என்ற பாவனையழுத்தத்தால் சிவனுக்கு ஈடானவர்கள். சிவன் அகஸ்தியரை அழைத்து தமிழிலக்கண ஸூத்ரங்களை அவருக்கு உபதேசித்து, கடம்பக் காட்டில் க்ருதமாலை நதிக்கரையில் மூல வலிங்கத்திலிருந்து அடிக்கடி. வெளிப்படுகிற தன்னைத் தரிசனம் செய்து மேன்மை பெறலாம் எனஆசி கூறி அனுப்பினார். அதனைத் தேவி நினைவூட்டியதால், நக்கீரருக்கு மொழி அமைப்பு பற்றிய அந்த ஸூத்திரங்களை உபதேசிக்கும்படி மலயத்திலிருந்த

என்னை (அகஸ்தியரை) நினைவிற் கொண்டு உத்தரவிட்டார். நானும் லோபாமுத்திரையும் கதம்பக் காட்டிற்கு வந்ததும் நக்€ரருக்கு ஸூசத்திரங்களை உபதேசிக்கச் செய்தார். நக்கீரருக்குச் சிவபெருமானிடம் ஸூந்தரநாதர் விஷயத்தில் மனத்தாங்கல் இருந்தது. அதனால் குரு-சிஷ்ய முறை சரியே அமையாதெனக் கருதியே என்னை உபதேசிக்கச் செய்தார். நக்கீரர் அந்த உபதேசத்தால் உண்மை நிலை உணர்ந்து தன் தவற்றை மன்னிக்கும்படி ஈசனிடம் கோரினார். நக்கீரர் கபிலருக்கும் கபிலர் பரணருக்கும் தமிழிலக்கண ஸூத்திரங்களைப் போதித்தனர். தமிழ் இலக்கண அறிவால் தூய்மை பெற்ற கவிகளின் வாக்குகளில் கவிதை நடனமாடியது. **இது ஐம்பத்து நான்காவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 61

55. சங்கக் கவிகளிடையே கலகத்தைத் தணித்தல்

அகஸ்தியர் உபதேசித்த ஸூத்திரத்தின் மீது தெளிவான உரை எழுதுவதில் சங்கக் கவிகள் முற்பட்டனர். உரை நூல்களில் எது சிறந்ததென அவர்களுக்குள் விவாதம் கடுமையாக எழுந்தது. ஹாலாஸ்யநாதர் நூல் தரத்தைச் சோதித்துச் சிறந்ததெனக் காட்டியதை ஏற்க முடிவு செய்தனர். அவர்களின் கோரிக்கையை ஏற்ற இறைவன் மதுரை நகரில் வசிக்கிற சிவபக்தர்களான வணிக தம்பதியர் தவத்தால் பெற்ற புதல்வன் பிறவியில் ஊமை, ஸ்கந்தரின் அம்சத்தில் பிறந்தவன். உரை நூல்களை அவன் எதிரே படிக்க, எதனைக் கண்களில் நீர் மல்க, மெய் மறந்து கேட்கிறானோ அதுவே சிறந்த நூல் எனக் கொள்ள வழி காட்டினர். மண்டபத்திற்கு அந்த ஊமையை அழைத்து வந்த கவிகள் அவனுக்குரிய உபசாரங்கள் செய்து விருத்தி உரைகளைப் படிக்கத் தொடங்கினர். நக்கீரர், கபிலர், பரணர் இவர்களுடைய உரைகளைப் படிக்கும் போது ஈசன் கூறியபடி கண்களில் நீர் மல்க, உடல்

மயிர் கூச்செரிய, ஆனந்த நிலையில் இருந்தான். சங்கத்தினரின் பொறாமையும் போட்டியும் மறைந்தன. நக்கீரர், கபிலர் மற்றும் பரணரின் உரைகளை எல்லோரும் ஏற்றனர். **இது ஐம்பத்தைந்தாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 62

56. இடைக்காடருக்கு அருள்புரிய வடமதுரை செல்லுதல்

சம்பகபாண்டியனுக்குப் பின் ப்ரதாப ஸூர்யன், வம்சத்வஜன், ரிபுமர்தனன், சோழ வம்சாந்தகன், சேரவம்சாந்தகன், பாண்டிய வம்சேசன், வம்ச சிரோமணி, பாண்டியேச்வரன், குலத்வஜன், வம்ச விபூஷணன், ஸோமசூடாமணி, குலசூடாமணி, ராஜ சூடாமணி பூப சூடாமணி என்று அரச பரம்பரை வாழ்ந்து மறைந்தது. நக்கீரர் முதலான கவிகள் ஈசனுடன் கலந்தனர். கடல் உலகை விழுங்கியது. ராதந்தர கல்பம் முடிந்து பாத்ம கல்பம் தொடங்கியது. ருத்ர ஸாவர்ணி மனு ஆனார். சங்கக் கவிகள் புதிதாக மலர்ந்தனர். குலேச பாண்டியன் அரசாண்டான். சங்கப் புலவர்களில் இடைக்காடர், கபிலரின் நண்பர், சிறந்து விளங்கினார். பாண்டியனின் ஸபையில் தன்சிறந்த கவிதைகளைப் பாடினார். குலேசன் அதனைப் பாராட்டாததுடன் அவமதித்து வெளியே அனுப்பினான். இடைக்காடர் இறைவனிடம் முறையிட்டார். ஈசன் அதனைத் தன்னையே அவமதித்ததாகக் கொண்டு மூல லிங்கத்தை மறைத்து வடக்கில் ஆற்றின் அக்கரையில் சங்கப் புலவர்களுடன் குடியேறினார். ஆலயத்திற்கு வந்தவர்கள் மூல லிங்கத்தைக் காணாமல் திகைத்து அரசனிடம் தெரிவித்தனர். தன் குலத்திற்கே அவப்பெயர் தருகிற இந்நிகழ்ச்சியால் உயிரை விட முனைந்த அரசனிடம் இறைவன் அக்கரையில் கோயில் கொண்டுள்ளதைத் தெரிவித்தனர். வைகையின் கரையில் அமைந்த கோயிலில் மூல லிங்கத்தைக் கண்ட அரசன் மகிழ்ச்சியுற்று வணங்கித் துதித்தான். ஈசன் முன் தோன்றி ஹாலாஸ்யத்தைச் சுற்றி எட்டுத் திசைகளிலும் இந்திரன் முதலிய எட்டு திக்பாலர்களால்

அமைக்கப் பெற்ற எட்டு க்ஷேத்ரங்களிலும் தாம் வசிப்பதையும் குபேரன் வழிபட்ட இந்த ஸ்தலம் உத்தர ஹாலாஸ்யம் (வட மதுரை) என மிகப் புனிதமான க்ஷேத்திரம் என்பதையும் குறிப்பிட்டு,

இடைக்காடரை அவமதித்ததால் தான் இங்கு வந்ததையும் குறிப்பிட்டார் . அரசன் தன் தவற்றை உணர்ந்து மன்னிப்பு கோர, ஈசன் அதனை ஏற்று மூல லிங்கம் ஹாலாஸ்யத்தில் வெளிப்ப.டும்படி செய்தார். அரசன் இடைக்காடருடன் மதுரை வந்து இறைவனை மூல லிங்கத்தில் வழிபட்டு இடைக்காடருக்கும் மற்ற புலவர்களுக்கும் பூமி செல்வம் ஆடை முதலியவற்றை அளித்துப் பாராட்டினான். அவன்தன் புதல்வனான அரிமர்த்தனனிடம் அரசை ஒப்படைத்துச் சிவபதமடைந்தான். **இது ஐம்பத்தாறாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 63

57. மீனவப் பெண்ணை மணத்தல்

ஸுந்தரர் மீனாக்ஷிக்கு உபநிஷத்துகளின் கருத்தைச் சொல்லி வந்தார். சோம்பலால் அதனை அவள் ஆர்வத்துடன் கேட்க வில்லை. சிவன் அவளை மீனவப் பெண்ணாகச் சபித்தார். விநாயகர் அதனால் கோபம் கொண்டு வேத நூல்களைக் கடலில் விட்டெறிந்தார். உபநிஷதக் கருத்துகளைக் கேட்கும்போது அயர்வு வருவது இயல்பானதே. ஏன் இந்தக் கோபம் என்று கூறிக் கொண்டே கந்தன் சிவன் கையிலிருந்து புத்தகத்தைப் பிடுங்கி எறிந்தார். ஈசன் அவரை ஊமையாகும்படி சபித்தார். ஸ்கந்தன் ருத்ரசர்மா என்ற வைச்யனின் மகனாகப் பிறந்தார். சமயமறியாது அங்கு நுழைந்த நந்தியை மீனாகச் சிவன் சபித்தார். சேதுக்கடலில் பெருமீனாகச் சுற்றிவந்து அவர் விநாயகர் கடலில் விட்டெறிந்த வேத நூல்களை விழுங்கினார். தேவியும் ஒரு செம்படவனின் பெண்ணானாள். வலம்புரிச் சங்கு செம்படவனின் வலையில் சிக்கியது. அதனை எடுத்து அணைக்க அழகிய

பெண்ணானது. மீனவனின் மனைவி தேவியால் தனக்களிக்கப்பட்ட மகளெனப் போற்றி வளர்த்தாள். பசுவின் பாலில் வளர்ந்த அந்தப்பெண் பத்து நாட்களில் அழகிய யுவதியானாள். ஈசனும் தேவியைவிட்டுப் பிரிந்ததால் செம்படவன் வேடமேற்றுக் கடற்கரை வந்து அந்தப்பெண்ணைத் தனக்கு மணம் முடிக்கச் செம்படவனிடம் வேண்டினார். செம்படவனோ அவரது திறமையைச் சோதிக்க எண்ணிக் கடலில் சுற்றி வரும் சுறாமீனைப் பிடித்துத் தந்தால் பெண்ணைத் தருவேன் என்றான். ஈசன்தான் சுமந்து வந்த வலையைக் காட்டி இதனால் சுறாவைப் பிடிப்பதாக உறுதி கூறி அவர்கள் காட்டித் தந்த சுறாவைப் பிடிக்க வலையை விசிறி மீனைப் பிடித்தார். வலையிலுள்ள மீனை ஈசன் தொட்டதும் சாபம் நீங்கிய நந்தி எதிரில் வணங்கி நின்றார். செம்படவனும் தன் பெண்ணை முறைப்படி அவருக்குத் தானம் செய்தான்.

ஸுந்தரரும் மீனாக்ஷியுமாகச் செம்படவனுக்குக் காட்சி தந்து அவனுக்கு நற்கதி தந்தார். நந்திதான் விழுங்கிய வேத நூல்களை ஈசனிடம் அர்பணம் செய்ய உத்தர கோசமங்கையில் ஈசன் தங்கி மறுபடி உபநிஷத் கருத்துக்களையும் 64 கலைகளையும் தேவிக்கு உபதேசித்தார். தேவியும் ஆர்வத்துடன் கேட்டாள். **இது ஐம்பத்தேழாவது திருவிளையாடல்.**

அத்தியாயம் - 64

58. வாதபுரேசருக்குச் சிவஜ்ஞான தீக்ஷை அளித்தல்

வாதபுரம் என்ற ஆதவூரிலிருந்த ஸுந்தரநாதர் (சம்புபாதசரிதர்) என்ற சிறந்த சிவபக்தருக்கு ஸ்ரீ வாதபுரேசர் (வாதவூரர்) என்ற புதல்வர் பிறந்தார். சிறுவயதிலேயே வேதம் தர்ம சாஸ்த்ரம் புராணம் வேதாங்கங்கள், தர்கம், பூர்வ மீமாம்ஸை உத்தர மீமாம்ஸை முதலியன கற்று அரசாட்சிக்கு உரிய அர்த்த சாஸ்திரம், அச்வ சாஸ்திரம், கஜ சாஸ்திரம், அரச நீதி, முதலியன கற்றுப் பதினாறு வயதிலேயே எல்லாம் அறிந்தவர் எனப் புகழ் பெற்றார். அரசன் கோரியதால் சிறந்த அமைச்சருமானார். யானை குதிரை

முதலியவற்றின் லக்ஷணங்களை நுட்பமாக ஆராய்ந்து அரசாங்கத்து குதிரைப் படை, யானைப் படை முதலியவற்றை நன்கு அமைத்தார்.

படையிலிருந்த குதிரைகள் முதுமையால் நோயுற்று இறந்து விடுவதால் புதுக் குதிரைகள் வாங்க அவசிய மேற்பட்டதால் குதிரைகளின் தரமறிந்த வாதவூரர் பெரும் கோசத்துடன் கடலோரத்திற்குக் குதிரைகள் வாங்க அனுப்பப்பட்டார். வாதவூரர் ஈசனின் ஆலயம் வந்து முறையே கணேசர், ஸ்கந்தர், மீனாக்ஷ், ஸுந்தரேச்வரர் இவர்களை வணங்கி வழிபட்டார். பெரும்தனம் தன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளதால், குதிரைகள் வாங்கி வீண் செலவு செய்வதைத் தவிர்த்து ஈசனின் அடியார்களுக்கும் ஈசனுக்கும் பணிவிடையாக அதனைப் பயன்படுத்தத் தாம் விரும்புவதை ஈசனிடம் விண்ணப்பித்தார். எதிரில் ஒரு சிவபக்தர் வந்து விபூதி தர அதனையே நற்சகுனம் எனக் கொண்டு கிளம்பிக் கடற்கரையில் ஸ்ரீ மஹாஸ்தானம் எனும் திருப்பெருந்துறை வந்து சேர்ந்தார். அந்த இடம் வந்ததுமே மனம் மெழுகாய் இளகி அமைதி பெற்றது. அங்கேயே தங்குவதாக நிர்ணயம் செய்தார். தன்னுடன் கூட வந்த படை வீரர்களைத் திருப்பி அனுப்பி அவர்கள் மூலம் அரசருக்குச் ஆடி மாதத்தில் குதிரைகள் கப்பல்களில் வந்திறங்கலாம். அவற்றை வாங்கி ஆவணிக்குள் தலைநகர் வருகிறேன்" எனச் செய்தி அனுப்பினார்.

திருப்பெருந்துறையில் சிவகங்கையில் நீராடி அங்கு கோயில் கொண்டுள்ள ஜனவன்னாதரை (ஆத்மநாதரை) தரிசிக்கச் சென்றபோது குருந்த மரத்தடியில் குருவேடத்தில் வந்த சிவனைக் கண்டு அவரால் ஆட்கொள்ளப்பட்டார். கண் பார்வை வழியே தீக்ஷை அளித்த அந்த குரு அவரது உள்ளக் கடக்கையை உணர்ந்து ஸ்தூல - ஸூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரங்களை உபதேசித்தார். உடன் பேரறிவும் அருங் கவிதையும் வாதவூரரிடம் வெளிப்பட்டன. உலக வாஸனை மறைந்தது. தன்னையே

ஆர்வத்துடன் தரிசிக்கின்ற வாதவூரரை உன்னால் சில பணிகள் நடைபெற வேண்டியுள்ளது. நீ இங்கே இரு" என குரு பணித்ததும் வாதவூரர் பசி தூக்க மற்றவராகச் சிவனைப்பாடினார். அந்தத்திருவாசகத்தைக் கேட்ட சிவனடியார்கள் மெய்மறந்தனர். அடியார்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதிலும் சிவனது வழிபாட்டிலும் குதிரை வாங்கக் கொண்டுவந்த பெருஞ் செல்வம் செலவிடபபட்டுத் தீர்ந்தது. பாண்டிய அரசன் தூதர்வழியே பெருந்துறையில் நிகழ்வதை அறிந்து வெகுண்டு வாதவூரரை உடன் மதுரைக்குக் குதிரைகளுடன் வரும்படி செய்தி அனுப்பினான். வாதவூரர் ஈசனைப் பணிந்து வழிகாட்ட வேண்டினார். ஈசனோ அசரீரியாகக் குதிரைகளுடன் ஐந்தாறு நாட்களில் வருவதாக அரசனுக்குச் செய்தி அனுப்பச் செய்தார். வாதவூரனை உடன் மதுரை செல்லும்படி கட்டளையிட்டுத்தான் குதிரைகளைக் கொணர்வதாகக் கூறினார்.

வாதவூரர் மதுரை சென்று அரசனிடம் அன்றோ மறுநாளோ குதிரைகள் வந்து விடுமென்று உறுதியாகச் சொன்னார். அரசன் குதிரைகள் தோன்றிய தேசம், இனம், மற்றும் எண்ணிக்கை பற்றிக் கேட்க, எண்ணற்ற குதிரைகள் பல தேசங்களைச் சார்ந்திருப்பதால் திட்டவட்டமாகக் கூற இயலாமையைக் கூறி நேரில் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என விடை அளித்தார். மனம் அமைதி பெற ஹாலாஸ்யநாதரையும், மீனாக்ஷியையும், விநாயகரையும், கந்தரையும் கண்டு வணங்கி வழிபட்டார். வாதவூரரது உறவினர்கள், உண்மையறிந்து அரசர் வாதவூரரையும் தங்களையும் தண்டிக்கக்கூடும் எனப் பயந்தனர். ஈசன் காப்பாற்றுவார் என்ற நம்பிக்கையுடன் வாதவூரர் அமைதியுடனிருந்தார். **இது ஐம்பத்தி எட்டாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 65

59. மாயக் குதிரைகளைக் கொணார்தல்.

இன்றோ நாளையோ குதிரைகள் வந்துவிடுமென்று நம்பி அரசன் குளங்கள் வெட்டி நீர் நிரப்பினான். மூன்று நாட்கள் கழிந்தன. குதிரைகளைக் காணாமல் கோபம் மிகுந்து துடிக்கிற அரசன்முன் வாதவூரர் வந்தார். அவரை அடித்தோ உதைத்தோ குதிரைகளுக்காக எடுத்துச் சென்ற தனமனைத்தையும் திரும்பப் பெறும்படி அரசன் வீரர்களைப் பணித்தான். முதுகில் பெரும் பாறையைச் சுமக்கச் செய்தும் கைகளையும், கால்களையும் தடிகள் கொண்டடித்தும் துன்புறுத்தி இரவில் சிறையிலடைத்துத் துன்புறுத்தினர். ஈசனிடம் வாதவூரர் விண்ணப்பித்துத் திருவாசகப் பாடல்களால் துதித்தார். ஈசன் நரிகளைக் குதிரையாக்கி, காஸாரியாகத் தன் கணத்தைச் சார்ந்தவர்களை அவற்றை ஒட்டிவரப் பணித்தார். எக்காளமும் மூரசுகளும் முழங்க, பெருந் தூசிப் புயல் வானில் படர, அரசன் வெளியாளி மண்டபத்தில் அமர்ந்து குதிரைகளை எதிர்பார்த்து நின்றான். குதிரைகள் வராததைக் கண்ட. அரசன் மறுபடி வீரர்களை ஏவ அவர்கள் புளியமிளாறுகளால் வாதவூரரை அடிக்கத் தொடங்கினர். வாதவூரர் வலியால் துடித்து மறுபடி ஈசனை வேண்ட அலைபோல் குதிரைகள் வரிசையாக நகரினுள் நுழைந்தன. ஈசனும் தனது வேதக் குதிரை மீதேறி குதிரையை விசித்தர நடைகளில் நடத்தி வந்தார். அரசன் மகழ்ச்சியுடன் வாதவூரரை குதிரைப் படைத் தலைவனை அறிமுகப் படுத்தச் சொன்னான். வாதவூரர் தனது இயலாமையைத் தெரிவிக்க, அரசனே குதிரை வீரர்களைத் தலைவரைக் காட்டும்படி கேட்டான். அவர்கள் சைகையால் காட்ட, ஈசனும் குதிரையை அரசனின் முன் நிறுத்தினார். அரசமரபில் எழுந்து வரவேற்கத் தயங்கி, உட்கார்ந்திருக்கவும் தயங்கித் தலைகுனிந்து அரசன் நிற்க ஈசன் சொன்னார். "அரசே! குதிரைகளுக்காக நீர் கொடுத்த தனமனைத்தையும் தந்து இந்தக் குதிரைகளை வாதவூரர் உமக்காக

வாங்கியுள்ளார். உமது தனத்திற்காக இவற்றை நான் விற்கவில்லை. பெரும் செல்வமுள்ள நான் இவருக்காகவே குதிரைகளைக் கொணர்ந்தேன். உமது தனத்தை விடப் பல மடங்கு பெறுமானமுள்ளவை இவை. நாளை இராது (ச்வ:ந) என்பதால் இவற்றை அச்வம் என்பர். குதிரைகளைப் பாரும். பெற விருப்பமிருந்தால் கடிவாளக் கயிறு மாற்றிக் கொள்வோம். கயிறு மாறும்வரை என் பொறுப்பு. கயிறு மாறியதும் அதன் நல்லதும், கெட்டதும் உம் பொறுப்பு. உமக்கு வாங்க விருப்பமில்லையேல் நீர் கொடுத்ததைவிட இருமடங்கு தந்து குதிரைகளுடன் திரும்பிச் செல்வேன்." . இதனைக் கேட்ட அரசன் அதற்கு ஸம்மதித்துக் குதிரைகளைப் பெற முன்வந்தான். வாதவூரரை விடுவித்து அவரே எனது முதல் அமைச்சர் என முழக்கத்துடன் அறிவித்தான். ஈசன் அரசனுக்குக் குதிரைகளின் அங்க அடையாளம், அவைகள் பிறந்த தேசம், மரு, மச்சம், நிறம், நடை முதலியவற்றை விரிவுடன் விளக்கி இவை அரசரது வெற்றிக்கும் நாட்டின் நலனுக்கும் மக்களின் மன நிறைவிற்கும் ஏற்றவை என ஒவ்வொன்றையும் அரசருக்குக் காட்டி அறிமுகப்படுத்தினார். மக்கள் அரிமர்தன பாண்டியன் பெற்றுள்ள பாக்கியத்தை மிகவும் கொண்டாடிப் பாராட்டினர். அரசன் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் குதிரை வணிகத் தலைவருக்கும், உதவியாளருக்கும் நல்ல மதிப்பு மிக்க ஆடைகளை அளித்து மகிழ்வித்தான். குதிரைகள் அரசரது லாயங்களில் இடம் பெற்றன. வாதவூரரை மிகவும் பாராட்டி அவரைப் பற்றிக் கோட் சொல்லிய தூதர்களிடம் அவரது பெருமையை விளக்கி அவர்களைக் கண்டித்தான். ஈசனும் தன் கணங்களுடன் மூல லிங்கத்தினுள் மறைந்தார். **இது ஐம்பத்தொன்பதாவது லீலை.** (இந்த அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குதிரைகள் பற்றிய லக்ஷணங்கள் ஆராயத் தக்கவை.

அத்தியாயம் - 66

60. வைகை வெள்ளப் பெருக்கு

ஈசனின் மாயையால் குதிரைகளாக வந்த நரிகள் நள்ளிரவில் சுய உருவம்பெற்றன. "கொள்ளும் பயறும் கடலையும் புல்லும் தமக்கு உணவல்ல"' என நினைத்துக் கட்டுகளை அகற்றி அங்குமிங்கும் ஓடத் தொடங்கின. குதிரை லாயத்திலிருந்த காசாரிகள் பயந்தோட, அவை லாயத்தை விட்டு வெளியேறி, வீதிகளிலும் தோட்டங்களிலும் சுற்றி வந்து மக்களைக் கடித்தும் ஊளையிட்டும் பயமுறுத்தின. நகர மாந்தரிடம் பயந்து ஒளிந்தன. கோட்டைக் கதவுகள் முத்திரையிட்டுப் பூட்டப்பட்டிருந்ததால் வெளியேற இயலாமல் வாயிற் காவலர்களைத் துன்புறுத்த அவர்கள்- கதவைத் திறக்க, விடியற் காலையில் காட்டிற்குள் சென்று மறைந்தன. லாயத்திலிருந்த நல்ல குதிரைகளையும் கடித்துக் குதறித் துன்புறுத்தயதால் அவையும் வெறிபிடித்து நரிகளுடன் நகரத்தை விட்டு வெளியேறிக் காட்டினுள் சென்றன. இதனை மக்களும் லாயக் காவலர்களும் அரசனிடம் தெரிவிக்க அவன்கடும் கோபமுற்றான். அச்சமயம் அரசரைப் பாராட்ட வாதவூரரும் அரசரின் முன் வந்தார். குதிரைகள் நரியானதுடன் பழைய குதிரைகளும் புண்பட்டு ஓடிவிட்டதைக் கூறிச் சிறையிலிட்டு அவரை வாட்டி, குதிரைக்காக எடுத்துச் சென்ற தனத்தைத் திருப்பித் தரும்படி அரசன் கேட்டான். வாதவூரரோ "குதிரை வணிகன் தனத்தை இருமடங்கு திருப்பித் தர முன் வந்தும் தடுத்து, தனம் வேண்டாம், குதிரை வேண்டும் என அரசர்தான் அவற்றை நேரில் வாங்கிக் கொண்டார். அதனால் இதில் தனக்கு ஒரு தொடர்புமில்லை! என வாதிட அரசன் மறுத்துச் சிறையிலிட்டுத் துன்புறுத்தினான். வாதவூரர் சிவனிடம் மன்றாட, சிவன் வைகை நதியைப் பெருக்கெடுத்து நகருக்குள் நுழையும்படி உத்தரவிட்டார். வைகையின் வெள்ளம் நகரினுள் புகுந்தது. வீடுகளும் மரங்களும் சாய்ந்தன. மக்கள் கதறி வீடுகளை விட்டு வெளியேறினர்.

சிறைக்காவலர்களும் வாதவூரரை விட்டு விட்டுத் தம் தம் மனைவி மக்களையும் வீடுகளையும் பாதுகாக்க விரைந்தனர். சிறையிலிருந்து விடுபட்ட திரு வாதவூரர் ஆலயம் சென்று வணங்கித் திருவாசகப் பாசுரங்களால் இறைவனைப் பாடி ஆனந்தமடைந்தார். **இது அறுபதாவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 67

61. பிட்டிற்கு மண் சுமந்தது,பௌத்தர்களை வென்றது

வைகையின் வெள்ளத்தால் மதுரை மக்கள் மிகவும் துயருற்றனர். ஆற்றின் கரை பல இடங்களில் உடைந்தது. கரையைச் சீர்ப்படுத்த உடன் மண் சுமப்பவர் கிடைக்கவில்லை. ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் அறுபதடிக்கு மண் போட்டுக் கரையைச் சீர்படுத்தும்படி நகர மக்களுக்கு அரசன் உத்தரவிட்டான். பெரும் பணக்காரருக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று பங்கு வேலை தரப்பட்டது. அவரவர் தம் பணியாளரைக் கொண்டு மண் சுமந்து கரையைக் கட்டினர். சிவபக்தையான ஒரு பிட்டுசுட்டு விற்கும் முதியவளுக்கு முப்பதடி அளவில் மண் நிரப்பப் பணியாள் கிட்டவில்லை. அவளுக்கு மகனோ உறவினரோ இல்லை. பிட்டு விற்றதில் அதிகலாபம் கிட்டினால் ஈசனது பணியில் பயன்படுத்தும் அவளை அதிகாரிகள் பணியை முடிக்க நிர்பந்தித்தனர். வேறு கதியின்றி ஈசனிடம் முறையிட்டாள். ஈசன் தன் கோடரியை மண் வெட்டியாகவும் கபாலத்தைக் கூடையாகவும் மாற்றிப் பணியாளாக பிட்டுக்கு மண் சுமப்பவராக அந்தப் பெண்மணியை அணுகினார். பயறும் சர்க்கரையும் தேங்காயும் சேர்த்துச் செய்த சூடான பிட்டு கூலியானது. பிட்டைத் தின்றுவிட்டு கூடையையும் மண்வெட்டியையும் சுமந்து ஆடிப் பாடிப் பொழுதைக் கழித்த பணியாள் ஒரு பிடி மண் கூட உடைப்பில் போடவில்லை. அதிகாரிகள் அதைப் பற்றித் தட்டிக் கேட்ட போது தன்னை எவரும் அதட்டி வேலை வாங்க முடியாதெனத் திமிருடன் கூறினான். பசி மிகுந்துள்ளதெனக்

கூறி உதிர்ந்த பிட்டைத்தரும்படி பாட்டியைக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி பிட்டொன்றும் மீதமாகாதபடி உண்டான். உடைப்பு நிரப்பப்படாததால் வெள்ளத்தைத் தடுக்க முடியவில்லை. அக்கம் பக்கத்திலுள்ள பணியாட்கள் இதனை அதிகாரிகளிடம் கூறினர். அதிகாரிகள் வரும்போது தானே எல்லா உடைப்புகளுக்கும் மண் போட்டு நிரப்புவதாகக் கூறிப் பொழுதைக் கழித்தான். "எனக்கு உற்றார் உறவினர் எவருமில்லை. வடதேசத்தில் ஒரு மிகப் பணக்காரனான நண்பன் உண்டு. எல்லோருக்கும் உதவுகிற நான் பிட்டுப் பாட்டியிடம் பரிவால் இந்தப் பணியைச் செய்கிறேன் என்பான். மற்றவருடன் அரட்டையடித்து விட்டு மரத்தடியில் படுத்துத் தூங்குவான். அரசன் அன்று உடைப்பைப் பார்வையிட வரக்கூடும் என்று எதிர் பார்ப்பிருந்ததால் பணிமேலாளர் படுத்திருக்கிறவனை எழுப்பி வேலை செய்யத் தூண்டினர். பணியில் குறையிருந்தால் தண்டனை ஏற்க நேரும் என மிரட்டினர். பாண்டியன் எனக்கு அரசனல்ல. அவன் எனது பணியாள். அவனிடம் நேரில் இதனைச் சொல்வீர். அவன் என்பெருமை அறிவான் என உதாசீனமாகப் பேசினான். அரசன் இதனை அறிந்து ஆற்றங்கரையைப் பார்வையிட வந்தான். தலையில் மண்ணைச் சுமந்து, மண்வெட்டியைத் தோளில் செருகி மெள்ள மெள்ள அசைந்தாடி வருகிற இவனைக் கண்டதும் இவனுக்கு அடைப்பை அடைப்பதில் விருப்பமில்லை என்பதை உணர்ந்து அரசன் கையிலிருந்த தங்கப் பிரம்பால் முதுகில் அடித்தான். அடிவாங்கிய பணியாள் உடன் மறைந்துவிட்டான். உடன் பிட்டு விற்கும் பெண் மணியிடம் சென்று உன் பணியாள் எங்கே என மேலாளர் மிரட்டினார். அவள் ஈசனிடம் தன் நிலையை முறையிட ஈசன் விருஷபமேறி அவளுக்கு முன்நின்று அருள் புரிந்து தன் பதத்தை அளித்தார். பணியாளைப் பாண்டியன் முதுகில் அடித்ததும் அந்த வலியஅடி அவன் முதுகிலும் விழுந்தது. அங்கிருந்த மக்கள் அனைவரும் தம் தம் முதுகில் அடிவிழுந்ததை உணர்ந்தனர். புட்டு விற்கிற பெண்மணி நிரப்ப வேண்டிய பள்ளமும் மண் நிரம்பி கரை அடைபட்டிருந்தது. நீர் பெருக்கின்

வேகம் குறைந்து ஆறு கரைக் கடங்கி ஓடியது. திகைப்பும் வியப்பும் மிகுந்த சூழ் நிலையில் அசரீரி நிலையை உணர்த்தியது. 'வாதவூரரிடம் குதிரை வாங்கக் கொடுத்த பணம் அரசின் கோசத்தில் உள்ளது. அது எனக்காக அறப் பணிகளுக்காக வாதவூரரால் கொடுக்கப்பட்டது. வாதவூரரிடம் அரசன் தவறாக நடந்ததைக் கண்டிக்கவே வெள்ளப்பெருக்கு என்னால் உண்டாக்கப்பட்டது. பிட்டு விற்ற பெண்மணியைக் காப்பாற்றப் பணியாளாக நான் தான் வந்தேன். என் ஸங்கல்பப்படி வெள்ளம் அடங்கிவிட்டது. பெருத்த ஐச்வர்யமும் குதிரைப் படையும் நாட்டின் செழிப்பும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்வாய். வாதவூரர் என் விருப்பப்படி பணியாற்றியதால் அவரை உடன் விடுவிப்பாய்". அசரீரியைக் கேட்ட அரசனும் மக்களும் அடியார்களிடம் ஈசன் கொண்டுள்ள அன்பை உணர்ந்தனர். வாதவூரர் தன்னை வணங்கிய அரசனிடம் கூறினார். "நீர் சிறந்த சிவபக்தர். எனக்கு உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபாடு குறைந்து விட்டது. பரம்பொருள் ஒன்றே. அதுவே மூல லிங்கமாகக் காட்சி தந்து ஸ*ந்தரேச்வரராக அருள் புரிகிறது. எங்கும்நீக்க மறநிறைந்துள்ள ஈசனைக் காணச் சிதம்பரம் வரும்படி இறைவன் அழைக்கிறார். எனக்கு அனுமதி தாரும்" என வேண்டினார்.அரசன் நல்லன்புடன் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றுவழி அனுப்பினான். சிதம்பரம் வந்த வாதவூரர் ஈசனைத் தரிசித்து தில்லைக் காட்டில் மற்ற மிருகங்களுடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

பௌத்தர்கள் நாஸ்திகம் பேசிக்கொண்டு இறைவனடியார்களை வாதுக்கழைத்து வாதத்தால் வேதம் முதலியவற்றின் பிரமாணத்தை மறுத்து எதிர்ப்பவர்களை வென்று பௌத்த மதத்தை ஸ்தாபித்து வந்தனர். சிதம்பரத்தில் தில்லை மூவாயிரத்தாரை வெல்ல வந்தனர். தில்லை அந்தணர்கள் வேதாகமங்களைப் பிரமாணமாகக் காட்டி சிவனே முக்தி தருபவர் எனக் கூறினர். வேதங்கள் பொருளற்றவை. தவறான வழிகாட்டுபவை. அதனை நம்பி சிவனிடத்திலும் விபூதியிலும் அசட்டு நம்பிக்கை கொண்டு வாழ்க்கையை வீணடிக்காதீர். மரத்தின் விதை

ருத்ராக்ஷம். எரிந்ததன் சாம்பல் விபூதி, சிவனும் ஆங்காங்கு தோன்றுபவர். நிலைத்தவரல்ல. சிவனுக்கும் விபூதிக்கும் எந்தத் தொடர்புமில்லை. சிவனது பெருமையையோ சாம்பலின் பெருமையையோ இரண்டில் எது சிறந்ததென்றோ தக்க யுக்திகளுடன் நிரூபிக்க ஒருவாரம் அவகாசம் தருகிறோம். நிரூபிக்காவிடில் கனக ஸபை புத்த விஹாரமாகிவிடும் என்று கூறிச் சென்றனர். வாதத்திற்கான ப்ரமாண யுக்திகளைத் தேடுவதில் ஆறு நாட்கள் சென்றன. தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் ஈசனைச் சரணடைந்தனர். "தில்லைக் காடுகளில் அலைகிற வாதவூரரை அழைத்து வாரீர். அவர் என்னைப் பற்றித் திருவாசகம் என்ற பாசுரங்களைப் பாடியவர். திருவாசகத்தின் இனிமை உணர்ந்த நான், அவருக்கு மாணிக்க வாசகர் என்ற தீக்ஷா நாமம் தந்தேன். வெளிமனிதர் எவரும் அறியாத அந்த தீக்ஷாநாமத்தால் அவரை அழைப்பீர். அவர் உடன் வந்து பௌத்தரை வாதில் வெல்வார் எனக் கூறினார்.

விபூதி பெரிதா சிவன் பெரியவரா என்று வாதம் தொடங்கியது. தக்க யுக்திகளுடன் வேதப் ப்ரமாணங்களுடன் விபூதிக்கும் சிவனுக்கும் பேதமின்மையையும் தில்லை அந்தணர்கள் விளக்கினர். கோமயத்தின் உருண்டை மீது வைத்த அக்கினியால் கோமயம் சாம்பலாகியது. அக்னியே சிவன். சிவஸம்பந்தம் பெற்றதனைத்தும் சிவாம்சம் பெறுகின்றன. ருத்திராக்ஷமும் கங்கையும் சிவன் அவற்றைத் தரிப்பநால் பெருமை பெற்றன. நெருப்பு சாம்பல் மூடியிருப்பது போல், சிவன் விபூதி பூசியுள்ளார் என வாதிட்டனர். பௌத்தர் பிடிவாதத்தால் இதனை மறுத்தனர். இரு பிரிவினரும் அரசரிடம் வந்தனர். அரசனுக்கு ஒரு ஊமைப் பெண். அவளைப் பேச வைத்தவரே வாதத்தில் வெற்றி கொண்டவராவார் என்றான் அரசன். வாதிடுபவர்களோ தோற்றவர் கரும்பாலையிலிட்டு அரைக்கப் படுவர் என பந்தயம் வகுத்துக் கொண்டனர். முதலில் பௌத்தர் தம் மந்திர பலத்தால் பேசவைக்க முயன்று தோற்றனர். மாணிக்க வாசகர் இருபது திருவாசகப்

பாசுரங்களைப் பாடி விட்டு இதனை நீயும் பாடுவாய் என ஊமைப் பெண்ணை ஊக்குவித்தார். ஊமைப் பெண் நன்கு அதனைப் பாடினாள். நியமப்படி பௌத்தர்கள் கருப்பாலையிலிடப்பட்டனர். மாணிக்கவாசகர் தன் திருவாசகத்தால் மக்களைச் சிவபக்தர்களாக செய்தார். ஈசனைப் பாடிக் கொண்டே ஈசனிடம் லயமடைந்தார். அரிமர்தனபாண்டியனும் தன் புதல்வனான ஜகன்னாதனிடம் அரசை ஒப்புவித்து சிவனடி சேர்ந்தார். **இது அறுபத்தோராவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 68

62. கூனிப் பாண்டியனின் கூனலை நீக்குதல்

ஜகன்னாதனுக்குப் பின், வீரபாஹு, விக்ரம பாஹு, பராக்ரம பாஹு, ஸூரபி பாண்டியன், குங்குமப் பூவால் ஈசனை. வழிபட்ட குங்கும பாண்டியன், பச்சக் கர்பூரத்தால் ஈசனை மகிழ்வித்த கர்பூரபாண்டியன், காருண்ய பாண்டியன், புருஷோத்தம பாண்டியன், சேரரையும் சோழரையும் வென்ற சத்ருசாஸன பாண்டியன், குப்ஜ(கூன்) பாண்டியன் என அரச பரம்பரை மதுரையை ஆண்டது. காஞ்சபுரத்துச் சோழஅரசன் வநிதேச்வரி (மங்கையர்க்கரசி) என்ற தன் பெண்ணை குப்ஜனுக்கு மணம் செய்வித்துத்தன் சோழ அரசை இவனிடமிருந்து மீட்டான். சேரனும் தானியமும், தனமும் பெருமளவில் தந்து தன் அரசை மீட்டான். கூன்பாண்டியனின் மத்திரி குலபந்தனர் (குலச்சிறையார்). இவர் மங்கையர்க்கரசியுடன் காஞ்சபுரத்திலிருந்து வந்தவர். கூன் பாண்டியன் பௌத்தனானான். விபூத பூசுதலும் ருத்ராக்ஷம் தரித்தலும் தடைசெய்யப் பட்டது. இதை ராணியும் மந்திரியும் கூட பின்பற்ற நேர்ந்தது. மனத்தளவில் அவற்றைத் தரித்த அவர்கள் ஸுந்தர லிங்கத்தைத் தரிசனம் செய்யாவிடில் உயிர் தரிக்க இயலாதென அரசரிடம் வற்புறுத்தி அனுமதி பெற்றனர். அரசனை மறுப்டி சைவ மரபிற்கு மாற்றுவது பற்றிச் சத்தித்தனர். இரு சமயம் மழையின்மையால் பஞ்சம் பரவியது.

சிவானந்தர் (திருநாவுக்கரசர்) என்ற முனிவர் சிதம்பரத்திலிருந்து ஸுந்தரரைத் தரிசனம் செய்ய மதுரை வந்து அங்கு ஒரு மடத்தில் தங்கியிருந்தார். அவரிடம் சென்று மங்கையர்க்கரசியும் மந்திரியும் நாட்டின் நிலையைக் கூற அவர் கூறினார். "சோழ தேசத்தில் பிரும்மபுரத்தில் (சீர்காழியில்) சிவபாத ஹ்ருதயரின் மகனாக ஷண்முகனின் அம்சமாகத் தோன்றிய ஞானஸம்பந்தர் என்ற பாலகன், பார்வதி தேவியிடமிருந்து முலைப்பால் பெற்றுச் சிறந்த புலவராக சிவாலயங்களைத் தரிசிக்க வந்து கொண்டிருக்கிறார். ஆங்காங்கு. கோவில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானைப் பதிகங்களால் துதிக்கிறார். தந்தையின் தோளின் மீதேறி வந்தவர் தற்போது ஈசன் அளித்த பல்லக்கில் அமர்ந்து ஈசனளித்தப் பொன்னாலான தாளத்துடன் ஈசனைப்பாடி வருகிரார். ஹாலாஸ்யத்திற்குப் புறப்பட்ட அவரை, இன்று நன்னாளில்லை, கிளம்பினால் கேடு நேரும் என பலர் பயமுறுத்தினர். ஈசனை வழிபடுபவனுக்கு கோள்களும் நாளும் நல்லவையே எனக் கூறிக் கிளம்பிவிட்டார். பதினாறாயிரம் அடியார்களுடன் வருகிற அவரை வரவேற்போம். அவரது சிவபக்தியால் சமணர்களின் கொட்டம் அடங்கி விடும்" என்றார்.

திருஞானஸம்பந்தர் மதுரைக்கு வந்தார். அவருடன் வந்த பெருஅடியார்கூட்டமும் பாட்டும் தாளமும் சமணரைக் கலக்கின. ஸம்பந்தர் வைகையிலும் பொற்றாமரை குளத்திலும் நீராடி, விபூதி ருத்திராக்ஷம் தரித்து அடியார்களுடன் விநாயகர், ஷண்முகர், மீனாக்ஷி மற்றும் ஸுந்தரேசரை வலம் வந்து வணங்கி வழிபட்டார். ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்து ஈசனை நினைந்து கசிந்துருப் பாடினார். ஆலயத்திலிருந்து வெளிவந்த ஸம்பந்தரை மந்திரி குலச் சிறையாரும் ராணி மங்கையர்க்கரிசியும் வணங்கி அரசரின் நிலை பற்றி விண்ணப்பித்து வேண்டி நின்றனர். வாகீசரின் (திருநாவுக்கரசரின்) மடத்தில் ஸம்பந்தர் தங்கி அரசியாரும் மந்திரியாரும், கொணர்ந்த நிறைந்த பண்டங்களால் அடியார்களுக்கு: உணவுளித்து அமர்ந்திருந்தார். சமணர்கள் கோபவசப்பட்டு ஹோமம் வளர்த்து அபிசார வழிப்படி ஹோமம் செய்து

அந்தத் தீயை ஸம்பந்தர் தங்கியிருந்த மடத்திற்கு அனுப்பி அங்கு தங்கியவர் அனைவரையும் எரித்துச் சாம்பலாக்க உத்தரவிட்டனர். மடத்திற்குள் வந்த நெருப்பு தன் அபிசாரத் திறமையை இழந்தது. உடன் வந்த சமணர்கள் அதை மடத்தைச் சுற்றிப் பற்றவைத்தனர். ஸம்பந்தரோ அதனை தீபத்தினுள் அடக்கி மடத்தின் மீது அடையாளமாக வைத்தார். ஈசன் அருளால் நெருப்பைக் கூன் பாண்டியன் மீதுஏவி அவனைக் கடுந்தாப ஜ்வரத்திற்கு உள்ளாக்கினார். வைத்யர்களும் சமணர்களும் அரசனின் ஜ்வர நோயைத் தணிக்கச் செய்த உபாயங்கள் அனைத்தும் பயனற்றுப் போயின. சமணர்கள் மயில்த் தோகையால் விசிறித் தாபத்தைக் குறைக்க முற்பட மேலும் தாபம் வளர்ந்தது. மந்திரியும், அரசியும் ஸம்பந்தரை அழைத்து வரஅனுமதி வேண்ட, நோயின் உச்ச நிலையிலிருந்து அரசன் அதற்கு சம்மதித்தான். சமணர்கள் இடப் புறத்திலும் சைவர்கள் வலப் புறத்திலும் அமர்ந்து நோய் தீர உதவட்டும். எவர் பக்கத்தில் தாபம் தணிகிறதோ அவர்களைக் குருவாக ஏற்பேன் என அரசன் சம்மதித்தான். ஞானசம்பந்தர் வந்ததும் விபூதி மந்திரித்து வலப்புறத்தில் தடவத் தொடங்கினார். மருந்து ஏதேனும் கலந்திருக்குமாதலால் அரசரின் சேவகர் கோவில் சமையற் கட்டுக்குச் சென்று அங்கிருக்கிற சாம்பலைக் கொணரட்டும். அதனை ஸம்பந்தர் பூசட்டும் எனச் சமணர் வாதிட்டனர்.

அவ்வாறே கொணர்ந்த சாம்பல் பூசப்பட வலப்பக்கத்துத் தாபம் குன்றியது. இடதுபக்கத்துத் தாபம் அதிகமானது. அதைக் கண்ட அரசனது கோபம் சமணர்கள் மீது பாய்ந்தது. இடப் பக்கத்தில் தான் நோய் விளைவித்த விஷம் தங்கியுள்ளது. வலப் பக்கத்தில் அதன்தாபம் மட்டும் பரவியிருந்தது. இடப் பக்கத்துத்தாபத்தை ஸம்பந்தர் நீக்கட்டும் எனச் சமணர் கூற, ஸம்பந்தர் சாம்பலை இடது பக்கத்திலும் பூசத் தாபம் முழுவதும் நீங்கி இன்பம் நிறைந்தது. ஸம்பந்தரின் இருவடிகளில் வணங்கி எழுந்த அரசன் தன் தவறான கொள்கைப் பிடிப்பால் விளைந்த பாபத்தின் பயனாக நோயால் துயருற நேர்ந்ததை உணர்ந்தான். சிவனிடமும் விபூதியிடமும் சமணர்களின்

உபதேசத்தால் வெறுப்பை வளர்த்து மக்களையும் தவறான பாதையில் இட்டுச் சென்றதற்குப் பரிஹாரம் கேட்டான். ஸம்பந்தர் அவனை அமைப்படுத்தி கண்களின் பார்வையால் சிவதீக்ஷை அளித்து அவனது கூனை நிமிர்த்தி அழகனாக்கிப் பஞ்சாக்ஷர உபதேசம் தந்து சிவலிங்கத்தை இனந்தோறும் வழிபடச் செய்தார். பிறவியிலிருந்தே கூன் விழுந்து கூன்பாண்டியன் எனப்பெயர் கொண்டவன் இன்று ஸுந்தர பாண்டியனானான். திருஞானஸம்பந்தரை பதீராஸனத்தில் அமர்த்தி ஈசன் என்ற பாவனையுடன் அனைத்து உப்சாரங்களாலும் கொண்டாடினான். சமணர்களோ, நிலையிழந்து வெட்டு மலைகளில் ஒளிந்து கொண்டனர். அரசன் ஆலயத்தை மறுபடி புதுப்பித்து மீனாக்ஷியையும், ஸுந்தரேசரையும் மாபெரும் விழாக் கொண்டாடி வழிபட்டான். **இது அறுபத்திரண்டாவது திருவிளையாடல்.**

அத்தியாயம் -- 69

63. சமணர்களைக் கழுவில் ஏற்றுதல்

குலச்சிறையாரும் மங்கையர்க்கரசியாரும் வேத-சைவமதம் அழிவைத் தடுத்துச் சமணர்களை அடக்க வேண்டினர். சமணரோ எண்ணாயிரம் பேர்கள் கொண்ட கூட்டத்தின் துணையுடன் வசியம் ஆகர்ஷணம், ஸ்தம்பனம் முதலிய அபிசார முறைகளில் மக்களை அடக்கிவைத்துள்ளனர். இங்கு ஓர் ஆண்டு தங்கி அவர்களை அடக்கிய பின் சீர்காழி செல்வீர் என்று வேண்டினர். ஈசனின் அருள் பெற்று இப்பணியில் இறங்க முற்பட்ட ஸம்பந்தர் ஆலயம் சென்று பரிவாரங்களுடன் கூடிய ஸுந்தரரை வழிபட்டு வைதிகச் சைவத்தைத் தழைக்கச் செய்யத் தான் ஏற்கும் முயற்சியில் உதவியருள வேண்டினார். இறைவனும் வெற்றி பெற அருள்வாக்கு தந்து, சமணர்களின் இறுதி நேரம் நெருங்கி விட்டதால் அவர்களை வாதிற்கு அழைத்து வெல்வீர். அவர்கள் கழுவில் ஏற்றப்படுவார்கள் எனக்கூறி மறைந்தார். சமணர்களின் கொள்கை பரப்பப்பட்டு மக்களால் 'ஏற்கப்பட்டால், வேதமும் வேள்விகளும்

இறைப்பணிகளும் தடைபெறும். தேவர்கள் வேள்வி மூலம் உணவு பெறுபவர்கள். வேள்விகள் நின்றால் மழையின்றி பஞ்ச மேற்படும். பாபச்செயல் மிகுந்து மக்கள் துன்புறுவர். அரசன் இந்நிலை ஏற்படாமல் தடுக்க முற்பட வேண்டும் என்று நிச்சயித்து அரசனிடம் தெரிவித்தனர். கூன்பாண்டியனுக்கு உதவ இயலாததால் வெளிப்பட்ட சமணரின் பலவீனத்தை மக்கள் உணர்ந்தனர். சமணர்களின் குடும்பத்தினரும் சமணரின் பலவீனத்சைச் சுட்டிக் காட்டி ஒரு சிறுவன் அவர்களை வென்றுவிட்டதை உணர்த்தி அவனை வெல்லாவிடில் வாழக்கூசி உயிர் விடுவதாகத் தெரிவித்தனர். உடன் அக்னிஸ்தம்பம் ஜலஸ்தம்பம் முதலியவற்றால் ஸம்பந்தரை அடக்க முற்பட்டுக் கிளம்பிய சமணர்களை இரவு கண்ட கெட்ட கனவில் சமணர்களனைவரும் ஸம்பந்தருடன் நடந்த போட்டியில் தோற்றுக் கழுவேற்றப்பட்டதாகக் கண்டதால் சமணருக்குத் தோல்வி நிச்சயம் எனக் கூறி குடும்பத்தினரே சமணர்களை வாதிடச் செல்வதைத் தடுத்தனர். சமணர்களோ வெறியால் வாதிடக் கிளம்பினர். அரசனிடம் ஸம்பந்தருடன் வாதிட அனுமதிக்குமாறு வேண்ட, அரசன் அனுமதி தர ஸம்பந்தரிடம் சென்று" "காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் விழுவது போன்று எதேச்சையாக கூன் பாண்டியனுக்கு உதவியதைப் பெரிதுபடுத்தாதே. சமணரும் சைவரும் தம்தம் கொள்கைக்கேற்ற மந்தரங்களைத் தனித்தனி ஓலையில் எழுதி நெருப்பிலிடுவோம். எது எரியாமல் நிற்கிறதோ அந்த ஓலையை எழுதியவர் வெற்றி பெற்றதாகக் கருதுவோம்" எனக் கூறி வாதுக்கு இழுத்தனர். அவ்வாறு செய்யப்பட்டதும் ஸம்பந்தரின் ஓலை எரியாமல் தணல் மீது நின்றது. சமணரது ஓலை சாம்பலாகியது. தோல்வியை ஏற்காமல், அவரவரது ஓலையை வைகையின் நீரோட்டத்தில் போட, எது நீரோட்டத்தை எதிர்த்துச் செல்கிறதோ அதை வென்றதாகக் கொள்ளலாம். தோற்றவர் வென்றவருக்கு அடிமை எனப் பந்தயம் போட்டனர். ஸம்பந்தரோ எனக்குப் பணியாளர் தேவை இல்லை. தோற்றவரை கழுவில் ஏற்றுவேன் என்றார். சமணர்கள் இதனை

ஏற்றனர். எண்ணாயிரத்தவருக்கும் சூலங்கள் தயாரிக்கப் பெற்றன. ஸம்பந்தர் பரிவுடன் வேத வழியில் நடைமுறைகளை அமைத்துக் கொள்ளவும் விபூதி ருத்ராக்ஷம் முதலியவற்றைத் தரிக்கவும் ஈசனின் வழிபாட்டில் ஈடுபடவும் அறிவுரை தந்தும் பயனில்லை. சமணர் எறிந்த ஓலைகள் நீரில் மிதந்து கடல் அடைந்தன. சம்பந்தரின் ஓலை நீரோட்டத்தை எதிர்த்துச் சென்றது. அரசரும் அரசியும் மந்திரியும் மக்களும் பேரானந்தமடைந்தனர். சமணர் ஓடி விடாதிருக்க ஒவ்வொருவரையும் நான்கு வீரர்கள் பிடித்துக் கொண்டனர். மறுபடியும் ஸம்பந்தரின் அறிவுரை பயனில்லாமலாக, சமணர்கள் பலர்தாமே கழுவில் ஏறினர். மற்றவர்களை மக்கள் கழுவேற்றினர். சிலர் பயந்து விபூதி தரித்தனர். விபூதி கிடைக்கப் பெறாதவர் கோமயத்தையே தரித்தனர். சிலர் பசுவின் கன்றைத் தோளில் தூக்கி உயிர்தப்பினர்.

நதியில் விடப்பட்ட ஓலைகள் நீரை எதிர்த்துச் சென்ற வழியைக்காண மந்திரிகள் சென்றனர். ஓலை ஓரிடத்தில் நீரில் மறைந்துவிட்டது. சம்பந்தர் ஓலை சென்ற இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க, சிவனைப் பதிகம்பாடி மகிழ்விக்க, அங்கு ஒரு சிவலிங்கம் தோன்றிற்று. அதனை வழிபட அதிலிருந்து ஒரு முதியவர் வெளிவந்து சம்பந்தரின் நெற்றியில் பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரத்துடன் விபூதி பூசிச் சம்பந்தரை வரம் கேட்கச் சொன்னார். அந்த முதியவர் ஈசனே என உணர்ந்த ஸம்பந்தர் அவரை வணங்கி "நதியில் போட்ட ஓலையை நீர் ஒளித்து வைத்துள்ளீர். அது எல்லாம் அறிந்த உமது இரு புதல்வர்களுக்கும் பயன்படாது. அதனை எனக்குத் தந்தருள்வீர். அரசருக்கு அந்தப் பதிகத்தைப் பாடிக் கேட்க ஆசை என்று கேட்க, அந்த ஓலையைச் சிவன் ஸம்பந்தரிடம் தந்தார். அரசர் அதைக்கண்டு ஆனந்தித்து பத்ரிகாபுரீச்வரர் என இறைவனுக்குப் பெயரிட்டு வழிபட்டார். ஏடு கிடைத்த இடமானதால் பத்ரிகாபுரம் (திருஏடகம்) என அந்த இடம் புகழ் பெற்றது. அரசன் அங்கு ஈசனுக்கு ஆலயம் அமைத்தான். ஓராண்டு வரை அங்கு தினந்தோறும் ஈசனை

வழிபட்ட ஸம்பந்தர் அரசர், அரசி, மந்திரி முதலானவருடன் மதுரை வந்து சேர்ந்தார்.

அங்கு ஹாலாஸ்ய நாதரின் அனுமதி பெற்று, சிவ க்ஷேத்ரங்களில் பெருமானைத் தரிசித்துப் பாடிப் புகழ்ந்து ராமேச்வரம், வேதாரண்யம், திருவாரூர், திருச்செங்காடு, ஸ்ரீ வாஞ்சியம், திருவீழிமிழலை, கும்பகோணம், திருவையாறு, திருவிடை மருதூர். திருவாலங்காடு, மாயூரம், திருவெண்காடு முதலிய க்ஷேத்திரங்களில் சிவதரிசனம் பெற்றார். கடைசியில் சீர்காழி வந்து தந்தை சிவபாத இதயரை அடைந்து திருவடிகளில் வணங்கி அங்கேயே தங்கினார்.

ஸுந்தரபாண்டியனும் நன்கு அரசாண்டு தன் மகன் மதுரேச்வர பாண்டியனிடம் அரசை ஒப்படைத்து மங்கையர்க்கரசியுடன் சிவபதமடைந்தான். **இது அறுபத்து மூன்றாவது திருவிளையாடல்.**

அத்தியாயம் - 70

64. வணிகனின் பெண்ணிற்கு வன்னிமரம் கிணறு லிங்கம் கொணர்தல்

கடற்கரையோரம் அமைந்த காவேரீ புரத்தில் (காவேரிப் பூம்பட்டினத்தில்) ஒரு வணிகன், வாழ்ந்து வந்தான். பிள்ளைப் பேறில்லாததால் ஈசனை வேண்டினான். ஒரு மகள் பிறந்தாள். அவனது ஸ்கோதரியின் மகன் மதுரையிலிருந்தான். அவனுக்கே தன் மகளை மணம் செய்விப்பதாக உறவினர்களுடன் கூடி முடிவெடுத்தான். திடீரென அவன் இறந்தான். அவனது மனைவியும் உடன் கட்டையேறினாள். உறவினர்கள் ஈமக்கடனை முடித்து அவனது மருமகனுக்குச் செய்தி அனுப்பி, இறந்தவரின் விருப்பம் நிறைவேற இங்கு வந்து அவரது மகளை மணந்து அவரது செல்வத்தையும் ஏற்கும்படி வேண்டினர். அந்த மருமகன் வந்து தனது உறவினர் கூட இல்லாததால் மதுரைக்குக் கன்னிகையை அழைத்துச் சென்று மணப்பதாகக் கூறினான். உறவினர் இதற்கு ஒப்பக் கொண்டு கன்னிகையை

அவனுடன் அனுப்பினர். பணியாட்கள் வணிகனின் செல்வத்தைச் சுமந்து மூன் செல்ல இளம் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு கால் நடையாக மதுரை சென்றான். வழிநடையால் களைத்த இருவரும் நடுவில் ஸீஸபுரத்தில் (திருமருகல்) சிவாலயத்தில் தங்கினர். வன்னிமரம் ஸ்தல வருக்ஷம். அங்குள்ள கிணறு ஒரு புனித தீர்த்தம். நாகர்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தனர். கிணற்று நீரில் நீராடி நாகர்களையும் லிங்கத்தையும் வணங்கி உண்டு உறங்கினர். இரவில் பாம்பு கடித்து மருமகன் இறந்தான். அந்தக் கன்னி ஈசனிடம் தனக்கு மாங்கல்யப் பிகைக்ஷ தரும்படி வேண்டினள். மதுரையிலிருந்து சீர்காழி செல்லும் வழியில் திருஞானஸம்பந்தர் இறைவனைக் காண அங்குவந்தார். அந்தப் பெண்ணிடம் இரக்கப்பட்டு ஈசனை வேண்டி வணிகனுக்கு உயிரூட்டினார். மணமாகாததால் உயிர் பிழைத்து எழுந்த வணிகனைத் தொடாமல் அகன்று நின்று அந்தப் பெண் மகிழ்ந்து ஸம்பந்தரை வணங்கினாள். இதனைக் கண்ட ஸம்பந்தர் விபரமறிந்து வணிகனைக் கன்னிகையை மணக்கப் பணித்தார். உறவினர் முதலான சாட்சிகள் எவருமன்றி மணக்க அவன் விரும்பவில்லை. "லிங்க வடிவில் உள்ள ஈசனும், தெய்விகமரமான வன்னியும் தெய்வ தீர்த்தமான கிணறுமே இந்தத் திருமணத்திற்கு சாட்சிகள். ஐயமின்றி மணப்பாய்" என ஸம்பந்தர் கூற வணிகன் இவளை மணந்தான்.

நல்ல இடமும் நேரமும் கூடி, அந்தத் திருமணம் முறைப்படி ஸம்பந்தர் முன்னிலையில் நிகழ்ந்தது. ஸம்பந்தரை வணங்கி ஆசி பெற்று மதுரை வந்து உறவினரிடம் ஸம்பந்தர் முன்னிலையில் நிகழ்ந்த திருமண விபரத்தை வணிகன் தெரிவிக்க மக்கள் அதனை ஏற்று வாழ்த்தினர். இவர்களுக்கு உரிய நேரத்தில் ஒரு மகன் பிறந்தான். அவன் இதற்குமுன் வேறொருவளை மணந்திருந்தான். அவளுக்கும் புதல்வர்கள் உண்டு. இரு மனைவியரின் குழந்தைகளும் ஒன்று கூடி மணலில் விளையாடினர். மூத்தவளின் பிள்ளைகள் இளையவளின் பிள்ளையை அடித்துவிட்டனர். குழந்தை அழுது

கொண்டே தாயிடம் சென்று முறையிட்டதும் அவள் கோபத்தில் 'உன்னையடித்தவர் அழிவார்" எனச் சபித்தாள். மூத்தவள் கோபமடைந்து "முறைப்படி மணம் பெறாத வேசி நீ; நீயார், எங்கிருந்து வந்தவள் என எவரும் அறியார். வேசியான உனக்கு இந்த வீட்டில் உரிமை இல்லை. நீ ஒரு பணிப் பெண். " என்று நிந்தித்தாள். இளையவளோ "என் திருமணத்தை நடத்திக் கொடுத்தவர் திருஞானஸம்பந்தர். ஸீஸபுரத்தில் (திருமருகலில்) கோவில் கொண்ட ஈசனும் வன்னிமரமும் கிணறும் சாட்சிகள்" என்றாள். "அப்படியானால் இங்கு அவர்கள் வந்து சாட்சி கூறட்டும். அவர்கள் வராவிடில் நீ வேசியே" என்று மூத்தவள் கூற இளையவள் வெட்கி உணவேற்காமல் தூக்கமின்றி அன்றிரவைக் கழித்துக் காலையில் கணவனை வணங்கிச் சாட்சிகளை அழைத்துவரக் கிளம்பினாள். ஹாலாஸ்யத்தினுள் சென்று பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடி ஈசனையும் தேவியையும் வணங்கித் தன் நிலையை வெளியிட்டு உதவ வேண்டினாள். "உமது அருள் இருந்தால் ஸம்பந்தரும் லிங்கமும் வன்னிமரமும் கிணறும் இங்கு வந்து சாட்சி கூறட்டும். அவ்விதம் ஆகாவிடில் உம் எதிரிலேயே உயிரை விடுவேன்" என்றாள். தருஜ்ஞான ஸம்பந்தர் மூலமாகத் தாமே அந்தத் திருமணத்தை நடத்தியதை உணர்ந்து ஈசன் ஸித்தர் வேடத்தில் லிங்கத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு அவளுக்குஅபயமளித்து ஆறுகால் மண்டபத்தில் இருந்து அந்த சாட்சிகளை மனத்தால் நினைத்தார். லிங்கத்தின் வட கிழக்கில் கிணறும் வன்னிமரமும் லிங்கமும் தோன்றின. அவளுடன் வந்த அவளது உறவினரும் ஊர் மக்களும் இந்த காட்சியைக் கண்டு வியந்தனர். அவளது கணவனும் மற்றவர்களும் மூத்தவளை நிந்தித்தனர். ஸித்தர் மூலலிங்கத்தினுள் மறைந்தார். இனையவள் தன் கணவனுடனும் கூடி வெகுநாட்கள் இனிது வாழ்ந்து சிவபதமடைந்தாள். **இது அறுபத்து நான் காவது லீலை.**

அத்தியாயம் - 71

பலனுரை

காசியில் வஸிஷ்டர் முதலிய முனிவர்கள் பக்தியுடன் அகஸ்தியர் ஸுந்தரேச்வரரது பெருமை பற்றி விளக்கிக் கூறியதைக் கேட்டனர். அகஸ்தியருக்கும் அவரது மனைவி லோபாமுத்திரைக்கும் நல்லாடை முதலியவற்றைத் தந்து பாராட்டினர். அகஸ்தியர் தனது ஸஹஸ்ராரத்தில் ஹாலாஸ்ய நாதனான ஸுந்தரேசப் பெருமானை சித்தம் நிலைபெற்றவராகத் த்யானித்து ஈசனைக் கண்டார். வஸிஷ்டர் முதலானோரும் இறைவனைத் தரிசிக்க விரும்பினர். அகஸ்தியர் அதனை ஏற்று மறுநாள் மணிகர்ணிகையில் நீராடி விச்வேச்வரர், விசாலாக்ஷி, டுண்டி விநாயகர், தண்ட நாதர் முதலானோரை வழிபட்டு வஸிஷ்டர் முதலானோருடன் விமானத்தில் ஏறி வானம்வழியே பல சிவ கேத்திரங்களைக் கடந்து ஹாலாஸ்யம் வந்து சேர்ந்தார். சிவனது தலையிலிருந்து பெருகி வெளிவந்த வைகையில் நீராடி வடமதுரை ஈசனை வழிபட்டு ஸப்தஸாகரதீர்த்தத்தில் நீராடி அதனை வலம் வந்து பொற்றாமரைக் குளத்தில் நீராடி விபூதியும் ருத்ராக்ஷமும் தரித்து ஸித்தி விநாயரையும் ஸ்கந்தரையும் மீனாக்ஷியையும் ஸுந்தரேசரையும் துதிகள்பாடி எல்லோரும் ஆனந்தத்துடன் வழிபட்டனர். ஈசனது முன்னுள்ள விருஷபத்தை **ஓம் ஹர** எனக்கூறி விருஷபத்தின் இரு கொம்புகளுக்கிடையே சிவனைத் தரிசித்துத்துத் துதித்தனர். மூலலிங்கத்திலிருந்து சிவபெருமான் தேவி மீனாக்ஷியுடன் வெளிப்பட்டு அருள்புரிந்தார். "அகஸ்தியர்தவத்திலும் ஸமாதி நிலையிலும் எனக்குச் சமமானவர். எல்லாம் அறிந்த அவரது வாக்கால் ஹாலாஸ்யத்தின் பெருமையை உணர்ந்த நீங்கள் பாக்கியசாலிகள் எனக் கூறி அகஸ்தியரைத் தம் கைகளால் தொட்டு அருள் புரிந்தார்.

சிவ புண்ணியப் பணிகளில் லிங்கத்தை ஸ்தாபிப்பது மிக மேலானது. வஸிஷ்டர் முதலானோர் எல்லாதிக்குகளிலும் லிங்கங்களை ஸ்தாபித்து வழிபட்டு மற்றவரை வழிபடச் செய்தனர்.

ஸூ5தர் சொல்கிரூர்:-- முனிவர்களே! நீங்களும் ஹாலாஸ்யேசரைத் தரிசித்து வாழ்வில் மேனிலை பெறுவீர். அகஸ்தியர் கூறியவாறு க்ஷேத்திரச் சிறப்பும் தீர்த்தச் சிறப்பும் மூர்த்திச் சிறப்பும் கொண்ட க்ஷேத்திரம் வேறில்லை. அகஸ்தியர் கூறிய ஹாலாஸ்ய மாஹாத்ம்யமும் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. **இதனைக் கேட்பவரும் சொல்பவரும் இதற்கு உதவுபவரும் இம்மையிலும் நல்வாழ்வு, நற்புகழ், ஸந்ததிச் சிறப்பு, நற்செல்வம், நல்ல குடும்பம், என எல்லாம் சிறப்பாக அமைந்து நீடுழி வாழ்ந்து சிவபெருமானது நினைவாலேயே வாழ்நாளைக் கடத்தி மறுமையில் சிவபதம் பெறுவார்கள். இதில் ஐயமில்லை.** மாஹாத்ம்யம் கூறுபவரை அகஸ்தியராகப் பாவித்து வணங்கி ஆடை முதலியவற்றால் மகிழ்வித்து ச்ரத்தையும் பக்தியும் கொண்டு சரிதங்களைக் கேட்டு சிவபுண்ணியமாக அன்னதானம் முதலியவற்றால் அனைத்து உயிரினத்திற்கும் உதவி ஈசனிடம் அனைத்தையும் ஒப்படைத்து ஈசன் பணியில் வாழ் நாளைக் கழிக்க வேண்டும். ஈசன் பரிவுமிக்கவர். துன்பம் நீக்கி ஆனந்தம் தருகிற பெருங்கருணை உள்ளவர். அழைப்பவர் குரல் கேட்டு ஓடிவருபவர். அவரை பேரன்புடன் வழிபட்டு அவரது நினைவில் வாழ்வீர். இறைவன் அருள் பாலிப்பார் என்று ஸதர் கூறி விடைபெற்றார்.

ஹர ஹர சிவ சிவ

முற்றிற்று

மறைந்துள்ள ஸ்ரீபுரம் மதுரை

(ஸ்காந்த புராணத்தில் குருகீதையிலிருந்து)

சிவன் பார்வதிக்கு உபதேசிக்கிறார். "**மஹாதேவ்**" என்று கூறுவதாலும் மஹாதேவனை வழிபடுவதாலும் குருவின் திருவடிகளை வணங்குவதாலும் அனைத்து பாபங்களும் நீங்குகின்றன.

ஜம்பூதுவீபத்தின் நடுவே மேருமலை; அதனைச் சுற்றி நான்கு பெருமலைகள். இவற்றின் இடையே இலா வ்ருதம் எனும் வர்ஷம். அதன் தென்புரத்தில் கிழக்குக் கடலுக்கும் மேற்குக் கடலுக்கும் இடையே நிஷதமலை. அதனை ஒட்டி ஹரிவர்ஷம். அதற்கு வெளியே ஹேமகூடமலை. அதற்குத் தெற்கே கிம்புருஷ வர்ஷம். அதற்குத் தெற்கே ஹிமவான்மலை. அந்த மலையில் ஹிமவான் என்ற மலையரசன் மேனை எனும் மனைவியுடன் தேவியுடன் கூடிய சிவனை உள்ளத்தில் தியானித்து வெளி நினைவின்றி இருந்தார். இமயத்திலுள்ள கேதாரேச்வரரை வழிபட வந்த துர்வாஸர் அவரது அருகில் வந்தார். ஹிமவான் அவரைக் கவனிக்கவில்லை. இருவரும் மனிதப்பிறவி பெற முனிவர் சாபமிட்டார். இதனை உணர்ந்த ஹிமவானும் மேனையும் சாபத்திலிருந்து மீள வழிகேட்டனர். "நல்ல சிவபக்தனுக்கு மகனாகச் சிவபக்தனுக்குப் பிறக்கிற இவளை மணப்பாய். ஈசனை வேள்விகளால் வழிபடுவாய். ஹோம அக்னி குண்டத்திலிருந்து பராசக்தி தோன்றி உன் மகளாவாள். அவளை மணக்கிற சிவன் உனக்கு மாப்பிள்ளையாக பாண்டிய அரசனாவார். அதன்பின் இருவரும் இந்நிலை மீண்டும் பெறுவீர்" என நல்வழி காட்டி, கேதாரம் சென்றார்.

ஹிமவான் தன் குரு கண்வரை அணுகி வழிகேட்க, காசியில் அகஸ்தியரை அடைந்து அவர் காட்டிய வழியில் செல்ல அனுமதி தந்தார். காசி சென்ற ஹிமவான் விச்வேசனையும் விசாலாக்ஷியையும் அன்னபூர்ணா முதலானவரையும் வழிபட்டு அங்கு தவத்திலிருந்த அகஸ்தியரை வணங்கி

துர்வாஸர் சாபத்தால் தாமிருவரும் பிறக்கவிருக்குமிடத்தைப் பற்றிக் கேட்க. அகஸ்தியர் கூறினார். "லக்ஷயோசனை பரப்பு பெற்ற ஜம்பூத்வீபத்தில் மேருவிற்கும் உன்மலைக்கும் தெற்கே ஐம்பத்தாறு தேசங்கள் கொண்ட பாரத வர்ஷத்தில் சிவனைப் பல முறைகளில் வழிபடுகின்றனர். அந்த தேசங்களில் சிவனது **இடது கண் சோழநாடு. வலது கண் சேரநாடு. நடுக்கண் பாண்டிய நாடு.** அது ஜ்யோதிக் கண். பாண்டிய நாட்டில் மகுடம் சூடிப்பட்டாபிஷேகம் பெற்ற குலசேகர பாண்டியனின் தலைநகரம் மதுரை. அது அறுபத்து நான்கு கலைகளும் முழு நிறைவுபெற்ற இடம். அங்கு பிரும்மாவின் அச்வமேதத்தில் பங்கு கொள்ளத் தாமதித்த ஸரஸ்வதி பெற்ற சாபத்தின் விளைவாகத் தோன்றிய சங்கப்புலவர்கள் கூடித் தூய்மைபெற்ற இடம். ஐம்பத்தாறு தேசங்களிலுமுள்ள தெய்வசக்தி ஒருங்கே கூடிய இடம். அது மிகப் புனிதமான க்ஷேத்திரம். அதன் கிழக்கில் புஷ்பாரண்யமும் (திருப்பூவணம்) தெற்கில் ஸத்யமலையும் மேற்கில் ஸ்ரீ பத்திரிகாபுரமும் (திருவேடகம்) வடக்கில் விருஷபமலையும் (திருப்பரங்குன்றம்) அங்கு கந்தரின் கால் சிலம்பிலிருந்து உண்டான நூபுரகங்கையும் உள்ளன. விருஷப மலையில் அடிவாரத்தில் விஷ்ணு பரஸ்வாமி என்ற பெயரில் கோயில் கொண்டுள்ளார். இதன் நடுவே மதுரை அமைந்துள்ளது.

மதுரை ஸ்ரீ சக்ரவடிவில் உள்ளது. அதன் நடுபிந்துவில்: தேவி அமர்ந்துள்ளாள். பிந்து தேவியின் பீடங்களில் சிறந்த சியாமளா பீடமாகும். பிந்துவின் ஈசான்யத்தில் ஸுந்தரேசர் என்ற காமேசர்லிங்கத்தினுள் உள்ளார். அதன் வெளியே உள்ள திரிகோணம் ஆடி வீதியாகும். அதன் வெளியில் உள்ள அஷ்டகோணம் சித்திரை வீதியாகும். அதன் வெளியிலுள்ள இருதசாரங்களும் ஆவணி வீதிகளாகும். அதன் வெளியிலுள்ள பதினான்கு கோணம் மாசி வீதியாகும். எட்டு தளங்கள் புஷ்யவீதி. அதன் வெளியில் இந்திரன் முதலான திக்பாலகர்கள் ஸ்தாபித்து வழிபட்ட லிங்கங்கள் அமைந்துள்ள ஷோடசதளம். சுற்றியுள்ள மூன்று வட்டங்களில் யோகினிகளும் பைரவர்களும்

அமர்ந்துள்ளனர். பூபுரத்தின் துவாரங்களில் புஷ்பவனம், ஸத்யாத்ரி, ஸ்ரீபத்திரிகா நகரம், விருஷபாசலம் அமைந்துள்ளன. இது மறைவாயுள்ள **ஸ்ரீபுரம். (ப்ரச்சன்ன ஸ்ரீபுரம்) மதுரை, கடம்பங்காடு என்ற பெயருள்ளது.** சிதம்பரம் முதலிய க்ஷேத்திரங்களில் போகாங்கராயிருப்பவர் **ஸுந்தரேச்வரர். மதுரையில் போகாங்கர் காமேசுவரரான ஸு*ந்தரேச்வரர், காமேச்வரியான மீனாக்ஷி.**

மீனாக்ஷி ஒவ்வொரு வேளையிலும் ஒவ்வொரு சக்தியாக விளங்குகிறாள். காலை வேளையில் அவள் **பாலாம்பிகா.** காலை-ஸங்கவ வேளை இடையே **புவனேச்வரி**, ஸங்கவ-மத்யான்ஹகால இடைவேளையில் **கௌரீ**, மத்யான்ன வேளையில் **சியாமளா**, ஸாயந்த்ர வேளையில் **மாதங்கி**, அர்த்த யாமவேளையில் பஞ்சதசீ **த்ரிபுரஸுந்தரீ**, போகாங்க வேளையில் **ஷோடச த்ரிபுரஸுந்தரீ** போகாங்கத்திற்கும் விடியற் காலைக்கும் இடையே **மஹாஷோடசீ** என்று எட்டு தோற்றங்களில் காட்சி தருகிறாள். போகாங்க வேளையில் தரிசனம் பெறுவதரிது.

ஸ்ரீபுரமானதால் முதலில் தேவிக்குப்பூஜை. ஸுந்தரேச்வர் அவ்வாறு செய்வதில் அதிகம் மகிழ்கிறார். பூஜைப் பொருளை இருபகுதிகளாக்கி முதல் பகுதியால் தேவியை வழிபட்டுப் பின் இரண்டாம் பகுதியால் சிவனை வழிபடுவர். இருவரையும் தனித்து வழிபட இயலாதபோது தேவியை மட்டும் வழிபடுவதும் போதுமானதே. குலாகம வழிபாடு மதுரைக்கு வெளியே. இங்கு ஸித்தாந்த-காமிகாகம முறைப்படி வழிபாடு. இவ்வாறு வழிபாடு பற்றிக் கூறிய அகஸ்தியர் "ஹிமவானே! நீ குலசேகரரின் புதல்வனாவாய். மேனை சோழ அரசனின் மகளாகட்டும் என்று வாழ்த்தி அனுப்பினார். அவ்வாறே குலசேகரனின் மகனாக ஹிமவான் தோன்றினான். மலயமலை பாண்டிய நாட்டின் கொடி போன்றது. அதனால் **மலய த்வஜனானான்.** மலய மலையில் அகஸ்தியர் வசிக்கிறார். மலயத்வஜன் முறையே அவ்வப்போது ஜாதகர்ம முதலிய ஸம்ஸ்காரங்கள் பெற்று வளர்ந்து சோழனின் மகளான காஞ்சன

மாலையை மணந்தான். குலசேகரன் தனது முதுமையில் மலயத்வஜனுக்குப் பட்டம் கட்டி சிவனது நினைவில் சிவனுடன் கலந்தான். மலயத்வஜன் புத்திரகாமேஷ்டி செய்ய அதில் மூன்று வயது வளர்ந்த மீனாக்ஷியாக வெளிப்பட்டாள். **தடாதகை** எனப் பெயரிடப்பட்டது. அவள் வளர்ந்ததும் அவளை அரசியாக்கி. மலயத்வஜன் மறைந்தான். தடாதகையை ஸுந்தரேசர் மணந்து, ஸுந்தரபாண்டியனாகி அரசாண்டார்.

மஹாதேவா

திருசிற்றம்பலம்

நன்றி : ஸ்ரீ ராதா க்ருஷ்ண் சாஸ்திரிகள்